

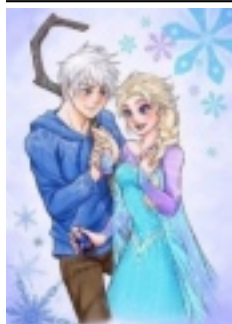
Khi Hoàng Tử Bắg Yêu Công Chúa Tuyết

Contents

Khi Hoàng Tử Bắg Yêu Công Chúa Tuyết	2
1. Chương 1: Trở Về Việt Nam	2
2. Chương 2: Nhã Phương	5
3. Chương 3: Gấu Bông	6
4. Chương 4: Ăn Kem	7
5. Chương 5: Gặp Rắc Rối -rắn	9
6. Chương 6: Chăm Sóc Tận Tình	11
7. Chương 7: Đối Thủ Xuất Hiện	13
8. Chương 8: Gây Gổ- Hiểu Lâm (1)	15
9. Chương 9: Gây Gổ- Hiểu Lâm (2)	16
10. Chương 10: Bảo Hân Đã Giận	17
11. Chương 11: Giải Quyết Hiểu Lâm	18
12. Chương 12: Tiệm Sách	19
13. Chương 13: Quyết Đấu 1 Trận	21
14. Chương 14: Tổ Tình Thất Bại	22
15. Chương 15: Thăm Quốc Huy	23
16. Chương 16: Dự Tiệc (1)	24
17. Chương 17: Dự Tiệc (2)	25
18. Chương 18: Dự Tiệc (3) - Âm Mưu Bắt Cóc	27
19. Chương 19: Nổi Đau Lòng Nó	28
20. Chương 20: Khi Chọc Giận Bảo Hân	29
21. Chương 21: Kế Hoạch Của Anh Duy	31
22. Chương 22: Hạnh Phúc Là Đây	32
23. Chương 23: Chuyển Dã Ngoại	33
24. Chương 24: Bảo Hân Có Chuyện Gì Sao?	34
25. Chương 25: Bệnh Viện	35
26. Chương 26: Viêm Màng Não	37
27. Chương 27: Ghen - Anh Ta Là Ai?	39
28. Chương 28: Bệnh Nặng - Ngày Thứ Nhất	40
29. Chương 29: Ngày Thứ Hai (1)	42
30. Chương 30: Ngày Thứ Hai (2)	44
31. Chương 31: Ngày Thứ 3	45
32. Chương 32: Chọc Nhầm Người Rồi	47
33. Chương 33: Đừng Nhắc Đến Bảo Hân	49
34. Chương 34: Thay Hân Dạy Đỗ Cậu!?	51
35. Chương 35: Sự Thật Phơi Bày	52
36. Chương 36: Phẫu Thuật	53
37. Chương 37: " Hân" Mất Rồi ?!	55
38. Chương 38: Chỉ Là Nhầm Lẫn @@!	57
39. Chương 39: Hai Giám Đốc Tài Năng!	59
40. Chương 40: Hai Năm Sau	61
41. Chương 41: Cảm Giác Thân Quen	63

42. Chương 42: Phát Hiện Bảo Hân	64
43. Chương 43: Quên Nhau Rồi Sao?	66
44. Chương 44: Em Gái	68
45. Chương 45: Party	70
46. Chương 46: Nhà Giám Đốc	72
47. Chương 47: Hoàng Hải	74
48. Chương 48: Kế Hoạch Trả Đũa	76
49. Chương 49: Gậy Ông Đập Lưng Ông	79
50. Chương 50: Em Xin Lỗi	81
51. Chương 51: Lễ Đính Hôn	83
52. Chương 52: Cảm Ơn Anh!	85
53. Chương 53: Hạ Màn	88
54. Chương 54: Hai Con Chuột Nhắt	90
55. Chương 55: Thiên Đường Hạnh Phúc	93
56. Chương 56: Làm Vợ Ghen	95
57. Chương 57: Hạnh Phúc Trọn Vẹn	98
58. Chương 58: Ngoại Truyện 1: Sự Trở Lại Của Nhã Phương	101
59. Chương 59: Ngoại Truyện 2: Con Ngủ Riêng, Ba Mẹ Nhanh Có Em Nhé!	104
60. Chương 60: Ngoại Truyện 3: Viên Mãn (end)	106

Khi Hoàng Tử Băng Yêu Công Chúa Tuyết

Giới thiệu

Phạm Trương Bảo Hân 17 tuổi , cô công chúa duy nhất của tập đoàn trang sức Phạm Trương lớn nhất thế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-hoang-tu-bang-yeu-cong-chua-tuyet>

1. Chương 1: Trở Về Việt Nam

- Thưa baba, con đã về!- Giọng nói trong sáng của nó cất lên
- Ba nhớ con lắm Bảo Hân ơi!!
- Dạ, từ nay con sẽ sống với ba mãi nha!

Nó: Phạm Trương Bảo Hân 17t , cô công chúa duy nhất của tập đoàn trang sức Phạm Trương lớn nhất thế giới. Hòa đồng nhưng ai chọc giận sẽ biến thành tảng băng lạnh lẽo

~~Nó từ Mỹ mới về Việt , cuộc sống của nó thiếu đi tình yêu thương của mẹ khiến nó lạnh lùng, ít nói nhưng không vì thế là nó trở nên xa lạ với mọi người. Cô hay cười để xóa đi nỗi buồn sâu trong lòng - Cháu đi đâu

thế Hân?

- Cô nói ba cháu đi ra ngoài 1 chút

Nói xong cô lấy chiếc ô tô màu xanh đen mà cô thích nhất phóng vs vận tốc 180km/h trên đường....

- Kít.....

Xe của cô xém tông vào chiếc xe màu đỏ khác chạy ngược chiều... Hai ánh mắt vô tình lướt qua nhau

- Chạy xe kì vậy?

- Thích- Hân ta đáp 1 cách tiết kiệm lời

- Xui xẻo, biến đi, đừng để tôi gặp được anh – Nó cũng chẳng kém

Nói rồi nó dựng xe và tiếp tục đường tăng tốc của mình...

- Ê mày... nhỏ đó là ai vậy?

- Không biết- Hân

- Mày lại tiết kiệm lời- Anh Duy đáp trả

Hai chiếc xe chạy trên đường thu hút bao ánh nhìn. Hân ta không cảm xúc tay cầm lái, trong đầu nhói lên 1 ý nghĩ : “ Cô là ai, dám mắng tôi, cô được lắm”

Sự thật là chưa ai dám nói nhiều với hân, 1 kẻ máu lạnh vô tình, có lẽ vì sự qua đời đột ngột của mẹ hân (đồng cảnh...)

Hân: Hoàng Lê Quốc Huy, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hoàng lê uy quyền... Đẹp, lạnh khỏi phải nói

Phan Nguyễn Anh Duy: công tử con cưng của tập đoàn họ Phan , nổi tiếng sát gái

~~Về nhà, nó vào phòng tắm rửa chuẩn bị cho ngày nhập học mới

Cô mở lap ra, onl Fb tìm thú vui... Tiếng tin nhắn khiến nó giật mình

- Mai đi học, ngủ sớm đi cô nương!- Fb có tên là Anh Thư nt cho nó

- Rồi rồi, tao học lớp với mày đấy Thư

- Ủ. Mà nghe đâu còn 2 đứa nữa cũng vào lớp mình!

- Kệ nó, ngủ đi còn đi học má!

-

Hia đứa cém chuyện với nhau 1 lúc thì go to bed!

Sáng hôm sau, 1 ngày đẹp trời, ánh sáng nhỏ lên lỗi trên mắt nó. Nó vội dậy làm vsen khoảng 10' , ăn sáng xong cô được tài xế riêng chở đến trường

Vì là học sinh mới nên cô đến phòng hiệu trưởng nhận lớp

- Thưa thầy. em vào được không?

- Vào đi em!

Bước vào trong... 4 ánh mắt đang nhìn cô. Phải đó chính là Quốc Huy và Anh Duy...

Cô đã nhận ra cái bản mặt người đã đâm phải mình nhưng liếc ngang, không đoái hoài gì

“ Cô không nhìn ư, cô gái đầu tiên đv tôi như vậy. cô thật thú vị”- Tiếng ns nhỏ của hân kèm theo 1 nụ cười khó gặp, nhưng sau đã trở lại vs bộ mặt băng

Sau khi nhận lớp xong, cô đến lớp 11A1 của mình..

- Em vào đi Bảo Hân! Giới thiệu chút đi em

- Phạm Trương Bảo Hân, mong được giúp đỡ.

Nó không nở 1 nụ cười nào nhưng vẻ mặt quý phái, sang trọng khiến bao chàng trong lớp điêu đứng..

Anh Thư ngồi 1 mình nhưng nó chỉ thích sự riêng tư nên ngồi bàn cuối không ai ngồi

Nó nháy mắt với Anh Thư nhưng không may đã lọt vào ánh nhìn của bao nam sinh...

- Hân nháy mắt với tao kìa- ns1

- Với tao thì có- ns2

.....

Vô số người tự nhận

- Thôi đi mấy ba, ngộ nhận không, đừng mơ nữa...

Tiếng của Anh Thư đã khiến tụi nó trở về với thực tại

- cả lớp trật tự, lớp mình còn có 2 bạn mới nữa... -Tiếng cô giáo làm im bật cả lớp, ai cũng chờ đợi ngấm dung nhan của bạn mới!

- hay nữ nhỉ? -n1- Chắc dễ thương lắm- n2

- Liệu có phải hoàng tử của tao? -n3 (thím nay bị atsm)

...bla...bla

- Hai em vào đi!

- Tôi Hoàng lê Quốc Huy.. (ngắn gọn hơn cả nó.. hazi...)

- Tổ là Phan Anh Duy. Mong mấy cậu giúp đỡ- Duy nói kèm theo là 1 nụ cười chết người ^^

Bao ánh mắt nữ sinh đều hướng về chúng hấn nhưng chỉ có 2 người không đoái hoài gì... Đúng chính là nó là Anh Thư...

- Hai nhỏ đó thú vị lắm! – Duy kề tai vào nói nhỏ với hấn

- Hai em tự chọn chỗ đi!

Biết bao người nhường chỗ mà hấn và Duy ko thèm nhn2 tới

- Tổ ngồi đây nhé!- Anh Duy chỉ vào chỗ kế Anh Thư

- Được rồi... -Thư đáp

Phía hấn và nó

Hấn không nói không rằng hấn ngồi cái ghế bên nó..

- Ra chỗ khác ngồi- Nó lên tiếng

- Không thích, hết chỗ. –Lạnh tanh

Hết đường nói, nó đành ngậm ngùi để hấn ngồi

- Người như thế mà gái cũng theo, gớm!- No lắm nhảm

- Tôi đẹp trai thế cơ mà... - Hấn tự đắc

Và hấn lại cười, nụ cười hiếm gặp. Sau đó lại trở về với vẻ lạnh lùng trước kia

2. Chương 2: Nhã Phương

Hôm ấy nó sút trễ học, đâm đầu chạy không nhìn phía trước

RẦM....

Nó đụng phải ai đó. Vội đứng dậy:

- Xin lỗi nhiều!- Nó

- liệu hồn cô đấy!! cách làm quen cũ xì

Chỉnh chu trang phục xong thì hần và nó mới nhìn mặt đối phương:

- Làm quen con khỉ. Người không ra người mà làm kiêu. Tôi đây không cần

- Cô ngon lắm...

Đứng trước mặt hần. 1 vẻ mặt lạnh lùng, làn da trắng, chiếc mũi dọc dừa cùng mái tóc đen bóng, mùi hương bạc hà càng làm vẻ lạnh lùng của hần nâng cấp hơn

Hần cũng ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của nó. Vẻ đẹp không chút son phấn, mái tóc uốn lộn nên ngay thơ, đôi mắt chứa 1 nỗi buồn sâu thẳm. Nhịp tim của hần bỗng lỡ 1 nhịp...

Nói rồi hần và nó tình cờ vào lớp chung trước bao ánh mắt có ngưỡng mộ, có ganh tị, có ganh ghét...

Đi học cũng vì nó theo ý ba chứ nó thi đại học luôn rồi. Bằng cấp thì khỏi phải nói: thiết kế, kinh doanh, thời trang...

Đến lớp, nó, hần ngủ. Anh Thư thì nghe nhạc. Anh Duy cũng học theo nghe nhạc

Trong 1 tiết toán, cô giáo bực mình vì tụi nó, tui hần cứ ngủ rồi chơi, ra 1 bài rất khó

- Bảo hần, lên bảng làm bài này cho tôi!

Nó nghe tên vội tỉnh dậy, đi lên bảng

- Chết mày rồi! n1

- Khó vậy ày trừa cái tội theo Quốc Huy của tao- bà chị atsm lúc nãy

Ồ trời. 5' giải quyết xong. Bà cô phả thức trắng đêm mới tìm ra cách giải nhưng không ngờ nó lại nhanh gọn như thế

-Cô giỏi đấy!- Hần mang 1 cái vẻ lạnh giá nói

-Tôi mà lị

Hần và nó không cãi nhau là ăn không được hay sao í...

- Ê mày, xuống căn-tin đi, đói quá!- Anh Thư nài nỉ

- Đi- Nó ngần ngại

Tụi nó ngồi ở chiếc bàn bên góc. Lúc đó hần và Duy cũng đi xuống thu hút biết bao ánh nhìn của nữ sinh

Và rồi tụi hần ngồi cùng chiếc bàn với tụi nó...

- Ngồi cùng nha Anh Thư- Duy vui vẻ hỏi

- Được chứ!- Thư cũng hòa nhã đáp lại

Hần và nó thì như 2 khúc gỗ không nói không rằng chỉ thực hiện nghĩa vụ đó là...ăn và cãi lộn ToT

Trong khi 4 đứa tụi nó đang ăn vui vẻ, có ánh mắt đàn ác nhìn nó với vẻ ganh tị

~~ Giờ học Hóa...

Tình trạng 4 đứa cũng như cũ, nó mở quyển vở ra thấy 1 mảnh giấy nhỏ: “ Hết giờ gặp ở sau trường”

Nó thấy nghi ngờ nhưng cũng cho qua... cô chưa biết hắn đã đọc được mảnh giấy đó

- về chung nha mày!- Anh Thư

- May về trước đi, tao có chuyện- Nó

- Để tớ đưa Thư về nha!! – Anh Duy đâu xen vào!

- về với Duy đi, đừng lo cho tao

Thư và Duy về trước. Nó theo lời “ mời” ra sau trường. trước mặt nó là 1 cô gái với mái tóc hạt dẻ. đẹp nhưng son phấn khá nhiều, không được tự nhiên như nó (tự tăng bốc nè)

- Gọi tôi có việc gì?- Nó ngắn gọn

- Cô mau tránh xa Quốc Huy ra. Không thì đừng trách!- Cô ta đáp vs vẻ mặt hóng hách

-...

- Mày là đứa mới vào trường mà đấu lại với tiểu thư họ Nguyễn tao à!- Cô ta hóng hách

- ... Nó lại không tả lời nhưng thầm nghĩ: “ Tập đoàn đó chẳng phải dưới quyền quản lí của nhà mình sao”

Vì nó đứng đưng không trả lời nên cô ta vung tay lên định tát...

Bụp...

Nó chưa kịp phản ứng thì...Một cánh tay ái đó đang che chở cho nó

Cô ta: Nguyễn Nhã Phương, con gái duy nhất của họ Nguyễn, tập đoàn chi nhánh nhỏ của nhà nó

~Mới viết lần đầu hề, cho ý kiến nha!.. Có gì liên hệ với mình qua fb: Ngọc ExO Link: s:// .facebook.com/NgocYeuCBs

3. Chương 3: Gấu Bông

-Đừng để bàn tay bẩn thỉu của cô đụng vào cô ấy- Hắn dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cô ta khiến Phương giật mình bỏ tay ra

-Duy, sao cậu lại ra đây?- Giả ngây ngô

-Tôi nghe hết rồi. liệu hồn tôi đó! Bây giờ thì biến đi!- Hắn

Nghe giọng như băng của hắn khiến Nhã Phương vội chạy đi(chạy mất dép luôn)

-Cô không sao chứ?- Hắn hỏi thăm

-Không- nó trả lời

Xong nó rút chiếc smart phone gọi cho ai đó

-Chị Minh, cắt đứt quan hệ làm ăn với nhà họ Nguyễn cho em..

-Rồi, chị xử lí ngay

-.....

Nó quay lại với hắn: “ Ngày mai nhà cô ta sẽ lên báo”- 1 nụ cười trên môi cô lại khiến hắn thấy lòng lạnh lẽo

Hắn nhìn cách giải quyết việc của nó cảm thấy ưng í vì khá ngắn gọn như hắn giải quyết!!

-Lên xe tôi chở về- Hắn

-Không bao giờ- Nó

-Giờ tự nguyện hay biện pháp mạnh

-... Nó chưa kịp trả lời thì cả người đã được nhấc lên cao. Hắn ta đang bế nó trên tay
4 mắt nhìn nhau khiến nhịp tim của cả hai gần như hòa vào nhau!

Hắn quăng nó vào xe đánh thức cả hai

-Anh dám bế tôi, lần đầu tiên tôi trên vòng tay người khác đây

-Cô tưởng tôi lần thứ 2 bế người khác giới hả?

Nghe được câu nói từ đối phương khiến cả hai như thấy vui trong lòng.. Họ không hiểu cảm giác đó ntn?

-Đến nhà tôi đường xxx...

Hắn tỏ vẻ không nghe chạy sang đường khác

-Đi đâu thế?- Nó hỏi

-Đi rồi sẽ biết- Hắn đáp

Dừng lại ở khu vui chơi, hắn dừng lại

Đúng ý của nó, nó thích chỗ này lắm, lúc buồn nó thường đến đây xả stress

Hắn và nó nào là tàu lượn siêu tốc, xe điện đung... nhieu lắm!

Đến gian hàng ném lon đập vào mắt nó 1 con gấu rất đẹp. Gấu thì nó không thiếu nhưng đối với con này, nó thấy rất rất ưng í

Thấy ánh mắt thích thú của nó hắn ns: “ Tôi sẽ giành phần thưởng ấy cho cô”

Hắn nói ông chủ: Làm sao để được con gấu đó?

-Phải ném ngã 5 lần liên tiếp

-Dễ ẹt- hắn tự tin

Đúng là như vậy. 5 lần không làm khó được anh. Cn gấu đã thuộc quyền sở hữu của anh

-Tặng cô- Cứng ngắt dễ sợ

-Thiệt hả? Cảm ơn!- Không cảm xúc

[Tui phải bó tay vs ông bà. Người j mà tiết kiệm lời]

Hắn đưa nó về nhà. Trong lòng hắn thấy ấm áp vô cùng. Một cảm giác lần đầu xuất hiện trong lòng nó!

Trở về phòng vs con gấu to đùng, nó cười rất tươi. Ba nó cũng hiếm hoi thấy nó cười nhiều như vậy..

Nó ôm con gấu mới trên giường lăn lóc. Nó hạnh phúc nhiều, trong đầu nó hiện lên hình ảnh của hắn. Vẻ đẹp lạnh lùng nhưng hết sức quyến rũ.

“ Mày nghĩ gì vậy Hân”- nó tự cốc đầu bỏ đi những suy nghĩ về hắn và chìm sâu vào giấc ngủ...

4. Chương 4: Ăn Kem

* RENG RENG RENG...*

- Cái đồng hồ báo thức chết tiệt- Nó tự nhủ

- 6h rồi bà cô nướng oi... - Tiếng của nhỏ Thư dưới nhà

- Sớm mà mày, ngồi chơi lát tao xuống ngay- Nó dừng dừng

Cũng cái công việc vsen thường ngày. Mang trên mình bộ đồng phục. vội chải gọn đầu tóc, nó cứ như 1 cô công chúa...

Nói rồi cả 2 được bác tài xế của Thư đưa đến trường...

Đúng với cái câu không hẹn mà gặp. Nó và Anh Thư vừa bước xuống xe thì hấn và Anh Duy cũng đến đúng lúc. Không phải tình cờ không mà con nhỏ Nhã Phương cũng ở ngay đây.

Anh Duy chạy tới khoác vai Thư vào trường, mấy em lớp dưới chết lặng, mắt cơ hội của ảnh (mà của cũng đâu được)

Vì tức nhò Phương cái vụ hôm qua, nó biết chắc nhỏ yêu Quốc Huy. Trong đầu nhỏ nảy ra 1 ý định nho nhỏ...

- Huy ơi, đợi tớ với. Lát xuống căn-tin ăn chút gì nha! – Nó ns cái giọng yếu mềm, dễ thương lắm!

Nói rồi nó chạy tới khoác tay Quốc Huy lên lớp, không kèm theo là ánh mắt sắc lạnh cho Nhã Phương

- Đợi cậu lâu quá chừng hà!- Nháy mắt với nó, hấn vui vẻ đi lên lớp

Thật ra, hấn biết nó muốn trả đũa nên mới diễn kịch nhưng trong lòng hấn ảm áp, hạnh phúc hơn bao giờ hết

* Đến lớp *

- Cảm ơn anh đã phối hợp!

- ơj, tôi cũng ghét cay ghét đắng con nhỏ đó

Hấn cùng nó cùng vào lớp làm bao người ghen tức, nhỏ Phương đã lên lớp trước, nó và hấn cùng nhau “ trao” cho nó ánh mắt rục rủa của mình

- Hấn, lát nói chuyện với mình tí nha- Phương nói đủ để nhỏ và nó nghe

~~ Thời gian thấm thoát qua những tiết học

- Hấn à, tớ xin lỗi chuyện hôm qua nha! Gia đình tớ sắp phá sản rồi, cậu làm ơn đi

- Cậu liệu mạng cậu với tôi. Phạm lê Bảo Hấn này không phải dạng dễ bắt nạt- Giọng nó vẫn lạnh như ngày nào

- Tớ biết rồi, cậu tha lỗi cho tớ nha! – Tỏ vẻ hài hòa

-... Nó không nói gì chỉ quay lưng bước đi

- Cô cứ làm kiêu đi. Nguyễn Nhã Phương là người ntn chứ. Haha- Cô ta cười nửa miệng

Như Hấn nói, cô sẽ thừa đường sống cho nhà Nhã Phương, cô cũng không muốn làm lớn chuyện lên... Nhưng nó đâu biết sau đây là cả 1 nguy hiểm đang rình rập bản thân mình

Chỉ tại mãi lo nói chuyện với Nhã Phương, Thư đã về trước, cả Anh Duy cũng vậy....

“ Bây giờ ai chở mình về đây nhỉ?” – Nói rồi trong đầu nó hiện ra hình ảnh của hấn. Hấn thường ở phòng hiệu trưởng nên về muộn, trường có cổ phần lớn nhất thuộc về gia đình nó

Tự cốc đầu mình: “ Anh ta không được, thứ lạnh lùng, tàn nhẫn”

- Cô cũng vậy mà ns tôi sao?- 1 giọng nói sau lưng khiến nó giật cả mình

- OMG... Ông anh cứ theo tôi mãi thế?

- Ai cần, tại tôi nghe có mùi nói xấu tôi- Hấn lại cười, từ khi gặp nó, hấn đã cười rất nhiều

- Lên xe tôi chở đi ăn kem- Hấn như dụ trẻ con ấy!

- kem hả. đi thì đi – Món khoái khẩu mà không đi mới lị đó ^^

Hôm nay hấn đi chiếc mô tô màu đen dửng mành. Với vận tốc 170km/h thì 1 người bt sẽ sợ chết. Nó thì khác, cũng là 1 tay đua đẳng cấp nên không nhăm nhò gì

Tại quán kem:

- Ê. Anh trả phải không? – Tiểu thư nhà giàu nhưng cô luôn muốn người ta bao mình ^^

- Em cứ ăn thoải mái, anh đây trả- Tự mãn với câu nói của mình

- Nói gì. Em con khỉ- Vừa nói nó vừa bẻ tay rôm rốp

- À thôi, tôi có nói gì đâu. Gọi món đi

Ồi chào, sai lầm vì câu nói lúc nãy hần nói. Nào là kem chocolate, kem vani, kem quế... Cả tiệm đều bị nó kêu ra

- heo à? – Hần mĩa mai

- Yên tâm, không dành chức của anh đâu! – Nó cũng chẳng thua

Ăn xong, hần rút thẻ tinh tiền và đưa nó về nhà

- Tới rồi, cảm ơn anh nhiều

Không nói không rằng anh chạy thẳng vào biệt thự nhà nó...

- Đưa cô về phải hậu tạ tôi chứ!

- Hân ơi, con về rồi à, ai đây con?- ba nó hỏi thăm

- dạ, con chào bác- Hần lễ phép!

- Âm binh của con đó ba, anh ta bắt nạt con mãi đó!- Nó kể lể với ba

- Bác, bác đừng nghe con heo đó!

- Anh mới heo đó!

- Dạ muộn rồi, con về đã bác, tạm biệt cô con heo! - Hần cười trừ

Nó cũng vui vẻ chạy thẳng lên phòng

Ba nó nhìn lên bức ảnh người phụ nữ hiền từ trên bàn thờ nhủ: ” Con bé biết yêu rồi đó bà à! Bà phù hộ cho nó hạnh phúc nhé! mà thằng nhỏ đó cũng được đấy”

5. Chương 5: Gặp Rắc Rối -rắc

Một ngày mệt mỏi nhưng cũng vui vẻ hết sức. Đang thả mình trên chiếc giường xinh xinh. Điện thoại của nó vang lên tiếng chuông quen thuộc:

[Oh Yeah! C'mon!

Take your time

For some reason, it's a heart pounding night (na na na na)

So tonight

Let's run to the end of the moon (Yea Yea Yea Yea)

Just right

Ignite your engine, step on the pedal

Everything is special

You and I look good together

Whatever you want, Imma make it work (yeah)

Shawty, Imma party till the sun down

What is this mysterious feeling?

Come to me, hurry, before the sun rise
Wherever I am, me without you is a nobody (yeah)
On this highway, it's a runway
Your eyes that look into mine are the milky way
Just love me right
Baby love me right
Just love me right
My entire universe is you
Just love me right
Just love me right (Can you love me right)
Just love me right
I just wanna make you love me
(My entire universe is you)
Even when countless nights come
In my sky, only you shine (woo yeah)
Whisper only to me
You and I color in the night sky
Just love me right (Oh oh oh yeah)
Just love me right
Just love me right (our own time)]
(Love Me Right- EXO)

- Alo- Nó bắt máy
- Con heo ngủ ngon nha- Cái giọng quen thuộc
- Là anh à, sao anh biết sdt của tôi?
- Cô nghĩ đại thiếu gia của tập đoàn Hoàng Lê mà sdt nhỏ nhoi mà không biết!
- Anh cũng ngon lắm, có chuyện gì không?
- Ngủ sớm đi. Mai tôi tới đón cô đi học
- Không được, không được- Nó lên tiếng phản bác
-... Tút..tút..tút

Hắn ta đã gác máy, không đợi nó có đồng ý hay không

Nó bấm số hắn lưu vào danh bạ với cái tên: Băng Hắc Ám... Cô nào có biết hắn lưu sdt vào danh bạ 1 cái tên “ cực đẹp” : Nhỏ rắc rối...

(Đúng là quá đẹp luôn- t/g)

Sáng hôm sau.. có 1 động lực khiến cô dậy sớm hơn các ngày... Chắc tại ảnh đấy nhỉ?? Kkk

Cô đã hoàn thành công việc của mình. Ra trước cổng, nó hơi hoảng hốt

- Sớm hơn tôi nghĩ đấy- Hắn

- Tôi thì khi nào chẳng vậy, hứ- Nó

- Lên xe nhanh đi- Hấn giục

Do còn sớm lắm nên hấn không đến trường mà cho xe chạy đến 1 cánh đồng đầy hoa thường xuân. Điều này khiến nó hơi ngạc nhiên. Một người lạnh lùng như hấn mà cũng thích hoa này ư?

Hoa thường xuân rất dễ sống, dễ sinh sôi mà phát triển, nó mang một vẻ đẹp thuần khiết.

Dang đôi tay rộng đón nắng ban mai. Cơn gió nhẹ lùa vào mái tóc đen óng của nó... Ánh mắt chứa nỗi buồn sâu thẳm ấy hiện lên với 1 vẻ hạnh phúc hiếm có

- Cô cũng thích loài hoa này à?- Tính tò mò nên hấn hỏi

- Người mẹ quá cố của tôi rất thích loài hoa này, từ đó tôi cũng thích nó lắm!

- mẹ à.. Mẹ của tôi yêu loài hoa này lắm. – Hấn đáp với 1 vẻ hơi thất vọng

- Lúc nào rảnh anh cho tôi gặp mẹ anh nha...

- Mẹ tôi mất rồi- Vẻ mặt đau buồn hiện rõ trên mặt hấn!

- Thật lòng tôi xin lỗi anh rất nhiều! – Nó cũng hối hận vì đã chạm vào nỗi đau của hấn

- Cô là người thứ 2 sau Duy mà tôi kể đấy!

Ngay đại đây, ngay lúc này nó cảm thấy hấn hiền lành, đáng thương. Cô hoàn toàn đồng cảm với hấn bởi cô cũng vậy mà...

- Thôi, đến giờ rồi, đi học thôi- Hấn thúc giục cô

- Ờ... Let's go!!

- AAAAAA.....

Hấn đang đi nghe tiếng hét thốt thanh của nó chạy vội lại

- Quốc Huy, có rần.. huhu- Nó khóc, lần đầu anh thấy nó khóc

Những giọt nước mắt của nó như cửa vào lòng anh. Anh cảm thấy như mình đang nguy hiểm vậy

- Đợi tôi, tôi đến ngay- Hấn cuống quýt trả lời

Nhưng không kịp nữa, con rần đó đã cắn vào bàn chân ngọc ngà của nó. Nó cảm thấy tê nhức, đầu óc choáng váng, cảnh vật trước mắt mờ dần... Nó kịp nghe tiếng của hấn “ Cố lên Hấn, tôi đưa cô về”. Và rồi nó đã ngất trên vòng tay ấm áp của hấn...

Vội đặt nó lên xe, hấn phóng xe nhanh trên con đường dài... Đến biệt thự của hấn...

6. Chương 6: Chăm Sóc Tận Tình

Nhìn con người bé bỏng mà lòng anh thấy đau nhói...

Nắng ban mai buổi sáng sớm mang vẻ hiền dịu. Nhưng sao lòng ai đó cứ rực lửa, ai đó đang lo lắng cho 1 người gặp nguy hiểm...

Vừa chạy xe đến cổng, hấn đã chạy 1 mạch vào trong nhà. Đó là căn biệt thự lộng lẫy hơn hẳn nhà nó.

- Gọi bác sĩ Lê đến ngay cho tôi, cho cô 5'- Mắt hấn ánh lên tia băng giá, quãng câu nói đến cô giúp việc nhà mình

Bé nó trên tay, hấn không ngớt lo lắng. Đặt nó trên chiếc giường của mình, gương mặt trắng hồng của nó giờ đã tái mét, mồ hôi nhễ nhãi

~~ Bác sĩ đã đến, sau 1 lúc kiểm tra:

- Cũng may là sơ cứu kịp lúc nếu không sẽ nguy đến tính mạng, cậu làm tốt lắm Quốc Huy- Bác sĩ Lê báo kết quả

- Dạ, cảm ơn bác nhiều!- Nói rồi hấn đến chỗ nó, đưa tay vén tóc nó lên

Bác Lê hơi ngạc nhiên trước hành động của nó. Đây là đứa con gái đầu tiên được nó quan tâm như vậy, chưa kể đến người phụ nữ đầu tiên đặt chân lên phòng nó kể từ ngày mẹ nó mất. “Thằng nhóc này thay đổi thật rồi”

Nó sốt cao lắm. hấn đã chăm sóc nó chu đáo lắm, lấy khăn lau mồ hôi cho nó...

Điều bất ngờ là 1 người như hấn lại chui đầu xuống bếp để nấu cháo cho nó ăn..

- Quốc Huy thiếu gia, cứ để chúng tôi làm là được rồi- Người đầu bếp e ngại nói

- Khôn hồn thì tránh ra, mặc tôi- Hấn vừa nói vừa nhìn với con mắt đáng sợ khiến cô đầu bếp lui ra

~~~Cô gái này là ai mà thiếu gia quan tâm quá!- n1

-Chắc là bạn gái cậu ấy rồi! -n2

-Cô ấy có phước ghê!- n3

-.....

Bảo Hân đã tỉnh lại. Trước mắt nó là căn phòng rộng với gam màu lạnh lẽo, khung cửa sổ còn có những cây thường xuân. Nó nhớ lại lúc nó bị rấn cắn. 1 tiếng kêu quen thuộc, 1 vòng tay đã bế nó lên

“ Chẳng lẽ đây là nhà Băng hắc Ám?”

- Cô nói ai là hắc ám thế, ăn gì nặng như heo ^^ - Tiếng hấn phản bác

- Ai mượn anh cứu tôi làm gì?

- Tôi là quân tử, sao lại thấy chết không cứu?- Hấn lại cười

- Anh cười đẹp hơn đấy- Nó hơi ngượng

- Cô nợ tôi 1 ân tình, phải đáp ứng 1 điều kiện của tôi- Hấn

- Điều kiện gì?

- Để sau này tôi nói. Bây giờ thì ăn cháo đi rồi uống thuốc- Vừa nói hấn vừa đem tô cháo đến bên cạnh cô

Đỡ người nó dậy, hấn dứt từng muỗng cháo một cho nó ăn. Đây là lần đầu tiên nó ân cần chăm sóc người khác như vậy. Đang nhận từng muỗng cháo từ hấn, nó bất chợt ngước mặt lên... Thế là mặt chạm mặt, bốn mắt nhìn nhau...

Hấn nhìn sâu vào đôi mắt nó, tim nó và hấn đập mạnh hơn.

-Nhìn đủ chưa?- Hấn lên tiếng

-Ai nhìn anh. Anh nhìn tôi này giờ thì có- nó phản bác lại

-Ăn xong rồi, uống thuốc đi- Hấn nhẹ nhàng lấy thuốc và đưa cho nó uống

Nhiệm vụ đã xong, hấn đem bát xuống nhà, vừa ra khỏi cửa phòng, ánh mắt hấn đã ngoảnh lại liếc nhìn nó. 1 người con gái gây thơ trong mắt anh, chính nó đã làm bản thân anh dần dần hết lạnh lùng. Hấn cười 1 nụ cười hạnh phúc bước xuống nhà!

Hôm nay hấn và nó đều nghỉ học khiến Anh Thư và Anh Duy không khỏi lo lắng nhưng cũng vì thế cặp này có nhiều thời gian bày tỏ tình cảm...

-Thư, lên xe Duy chở về nè!!

-Ok.. cảm ơn Duy nhiều

Hai con người ngồi trên xe, không ai nói 1 câu nào cả, chỉ lặng lặng nhìn nhau..

Anh Duy cảm thấy người con gái bên cạnh anh thật sự đem đến hạnh phúc cho anh. Anh không thể để thứ hạnh phúc này rời xa anh được. Trong đầu Duy đang toan tính điều gì...

Bảo hân đã khỏe hẳn, cùng lúc đó công ty của Quốc Huy có việc nên cô đành tự về nhà vậy. Trên con đường quen thuộc thường ngày, gió thổi xào xạc những tán cây. Trước mắt cô là hình ảnh 1 người con trai trạc tuổi cô nằm bên lề đường...

7. Chương 7: Đối Thủ Xuất Hiện

-Anh ơi. Anh có sao không?- Nó hoảng hốt nhìn anh ta

-...

Anh ấy đã không nghe lời của cô nói. Đáp lại chỉ là 1 sự im lặng. Nó không biết làm gì, gọi taxi rồi đưa anh ta vào bệnh viện

---

Anh ta: Lê Hoàng Anh, cũng là 1 đại thiếu gia có thể lực nhưng không bằng hẳn

Hoàng Anh tỉnh lại với 1 mùi đặc trưng của bệnh viện. Bác sĩ bảo anh không có gì đáng ngại, chỉ tai uống nhiều rượu và ở ngoài cả đêm nên bị cảm lạnh.

Hoàng Anh nhìn cô gái bên cạnh, thật sự rất đẹp, 1 vẻ đẹp hết sức thuần khiết. Anh có chút rung động nhưng cậu nghĩ lại cuộc tình đẹp vừa mới vỡ lẽ của mình tìm anh lại đau như cắt. Hoàng Anh không bao giờ tin tưởng vào 1 đứa con gái nào nữa

-Anh tỉnh rồi, có sao không?- Nó hỏi han

-Cô cũng như bao người khác, cũng lừa gạt tôi đúng không?- H.Anh nói đau buồn

-Anh im đi, tôi có lòng tốt mà anh lại nói tôi như vậy?- Nó tức giận bỏ ra ngoài

Một cánh tay rắn chắc đã vội kéo nó lại

-Cho tôi xin lỗi, tôi hơi nóng, tôi là H.Anh học lớp 12a1 trường XXX

-Tôi Bảo Hân lớp 11a1 cũng trường XXX...- Nó đã bớt tức giận

-Vậy tôi hơn 1 tuổi, gọi anh em cho thân nha...

-Được thôi. Anh nghĩ đi. Em về nhà có chút việc- Nó

Nhìn dáng của nó ra khỏi cánh cửa, H.Anh trong lòng tiếc nuối. “ Cô ấy không giống bao người con gái khác”. Có vẻ H.Anh đã để mắt đến cô gái nhỏ này...

~Trở lại với ngôi biệt thự nhà nó, hôm nay là 1 ngày mệt mỏi. Nó chỉ muốn đánh 1 giấc thật ngon, baba của nó đã sang Hàn công tác 3 ngày nữa mới về.

-Sao hôm nay mày với Huy nghỉ học vậy?- Tiếng của nhỏ Thư khi vừa nhìn thấy bóng nó

-Lên phòng đi, hôm nay mày ngủ với tao nha, tao kể cho nghe- Nó bảo Thư

-Ừ, để tao gọi ba mẹ tao đã

Căn phòng trùng gam với phòng của hẳn. điểm giống nữa là phía cửa sổ cũng có hoa thường xuân- loài hoa mà cả mẹ và nó đều rất thích

-Hôm nay mày ở đâu vậy hân?- Anh Thư theo sau nó lên phòng

-Ồ...- Nó cảm thấy hơi ngượng khi phải nói ra

-Ở đâu? Mà có thêm tao là bạn không vậy? – Thư vẻ tức giận

-Được rồi.. tao..tao...ở... nhà....?

-Nhà ai, cái con này!- Thư

-Nha hân, tặng băng hác ám đó đó- Nó đành khai nhận

-Ý mà là nhà Quốc Huy hả? Hai đứa mà chẳng lẽ....- Thư suy diễn

-Mày đừng điên nữa con kia. Chuyện dài lắm. Vậy nè...

Nó kể toàn bộ sự việc cho Thư nghe. Hai đứa chăt chém nhau rồi chìm vào giấc ngủ ngon lành

~Hôm sau, 1 ngày mới lại bắt đầu, cả nó và thư đều hăng hái đến trường

-Ê Thư, chuyện gì đằng đó mà đông vậy?

-Tao cũng không biết nữa, đến xem thử- Thư

-Mày đi đi, tao không quan tâm

Nói rồi nó lướt qua đám đông, bất chợt nó nghe tiếng gọi : “ Bảo Hân!”

Nó quay lại, trong đám đông đi ra 1 chàng trai phải nói là đẹp vui vẻ chứ không lạnh lùng như hân. “ Sao mày lại nghĩ đến tên đó, Hân ơi là hân”- nó lại tự nói với chính mình

Hoàng Anh từ từ chạy đến chỗ nó, kề vào tai nói nhỏ: “ hết giờ học nhé, anh muốn trả ơn em”

Nó còn chưa kịp trả lời thì H.Anh đã lên lớp

-Nhỏ đó là ai mà H.Anh lại nói chuyện nhỏ với nó- ns1

-Chắc ảnh nói chia tay chứ gì, bám đuôi quá mà- ns2

-Con Bảo hân khối 11 đó tụi mày, tao thấy nó hay đi chung với coldboy Quốc Huy, trơ trên mà..

Bỏ mặc ngoài tai, nó cùng Thư bước thẳng lên lớp học. Sau cuộc nói chuyện đó, ánh mắt giận dữ của 1 người con trai nhìn theo bóng nó... Quốc Huy đã chứng kiến mọi chuyện. Lòng anh như đốt, anh cảm thấy mình sắp mất đi điều gì...

-Mày quen Hoàng Anh hả?- Thư hỏi

-Ừ, mới hôm qua, tình cờ thôi- Nó

-Wow.. mày quen nhiều hotboy của trường quá- Thư trêu

-Mệt mày quá, chuyện của mày với Anh Duy sao rồi?- Nó đánh trống lảng

-Con điên này, vào lớp- Thư đỏ mặt

Hai đứa nó vừa gây nhau vừa chạy vào lớp học... Quốc Huy đã lên từ lâu thấy nó liền úp mặt xuống bàn vờ ngủ

-Cảm ơn anh hôm qua nha- Nó nói khẽ

-Còn nợ tôi 1 điều kiện –hân không quên nhắc nó

Nói rồi nó cùng hân tiếp tục “nghĩa vụ” cao cả là....NGỦ

Fb: Ngọc ExO ([s:// .facebook.com/NgocYeuCBs](https://www.facebook.com/NgocYeuCBs))

8. Chương 8: Gây Gỗ- Hiểu Lâm (1)

Những tiết học lặng lẽ trôi đi

“ RENG...RENG...”- tiếng chuông quen thuộc kết thúc 1 buổi học căng thẳng

Nó đang đứng đợi trước cổng như lời đã hẹn

-Cô đứng đây làm gì?- Tiếng nói mà nó đã quen thuộc

-Mặc đời, anh không cần quan tâm. Anh là gì mà quản chuyện của tôi- Nó lạnh nhạt

Hắn chợt suy nghĩ: “ Đúng rồi. mình là gì cơ chứ”- Hắn cười nhạt trước suy nghĩ đó

-Lên xe tôi chở về- Hắn nói như ra lệnh

-Không bao...- Chưa nói hết câu hắn đã nắm tay nó lôi đi

“ BỤP”- Một ai đó đã vội nắm cánh tay kia của nó

-Cô ấy con hẹn với tôi rồi- Hoàng Anh lên tiếng

-Anh biến, Bảo Hân phải về với tôi- Hắn nạt nộ

-Các anh thôi đi, bỏ tay tôi ra- Nó đã bực mình

Nghe tiếng nó, Hoàng Anh bỏ tay nó ra. Hắn bây giờ mới nhận ra tay hắn đang nắm chặt bàn tay nó, anh không muốn người con gái trước mặt anh thoát khỏi bàn tay anh

-Còn anh bỏ tay tôi ra được rồi!- Nó gắt

-Làm giống tôi muốn lắm ấy- Hắn giả vờ lạnh lùng

-Anh về đi, hôm nay tôi có hẹn với anh Hoàng Anh rồi- Nó quay sang hắn nói

-... hắn ta không nói gì, lặng lẽ bước lên xe. “ Anh anh em em. Nghe thấy ghê”- Hắn lảm nhảm chỉ mình hắn nghe (anh yêu thật rồi..)

Quốc Huy vô cùng tức giận, máu trong người anh đang sôi sùng sục. “ Cô ta đi với người khác mặc gì mình phải như vậy, không lẽ...”. Hắn dẹp đi cái suy nghĩ trong đầu mình, mang tâm trạng không tốt đến Kid-quán ba kim khác sạn nổi tiếng cho những con nhà danh giá

Vừa bước vào, hắn đã thu hút mọi ánh nhìn. Một chàng trai không cảm xúc toát lên vẻ lạnh lùng bước vào

-Phòng VIP nhất cho tôi- Hắn như gầm lên

-Có ngay thưa Quốc Huy thiếu gia- Tên phục vụ nhanh chóng nghe mệnh lệnh

~Hôm nay, anh muốn mời em đi ăn coi như trả ơn chuyện hôm qua- H.Anh nhẹ nhàng nói

-Không có gì đâu anh, chuyện nên làm thôi- Nó cảm thấy không vui vẻ vì hắn bỏ đi (chị đã luyến tiếc ;)

-Chúng ta đi ăn kem nhé!- H.Anh

-Sao cũng được anh à!

Không biết ông trời sắp xếp thế nào, Hoàng Anh chở nó đến quán kem mà hắn và nó đã từng vào. Nó ngấm nhìn chiếc bàn nơi in đậm kỷ niệm của nó và hắn. Một cô gái gọi nhiều món kem, những tiếng cãi vã trẻ con thu hút mọi ánh mắt những mộ

Cũng quán này, cũng chiếc bàn này nhưng người con trai bên cạnh nó đã khác. Trong lòng nó cảm thấy trống vắng nhiều

-A, em hả, anh chàng lúc trước đi cùng em đâu rồi?- Chị phục vụ còn nhớ rõ nó

-Anh ta có việc rồi chị- Nó trả lời

-Hai em thật sự rất đẹp đôi- Câu nói của chị khiến nó ngượng ngùng, chị nó rất giống suy nghĩ trong lòng nó (t/s: xin thông báo chị Hân nhà ta đã chính thức biết yêu ToT)

-Chị cho em hai ly kem sữa nha!- Nói rồi nó chạy vội đến chỗ H.Anh, che đi gương mặt có phần đỏ, nó trở lại với vẻ lạnh của mình

9. Chương 9: Gây Gỡ- Hiểu Lâm (2)

- Em với chị ấy nói gì vui vậy?- H.Anh hỏi han

- Không có gì đâu anh- Nó cười

- Em đáng yêu lắm hân à- H.Anh nhìn nó

- Anh không chê thôi. Ăn đi anh- Nó không nhìn vào mắt Hoàng Anh

Trên con đường rộng vắng người. Một người con trai cùng 1 người con gái vui vẻ trò chuyện khiến bao người ngưỡng mộ. Nhưng có ai biết rằng, quan hệ của họ đơn giản lắm

-Đến nhà em rồi. Tạm biệt anh!- Nó

-Em vào nhà đi kéo lạnh- H.Anh luôn dịu dàng khi ở bên nó

~~Tại quán bar Kid...

-Quốc Huy, sao buồn vậy? Phương có thể mời Huy một ly?- Nhã Phương từ đâu xuất hiện

-Khôn hồn thì biến đi – Hấn tức giận

Trong người đã có sẵn men rượu. Một phần cũng vì buồn chuyện Bảo Hân, hấn đã nhận ly rượu từ nhỏ Phương uống 1 hơi hết ly. Đầu óc Quốc Huy bắt đầu quay cuồng và cuối cùng...” RẦM”

-Đại thiếu gia thông minh một thời mà bại dưới tay của tôi. Hahaha- Cô ta cười đắc ý

Nhã Phương dìu hấn lên tầng trên cùng của Kid- tầng khách sạn cao cấp

-Phòng VIP- nhỏ nói với tiếp tân

Hấn nằm trên chiếc giường rộng say như chết, Nhã Phương cởi bỏ áo của hấn, khoảng ngực rắn chắc hiện ra. Cô ta vào nhà tắm rồi bỏ chiếc khăn tắm trên người. “ Tách...tách”- tiếng chiếc máy ảnh chụp liên tục

- Coi anh ăn nói làm sao với cô ta? Há há- Nhã Phương cười nửa miệng

~ Sáng hôm sau

-Cô thật trơ trẽn, dám gài bẫy tôi sao? – Hấn ta như con thú dữ

-Haha, anh lo đi giải thích với nhỏ anh yêu đi. Chắc giờ này cô ta cũng nhận được những bức ảnh thân mật của chúng ta rồi!- Cô ta có vẻ đắc ý

-Cô nói cái gì, ảnh gì?- Hấn có vẻ hiểu ra rồi chợt nghĩ đến người con gái ấy. Bảo Hân tuy bên ngoài lạnh lùng nhưng mong manh dễ vỡ. Anh không muốn nhìn người con gái ấy phải đau lòng 1 lần nào

Không chờ đợi gì, anh vùng dậy chạy ra khỏi Kid, chạy xe với tốc độ nhanh nhất đến nhà nó

“ Kính coong...Kính coong”

-Cô có bưu kiện ạ!

-Cảm ơn anh!- Nó nhận bưu kiện trên tay rồi chạy lên phòng

-Anh ta...anh ta quá trơ trẽn, anh ta lại là con người như vậy- Nó rất bức xúc

Nghe tiếng con, ba nó chạy lên xem. Những tấm hình ở dưới sàn nhà, ông nhặt lên xem thử. Cảnh thân mật giữa Quốc Huy và một cô gái khác

-Ba đem vứt nó đi, con không muốn thấy thứ rác rưởi này nữa

-Hân, có phải con có tình cảm với Huy không?- ba nó nhìn ra điều này, từ trước đến giờ nó không khóc như vậy

-Huhu... Con không biết nữa, tim con đau như cắt- Nó ôm chăm lấy ba nó

-Con nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa con gái yêu- Ba nó vờ an ủi rồi cầm những bức ảnh xuống phòng khách

Nhìn vào bức hình trên tay, rõ ràng nó có vấn đề. Quốc Huy trong ảnh ngủ say như chết, 1 người bình thường có thể nhìn ra điều này ngay nhưng người trong cuộc như nó thì khó lòng

“ Hân à, ba sẽ điều tra giúp con”

KÍNH COONG...KÍNH COONG... lại là tiếng chuông cửa

-Bác à, cho cháu gặp Hân, cháu có chuyện muốn nói- Tiếng hân như thúc giục

-Im lặng lên phòng ta đi, ta biết có hiểu lầm mà, lên phòng ta nói sau, kéo bé hân nghe thấy lại khóc

Ông Cường- ba nó và hân lên phòng. Hân thầm nghĩ: “ người như Hân lại khóc vì mình ư? Mình nhất định sẽ giải quyết rõ ràng”- Có lẽ bây giờ Quốc Huy đã xác định rõ tình cảm của bản thân

---

ô de bấy bì: hai người dường như đã rung động. khựa khựa

10. Chương 10: Bảo Hân Đã Giận

“ Cạch”- Tiếng cửa phòng nó mở ra

Bây giờ nó đã ngủ say. Hân kéo chiếc chăn đắp lên người nó. khẽ lau giọt nước mắt con vương trên mi

Có cảm giác như ai bên cạnh, nó vội tỉnh giấc

Bóng ai đó đã khuất sau cánh cửa, nó cứ nghĩ là ba

Ngắm nhìn cây hoa thường xuân bên cửa sổ

“ Mẹ à! Con yêu Huy rồi chẳng? Không thể nào...tên Băng Hác Ám chết tiết đó, con hận hân...”- Nó nhìn chậu hoa và tâm sự với người mẹ quá cố của mình

Hân ở bên ngoài. Nghe những lời từ đáy lòng nó. Cảm xúc hân vui buồn lẫn lộn, hân nhất định sẽ tìm ra lời giải thích thỏa đáng cho nó

Ngày hôm ấy trên lớp...

-Hân à, sao mày buồn vậy?- Thư hỏi han nó

-Ai ăn hiếp hân, cứ nói Duy xử liền- Duy cũng góp vui

-Không sao đâu. Lo chuyện 2 người đi- Hân cố vui vẻ

-Chuyện gì?- Cả Thư và Duy cùng lên tiếng

-Tình cảm chứ gì nữa...- Nó

-Cảm cảm con khi... - Đồng thanh part 2

-Hẹn nhau nói nữa kìa – nó đã vui hơn

-Anh/cô học theo thì có! – Đồng thanh part 3

-...

Cuộc trò chuyện âm thầm trôi trong vui vẻ đến khi... hân xuất hiện

Vừa gặp hấn, nó đã ụp mắt xuống bàn. Duy và Thư thấy có gì bất ổn cũng trở lại vị trí cũ

-Bảo Hân à...Tôi... - Đây là lần đầu hấn ập ứng

-Im ngay. Tôi và anh có gì mà phải giải thích. Anh yêu đương ai là chuyện của anh- Nó gần như bức xúc

Hấn cũng không nói gì thêm, ngay lúc này hấn không có gì để chứng minh sự trong sạch của hấn. Hấn biết chính mình đã làm Bảo Hân tức giận

Từng tiết học trôi đi, nó trở về với căn nhà của mình

-Hân, ba có chuyện muốn nói!- Ba nó

-Dạ, ba cứ nói!

-Con tin thằng Quốc Huy đi, chắc chắn có sự hiểu lầm

-Con không tin, có gì ba phải bênh vực hấn?

-Rồi, ba kể cho con nghe chuyện này...

~ Quay lại chiều hôm qua

-Bác à, con bị cô ta chuốc thuốc mê. Giữa con và cô ta hoàn toàn trong sạch- Hấn vội giải thích

-Ta biết nhưng bé Hân không thể chấp nhận. Nó đã đau khổ nhiều rồi, ta không để chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa

-Con nhận ra mình đã có tình cảm với Hân, con sẽ giải quyết chuyện này

-Thôi được rồi, giao cho con. Con vào thăm Hân lát đi, chắc giờ nó đã ngủ rồi

-Dạ, cô ta nhất định sẽ phải chính miệng nói ra điều này. Nhã Phương, cô chờ đó- Nói trong tức giận rồi hấn ra khỏi phòng ông Cường

— — — — —

-Ba tin lời hấn sao? Chỉ là lời nói 1 phía thôi mà – Nó nói

-Con cứ đợi lời giải thích từ Huy đi. Hứa với ba con phải cho nó cơ hội nói rõ điều này

-Dạ, con hứa. con lên phòng nha ba – Nó bước lên cầu thang nhưng trong lòng đầy suy nghĩ

“ Người hôm đó từ phòng mình bước ra là hấn ta sao? Hấn ta...Quốc Huy yêu mình...”

11. Chương 11: Giải Quyết Hiểu Lầm

-Tại sao cô gài bẫy tôi?

-Thích, tôi không có được anh thì ai cũng đừng hòng

-Nói mau. Hôm đó cô đã làm gì?- Hấn ta gầm lên như một con thú giữ. Thật sự hấn ta không thể chờ đợi được nữa, sự thật chỉ có 1 là hiểu lầm...

-Anh tính ghi âm sao? Tôi đâu có ngu- Cô ta nói rồi nhìn từ trên xuống dưới người hấn, thật sự không có vật gì có thể ghi âm được

-Được thôi, anh muốn biết thì tôi cho biết

-Nói nhanh và ngay, không tôi giết cô

-Từ từ hoàng tử à. Haha. Hôm đó hả... Có gì đâu, tôi chỉ cho 1 ít thuốc ngủ mà anh đã say như chết... Tệ thật

-Còn gì nữa. cô muốn chết hả?- Hấn chửi vào mặt nhỏ

-Tôi đưa nah lên phòng, bởi đồ và chụp vài tấm kỷ niệm cho cô ta Bảo Hân xem thôi chứ gì. Haha, nực cười...

-Cảm ơn cô, cô thật ngu ngốc- Vừa nói hấn vừa tháo chiếc bông tai hình đầu lâu xuống
Chiếc bông tai ấy anh đã gắn 1 con chip ghi âm.
“ BÍP”. Tôi đã có bằng chứng- hấn cười nửa miệng với chiến công của mình
-Người như cô, đấu với tôi còn kém lắm, liệu hồn đấy!- Hấn bỏ đi mặc Nhã Phương ở đó
Cô ta giờ đây rất tức giận “ Quốc Huy, anh cứ chờ mà xem. Bảo Hân cô không yên ổn với Nhã Phương này đâu”- Nhỏ hét lên
Tan học, cô đứng ở cổng đợi bác tài xế
-Hân, anh đưa em về!! – Hoàng Anh từ sau chạy đến
-Được thôi anh – Bảo Hân đồng ý
-Không được, cô ấy phải đi với tôi – Hấn nắm tay của nó
-Buông tôi ra, tôi sẽ không đi với anh- Nó cự tuyệt hấn
Lần này thì không đợi nó đồng ý hay không, hấn lôi nó lên xe mãnh liệt
- Bảo Hân, cho tôi 1 cơ hội giải thích đi- Hấn vẻ nài nỉ
Nó nghe lời ba một lần, cho hấn 1 cơ hội nói rõ ràng chuyện ấy. Cô cũng muốn đó chỉ là một sự hiểu lầm
Hoàng Anh đứng đấy. Anh nghĩ: “ Quốc Huy thiếu gia à, anh là một đối thủ nặng kí đó”

Hấn chở nó đến cánh đồng hoa thường xuân. Nơi có thể xem là nơi yêu thích của cả hấn và nó
-Hân à, nghe tôi nói
-Nói nhanh đi, tôi không rảnh- Nó lạnh lùng nói
-Cô nghe đi- Hấn đưa đoạn ghi âm cuộc trò chuyện của hấn và Nhã Phương
Nó cảm thấy đó trên tay nghe từng câu nói
-Bây giờ cô đã biết tôi trong sạch rồi chứ?
Cô không nói gì, cô vui mừng vì anh không lừa gạt cô
Nó cùng hấn bước đi trên cánh đồng thường xuân
Cùng nhau tận hưởng làn gió dịu nhẹ trong lành ấy
Hấn chở nó về nhà:
-Mai chủ nhật, tôi đến đón cô đi mua sách được không? – Hấn muốn có nhiều thời gian bên nó hơn...
-Cũng được, mai tôi cũng không có việc gì làm – Nó khẽ gật đầu đồng ý
Nghe được đầu nói của nó, hấn thật sự thấy lòng mình ấm áp, hấn chạy trên con đường đầy hạnh phúc này...
Cuộc sống luôn chứa đựng đầy niềm vui... Và em chính là hạnh phúc của cuộc đời anh...

12. Chương 12: Tiệm Sách

Một ngày mới lại đến... Nó mang theo mùi hương thoang thoảng của hạnh phúc!!
Nắng dịu nhẹ khẽ soi vào khung cửa sổ.
Hôm nay nó mang một chiếc áo phông rộng, quần jean rách trong rất cá tính. Mái tóc buộc cao về 1 bên càng làm nó đẹp hơn
Hấn thì với chiếc áo thun cổ tròn, chiếc quần jean cách điệu đã làm bớt vẻ lạnh lùng thường ngày

-Cô cũng biết cách ăn mặc thế nhỉ?- Hấn khen đấy ^^ -Tôi mà, còn phải nói! Anh cũng thế đấy! – Nó cũng vui vì câu nói của hấn

-Lên xe đi thôi!

Hấn cùng nó đến nhà sách lớn nhất thành phố.

Nó chạy lên xem trước. Hấn đi cất xe rồi mời lên sau

Bảo Hấn tung tăng lượn qua lượn về trước dãy sách dài. Cuối cùng nó thấy bắt mắt một quyển sách có bìa trắng...

-Ôi không mẹ ơi. Sao nó cao thế này? – Dường như cả ông trời cũng không muốn để nó mua quyển sách ấy. Bất lực, nó đành phải tự sức thôi, nhón chân lên thì cũng còn thiếu. Mê quá, nó đành làm liều là... nhảy lên cho cao @@

“ RẦM...”... Ui da. – nó kêu lên

-Ý mà sao không đau vậy nè? – Nó vừa nói vừa mở mắt ra nhìn “ công cụ” đỡ người mình...

Dưới nó là một anh chàng cao ráo. Lạnh lùng, không có từ nào nói được mà đẹp, đẹp cực kì... Không ai khác chính là HẤN...

Bây giờ nó mới nhận ra nguyên con người của mình đè lên người hấn... Chợt mặt nó đỏ bừng bừng...

-Đứng dậy đi, an gì nặng như heo- Hấn mắng yêu (yêu mới mắng, thích chết bà. Hí hí)

-Ai heo biết liền – Nó bướng

Nó và hấn cùng đứng dậy. Khoảnh khắc lúc này thật sự nhịp tim nó đập nhanh hơn, cảm giác này thật lạ lùng. Nói thẳng ra thì hấn cũng không kém gì nó ấy!!!!

Lúc bấy giờ hai người mới chọn một quyển sách cho riêng mình. Một sự trùng hợp không hề nhẹ khi hấn và nó cùng lấy 1 quyển giống nhau...

Tai hấn lúc này đang nắm lấy tay nó. Không phải cái nắm tay lỏng lẻo như trước, đây là cái nắm tay thật từ đáy lòng

Cái cảm giác ấm áp, hạnh phúc toát ra từ bàn tay hấn khiến nó tin tưởng vào người đàn ông trước mặt...

Ngượng quá hấn bỏ tay nó ra...

Lại nhắc đến quyển sách. Quyển sách mà cả hai cùng chọn có cái tên : “ YÊU”

-Anh mà cũng biết yêu à?- Nó thắc mắc (thắc mắc cũng phải, tặng bằng như anh ta mà)

-Người mà sao không biết được chứ. Tôi cũng chỉ mới nhận ra tình cảm của mình gần đây thôi. Đừng nói cô cũng vậy nha- Hấn hỏi ngược lại nó

-Ừ, tôi cũng chưa chắc chắn về điều này cho lắm- Nó nhìn người con trai trước mặt mình

“ Anh ta biết yêu rồi... Phía mình không ta?” – Nó lo sợ người con gái anh yêu là một người khác

Hấn đã biết điều này từ trước, thoáng nụ cười nhẹ rồi cùng nó đi tính tiền

-Ê, đi ăn kem tí nha! Đói quá!- Nó năn nỉ

-Cô ăn cho cổ vào rồi thành heo í – Hấn

-Kệ, đi đi mà- Nó

-Rồi rồi, nghe kem là sáng mắt, có ngày người ta dụ kem là đi theo luôn.. haiz ^^

-Tôi có phải con nít đâu chứ

-...

Một ngày chủ nhật êm đềm trôi qua... Vui có, hạnh phúc có... Cả nó và hân đều cảm thấy rất bình yên... Hạnh phúc là khi cùng em đi đến chân trời kia... Nơi chỉ dành cho 2 chúng ta...

13. Chương 13: Quyết Đấu 1 Trận

Ngày mới đến, nắng lại lên. Nó cũng phải “léch xác” đến trường

-Hôm nay đi sớm vậy Hân? – Nhỏ Thư lại trêu nó. Chuyện mày với Huy giải quyết rồi chứ?

- Ủ, ổn rồi cô nương...- Hân nói

- Hân, tao nói nhỏ ày nghe cái này. Hình như tao có tình cảm với Anh Duy ấ mày!- Thư ghé sát tai nói cho nó nghe

- A ha, biết rồi nha, lát tao nói với Duy!- Cơ hội đề nó chọc Thư

- Tao bo xì mày luôn... - Thư giận lấy

- Hai bà cô lại có chuyện gì nữa vậy? – Duy lò đầu ra

- Người tình trong mộng của nhà người kìa Thư – Nó trêu

- Ai vậy Hân?- Duy hỏi

- Ai cũng được, ông có điên không vậy?

- Ủ điên. Điên mới... có tình cảm với nhà người – Câu nói sau Duy nói chỉ để mình anh nghe

-Duy, biết tay nè!- Thư vừa nói vừa đuổi Duy vào lớp

- Hai đứa này thật là hết nói nổi – Nó lặng lẽ theo sau

- Này, tôi đi cùng với! – Hân lại bất ngờ xuất hiện

- Ủa – Nụ cười của nó ảm áp

Hôm nay có một trận bóng rổ nam sau sân trường

Nó vốn thích môn thể thao này nên không thể không xem được

-Anh Hoàng Anh chơi giỏi thật đấy!- Nó tấm tắc khen

- Cô thích hả? – Lại là hân

Nó chỉ gật nhẹ đầu

Thấy vậy hân nhảy luôn vào trận đấu

- Mấy người đi ra hết, Quốc Huy tôi muốn đấu trận với hoàng Anh thiếu gia đây.

Hoàng Anh thiếu gia không chê chứ?- Hân

-Sẵn lòng thôi, chỉ giáo thêm! – H.Anh chấp nhận lời thách đấu

Những người không liên quan đều lần lượt ra khỏi sân đấu

Vậy là hân và Hoàng Anh diễn ra một trận quyết đấu. Kỹ thuật chơi bóng của hân khỏi phải nói, Hoàng Anh cũng không thể chê vào đâu được

Trên gương mặt điển trai của hai đại thiếu gia, những giọt mồ hôi nhễ nhại rơi...

-Hoàng Anh cố lên, cố lên –ns1

- Coldboy chiến thắng, chiến thắng – ns2

Nữ sinh toàn trường chia thành hai phe cổ vũ cho hân và H.Anh

Thời gian đã trôi qua một nửa nhưng vẫn chưa có bàn thắng nhưng rồi...Hắn đã cao tay hơn H.Anh, lợi dụng chút sơ hở, hắn đã vượt dẫn trước 1-0

Tình thế nghiêng về hắn. Nó không muốn cổ vũ ai vì đều là người nó quen cả. Suy đi nghĩ lại, hắn đã dẫn trước, kĩ thuật cũng hơn hắn H.Anh, nó đã đưa ra quyết định cuối cùng:

“ HOÀNG ANH CỐ LÊN!”

Nghe tiếng cổ vũ của nó, Hoàng Anh như tiếp thêm sức mạnh. Hắn thì thất vọng tột cùng. Một phút lơ là mất cảnh giác, hắn đã để H.Anh gỡ hòa 1-1

Tiếng còi kết thúc trận đấu cũng đã vang lên- Hai người hòa nhau. Hắn ta mang một vẻ mặt sắt đá bước ra khỏi đám đông: “ Tôi chơi cho cô coi mà cô lại cổ vũ người khác ư?” Hắn ta thật sự tức giận

Thấy vẻ mặt của hắn, nó cũng hơi chạnh lòng nhưng nghĩ cũng không sao đâu

-Cảm ơn em Bảo Hân – H.Anh lên tiếng

- Không có gì đâu anh. Anh thay đồ đi, em về trước đây

- Em đợi anh lát, anh đưa em về luôn- H.Anh ngỏ lời...

Nó cũng không thể từ chối, đành nhận lời vậy! Trong lòng vẫn không ngớt lo lắng về hắn...

~Fb: Ngọc ExO

14. Chương 14: Tổ Tình Thất Bại

Hoàng Anh đang trên đường đưa nó đi về biệt thự

Trên xe:

-Bảo Hân à. Anh thật sự rất thích em – H.Anh không kiềm chế được, anh đã bộc lộ tình cảm của mình

Nó nghe nhưng không tin vào tai mình. Thật sự cô chỉ xem H.Anh như một người anh trai tốt, không có tình cảm nam nữ gì hết

-Em không cần phải nói gì hết. Cứ suy nghĩ đi đã – H.Anh

- H.Anh à. Em thật sự không thể chấp nhận anh được!- Nó nhẹ nhàng trả lời

-Tại sao chứ? Tại hắn ta ư? – Hoàng Anh hơi to tiếng

-Anh nghe em nói. Anh rất tốt với em, từ lâu em đã xem anh là một người anh tốt nhất, luôn che chở, an ủi em. Em không nghĩ mình sẽ có tình cảm với anh. Còn về Quốc Huy, em cũng không biết sao nữa. Anh và em là anh em tốt được không? – Nó nói

-Anh hiểu rồi. Chúng ta vẫn là anh em- Hoàng Anh có chút đau lòng

-Anh không giận em chứ? Anh đồng ý là anh trai tốt của em? – Nó nghi ngờ

-Ừ. Thăng Huy có bắt nạt em thì cứ nói với người anh trai này! – H.Anh đã vui vẻ

-Hihi, cảm ơn anh nhiều ạ! Anh trai...- Nó cười nhẹ rồi quay sang nhìn H.Anh vs ánh mắt âu yếm

Hoàng Anh quay sang nhìn nó. Anh ôm nó vào lòng, một cái ôm trong sáng cho tình anh em bất diệt

---

Nó trở lại với căn nhà yêu dấu

-hân, con hết hiểu lầm thăng Huy rồi chứ?

-Dạ ba...-

- Hai con trông xứng đôi lắm. Haha – Ba nó trêu nó

-Ba nói bậy bạ gì đấy. Ai xứng với tảng băng như anh ta- Nó chạy thẳng lên phòng

~~Lớp học là phòng. Cái bàn là giường ngủ của nó. Hôm nay nó lại lên trường

Thứ ba thật sự khác biệt đối với nó...

Vắng bóng hần, nó cảm thấy trống vắng hơn. Nó đã quen với cái cảm giác có hần bên cạnh, có tiếng đòi có với hần!...

“ Tại sao hần lại không đi học chứ?” – Nó tự hỏi

Nó nhớ đến chuyện hôm qua. Chẳng lẽ là vì nó ư?

Nó lén rút chiếc smart phone bấm “ Băng Hắc Ám” tính gọi cho hần xem thử như thế nào ... nhưng rồi lại thôi.

Ngồi học mà nó cứ thấp thỏm không yên, nó quyết định tan học sẽ đến nhà hần xem có chuyện gì không?

Đứng trước cổng nhà hần, nó phân vân kh có nên bấm chuông hay không và quyết định cuối cùng: Bấm chuông

“ KÍNH COONG...KÍNH COONG...KÍNH COONG...”

15. Chương 15: Thăm Quốc Huy

Nó đã đến nhà hần. Một căn biệt tự nguy nga lộng lẫy, xung quanh nhà còn có loài hoa mà hần thích nhất – hoa thường xuân

-Chào chị, em gặp Quốc Huy! – Nó bào chị giúp việc

- Thiếu gia trên phòng á em. Mấy hôm nay cậu ấy không ăn gì hết, lại không cho tụi chị lên phòng- Chị giúp việc bất lực

Nó chạy thẳng lên phòng hần. Căn phòng nó đã từng đặt chân đến. Nó để lại biết bao suy luận cho người làm:

-Cô bé lên đó không biết thiếu gia có nổi giận không? –n1

- Cô ấy gọi thẳng tên thiếu gia luôn ấy! –n2

- Cơ mà thiếu gia rất quan tâm cô gái này! –n3

Bla...bla... Nhưng mà người làm trong nhà cũng rất thích nó

“ Cạch”- cửa phòng không khóa, nó vào một cách dễ dàng. Hần đang ngủ trên giường, gương mặt có vẻ xanh xao hơn trước

Nghe tiếng bước chân, hần tỉnh giấc

-Ai bảo cô đến đây?- hần nói có vẻ giận dữ

-Không cần thì tôi về nha –Nó bước lùi 1 bước

- Khoan, cô ngốc này thật là...

- Anh bảo ai ngốc thế?- Nó giận

-Không đùa cô nữa. Tôi đói và mệt lắm đây nè!

Cô đến bên cạnh hần, lấy chiếc khăn lau mồ hôi trên gương mặt điển trai ấy. Tim cô bỗng nhói lên. Lần trước hần chăm sóc cho cô, bây giờ thì ngược lại rồi

Bàn tay ngọc ngà của nó từ từ chuyển động trên gương mặt hần để lau những giọt mồ hôi ấy thì... hần dùng tay hần nắm lấy bàn tay nó

-Anh làm gì vậy?- Gương mặt của nó từ trắng đã chuyển sáng đỏ

-Đừng xa tôi nhé! –Hắn nói 1 cách đầy cảm xúc

-Tôi đi nấu cho anh ăn lót dạ- Nó đánh trống lảng rồi chạy xuống nhà, trong lòng hắn thật sự rất HAPPY^^

-Cháo đây, anh ăn đi, người bệnh ăn cháo trắng mới tốt- Nó bước đến cùng tô cháo trên tay

- Cháo gì cũng được. Miễn sao là do em nấu! –Hắn cười

- Đã bảo không được gọi là em cơ mà!

- Sớm muộn rồi cũng anh – em thôi hà! – hắn cười chút gian

Nó đút từng muỗng cháo một cho hắn. Nó là 1 tiểu thư nhưng những công việc bếp núc nó cũng biết chút chút (nữ công gia chánh í)

Căn phòng ngập tràn tiếng cười...

Căn phòng ngập tràn niềm vui...

Căn phòng ngập tràn hạnh phúc...

Nhưng liệu hạnh phúc đơn giản ấy sẽ ngừng lại ở 1 giây nào đó hay sẽ đi đến hết quãng đời này...

Hắn tiến nó ra cổng...

-Cô còn thiếu tôi một điều kiện, nhớ không? Tôi muốn cô trả- Bắt đầu đòi nợ ...

- Vâng tôi nhớ! Anh muốn tôi giúp gì cho anh?

- Ngày mai có buổi tiệc sinh nhật con gái cưng của lão tương trường Minh Quang, cô có thể đi với tôi?

- Cũng được, đã nợ là phải ra. Ba tôi cũng muốn tôi đến buổi tiệc này- Thật trùng hợp, cô nợ 1 nụ cười nhỏ...

Sau phút tạm biệt. Nó lại bước đi trên con đường đầy nắng và gió...

16. Chương 16: Dự Tiệc (1)

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc lại vang lên: [Love Me Right – EXO]

-Alo, em nghe anh! –Giọng ns đầm ấm của nó

-[Mai em rảnh không. Đi dự tiệc sinh nhật cùng anh?] –H.Anh ở đầu dây bên kia

-Sinh nhật Ngọc Mai hả anh? Mai em cũng đi nhưng... - nó em ấp

-[Sao em, em có hẹn hả?]

-Em đi cùng Quốc Huy rồi anh!

-[À, vậy thôi, anh đi 1 mình. Hi

-Dạ, mai gặp, bye anh

-[Bye em]

Nó cảm thấy rất vui và hạnh phúc. Bên cạnh nó luôn có Anh Thư, có ba, có Anh Duy, có anh trai H.Anh và còn có cả hắn – Quốc Huy

.

Hạnh phúc là thế, là khi cùng những người thân yêu nhất bên cạnh...

Ngày nữa lại qua. Hôm nay – sinh nhật Ngọc Mai – tiểu thư tập đoàn Red – con gái của Minh Quang

Xe của hắn đã đứng đợi trước cổng nhà nó. Nó bước ra...

Một chiếc váy màu xanh nhạt như màu băng. Trên người với vài món trang sức danh giá của tập đoàn nhà nó, đơn giản nhưng rất sang trọng. Đôi giày cao 5 phân màu trắng bạc. Mái tóc búi 1 bên với chiếc vương miện nhỏ xinh xắn. Trong nó như cô công chúa bước ra từ câu chuyện cổ tích. Cô công chúa kiêu sa, lộng lẫy

Hắn thì khỏi phải nói: lịch thiệp, sang trọng và lạnh lùng là phong cách của hắn

Hắn 1 phút đờ người trước vẻ đẹp thuần khiết không son phấn ấy. Nhịp đầu con tim bắt đầu thổn thức.

-lên xe thôi công chúa!!!

-Cảm ơn hoàng tử - Nó cùng hắn bước lên 1 chiếc xe sang trọng

.

Chỗ dừng chân là 1 nhà hàng cao cấp với thiết kế mang phong cách châu Âu

Nó bước xuống, nhiều ánh mắt ngưỡng mộ đã hướng về nó cho đến khi hắn xuất hiện... Không 1 ai rời mắt khỏi 2 đứa nó. Nó khoác tay hắn bước vào trong như 1 cặp tình nhân yêu nhau thật sự... Cặp đôi trai tài gái sắc làm tâm điểm chiêm ngưỡng của mọi người. Hoàng Anh thấy vậy cũng mừng cho tụi nó. Anh hy vọng em gái cũng là người con gái anh từng yêu nhận được hạnh phúc

Không hẹn mà gặp, Anh Duy cùng Thư cũng đến dự tiệc

-Trong hai người cứ như 1 cặp ấy! –Nó cùng hắn nói Thư Duy...

-Hai cái người này ^^! – Thư cùng Duy nói

-A! Anh H.Anh đây rồi. trông anh thật bảnh nha!- Nó nói nhưng không để mắt đến chàng trai bên cạnh

-Lo nắm giữ cơ hội này đi em trai –H.Anh nói nhỏ với Quốc Huy. Hắn nghe thấy cũng giật mình gật gù

-Hôm nay là cái ngày xui xẻo gì vậy? Lại gặp con quỷ cái khó ưa đó ở đây! – Anh Thư tức giận khi nhìn thấy bản mặt giả tạo của Nhã Phương

-Kệ nó đi Thư, bận tâm làm gì? – Nó không quan tâm tới Nhã Phương

...

.

Nhã Phương lướt qua nó, không quên liếc nó một cái sắc lạnh. Trong đầu cô ta dường như đã có kế hoạch gì hoành tráng lắm để đối phó nó...

17. Chương 17: Dự Tiệc (2)

Và đây là phần quan trọng nhất... Ngắm nhìn dung nhan của Ngọc Mai – đại tiểu thư, nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay

Nghe lời đồn thì Ngọc Mai là một cô nàng dễ thương (thua nó ấy nha). Cô ấy tốt bụng, hiền lành và hòa đồng trong cuộc sống. Ngọc Mai 17t bằng tụi nó và hắn. Nhưng đây chỉ là lời đồn thôi, thực hư ra sao thì phải tiếp xúc mới hiểu rõ được

-Chúng ta cho tràn pháo tay chào đón sự xuất hiện của tiểu thư Đặng Nguyễn Ngọc Mai- Tiếng MC nói lớn Mọi ánh mắt đều dồn về cô gái đang tiến về lễ đài

Một cô gái với mái tóc nâu, đôi mắt to tròn. Cô mang trên người một chiếc váy dạ hội úp ngực màu hồng phấn đính đá quý lấp lánh...Một số đồ trang sức của tập đoàn Phạm Trương (nhà nó ấy). Danh bất hư truyền, Ngọc Mai quả thật là 1 cô gái dễ thương

Một trong số người trong bọn nó cảm thấy rung động trước vẻ đẹp ấy là H.Anh của chúng ta. Quốc Huy và Anh Duy đều có đối tượng nên không đốai hoài gì nhiều

Buổi tiệc diễn ra khá yên ổn, N.Mai đi chào hỏi mọi người. Đến chỗ bọn nó, cô nán gót ngọc lại lâu hơn...

-Xin chào Bảo hân tiểu thư và Quốc Huy thiếu gia, còn có H.Anh, Anh Duy và Anh Thư- Quả thật tên tuổi của tụi nó được giới thương nhân biết đến...

- Chào cậu/ Chào cô/ Chào em – Bọn họ đồng thanh

Lời đồn quả thật không sai, Ngọc Mai dễ gần, dễ tiếp xúc, thân thiện hết chỗ chê...Khiến tim ai kia xao xuyến...

-Chúng ta có thể làm bạn, nói chuyện với 2 cậu khá vui- Mai nói và cho con trai ra rìa ^^

- Sẵn lòng!!!

Từ nãy đến giờ, N.Mai để mắt đến người con trai với cái tên Hoàng Anh. H.Anh luôn chú ý đến cách cư xử của Mai

-Anh là H.Anh, chúng ta có thể nói chuyện

-Tất nhiên rồi!!

Thế là Mai và Anh nói chuyện rất vui vẻ. Ngọc Mai đến lấy ly rượu khác thì không may cổ vướng phải tà áo...TẾ ^^

Cô ấy không té, thân hình nhỏ nhắn của cô đang ở trên vòng tay rắn chắc của 1 người – Hoàng Anh

4 ánh mắt nhìn nhau say đắm, nhịp tim của họ hòa làm 1 nhịp cho đến khi Ngọc Mai ngược ngừng đứng dậy. Từ xa kia, Bảo Hân vui mừng vì anh trai đã tìm được một nửa kia của mình

“ BỤP” – cả nhà hàng tối sầm, mọi ánh đèn đều đã tắt

-Bây giờ chúng ta cùng chơi 1 trò chơi – Tiếng MC làm mọi người thắc mắc

- Mọi người hãy đi tìm 1 nửa kia của mình theo tiếng gọi trái tim. Nếu chúng tôi thấy ai đẹp đôi thật sự thì các cặp ấy phải hôn nhau trước sự chứng kiến của mọi người- MC hướng dẫn luật chơi (bảo đảm ai bị dính sẽ làm MC không toàn mạng ra về)

Cả phòng nhốn nháo cả lên, ai cũng mong mình sẽ không đẹp đôiđể phải hôn nhau trước mặt bàn dân thiên hạ...

Ngọc Mai đứng gần Hoàng Anh. Cô tính đi ra chỗ đó nhưng bản tay cô đã vì khóa chặt: “Đừng đi Mai” – Tiếng H.Anh khiến cô ở lại

Nó và hấn cũng không đi đâu xa nhau. Không muốn ai khác ngoài nó, vòng tay hấn đã ôm lấy nó 1 cách chắc chắn. Duy và Thư cũng khỏi nó, 1 couple thật sự

Ánh đèn chiếu xuống chỗ nó và hấn, H.Anh và N.Mai, A.Thu và A.Duy và còn cả vài cặp tình nhân khác nữa

-Họ là những cặp rất đẹp đôi. Chúng ta hãy chứng giám cho tình yêu đó (6 đứa tụi hấn cũng chưa phải nỳ!!)

1...2...3...

5 cặp kia đã lần lượt khóa môi nhau...

H.Anh cũng đã đặt môi mình lên môi N.Mai

Anh Duy cũng không để chậm hơn...

Hấn và nó nhìn nhau 1 hồi, gương mặt nó đỏ đỏ vì ngượng. Người con gái anh yêu đứng trước mặt, anh đưa môi anh gần nó, đặt lên môi nhỏ xinh của nó 1 nụ hôn ngọt ngào...

Con nhỏ Nhã Phương chứng kiến nó và hấn trong lòng thật sự rất tức tối, ác cảm trong người cô ả dâng lên cao trào...

Trong giây phút này, họ đã nghe được nhịp tim của nhau. Khoảnh khắc đáng nhớ đối với mỗi người

Từng nụ hôn ngọt ngào kết thúc. Nó thì ngại chạy ra phía ngoài lan can, hấn cũng chạy theo.....

(Chuyện gì mai kể tiếp ^^ ... Phia goy' ngủ thôi !!) – Ngọc ExO

18. Chương 18: Dự Tiệc (3) - Âm Mưu Bất Cốc

Từng nụ hôn ngọt ngào kết thúc. Nó thì ngại chạy ra phía ngoài lan can, hấn cũng chạy theo...

- Cô bị sao vậy?- Hấn vờ hỏi

- Anh có biết... nụ hôn đầu đời đã bị ăn cướp không? – Mặt đỏ lên như gấc^^

- Cô tưởng lần thứ hai tôi hôn con gái chắc?

Im lặng 1 hồi lâu, hấn lên tiếng:

- Tặng cô cái này, xem như đền bù đó! – Hấn rút trong túi ra một chiếc kẹp tóc

Chiếc kẹp tóc rất đẹp, có một không hai dành riêng cho nó. Trên chiếc kẹp còn có một bông hoa tuyết lấp lánh. Hấn kẹp lên mái tóc nó.

- Nó hợp với cô lắm, công chúa tuyết!

- Cảm ơn anh, hoàng tử băng.

- Đây hai đứa bây ở ngoài này làm gì? – Thư và Duy chui từ trong ra. Vào đây ăn chút gì đi!... Bốn đứa vào trong:

- Duy, Huy, hai con vào đây ta có chuyện cần bàn- ông Minh Quang gọi 2 người hấn lại

Hấn và Duy đành để hai đứa nó lại. Lòng hấn cảm thấy bất an: “ Nhã Phương cô ta ở đây?” nhưng nghĩ lại thì đây là nơi đông người chắc cô ả cũng chẳng giở trò gì được

- Hấn đứng đây, tao đi vào nhà vệ sinh lát!- Thư chạy đi, chỉ còn lại nó

“ Đây chẳng phải là cơ hội sao?” – Nhã Phương cô ta cười đều

- Hấn, xin lỗi chuyện đã qua. Chúng ta là bạn! – Cô ta nâng ly rượu trên tay cùng 1 lọ hương gì đó

Nó không uống rượu Nhã Phương đưa cho, chỉ đứng nghe thôi. Dường như nó cũng đề phòng nhỏ. Cô đâu ngờ người tính không bằng trời tính, đầu cô bắt đầu choáng váng, mắt dần dần nhắm lại, nó đã bị mùi hương ấy làm ngất đi

Chỗ nó đứng gần lối ra vào nên được Nhã Phương dìu ra khỏi nhà hàng mà không ai biết. Vô tình có một chị phục vụ nhìn thấy điều này nhưng chỉ là người làm cô cũng cho qua

Anh Thư trở lại không thấy nó cũng nghĩ là nó đi đâu đấy thôi, Thư không nghi ngờ gì

Sau khi bàn chuyện với ông Minh Quang xong, tiệc cũng đã tàn

- Về thôi Thư!- Duy nói

- Hấn, cô ấy đâu rồi?- Hấn nhìn quanh không thấy dáng hình quen thuộc của nó

- Thư đi vệ sinh xong không thấy Hấn, cứ nghĩ nó đi đâu. Nhưng đợi mãi vẫn không thấy Hấn đâu cả! – Thư rất lo lắng

- Chẳng lẽ cô ấy xảy ra chuyện gì? – Hấn giờ rất hoảng hốt

- Bình tĩnh đi Huy! – Duy an ủi

Hoàng Anh nãy giờ đang “tâm tình” với Ngọc Mai nghe tiếng to cũng vào xem

- Có chuyện gì vậy mấy em? – H.Anh hỏi

- Khốn kiếp, chẳng lẽ là bắt cóc ư? Sinh nhật của tôi mà dám làm vậy, không biết ai liều mạng – Lần này cả Ngọc Mai cũng không nhịn nổi
- Bắt cóc, phải rồi. Nhã Phương cô ta đâu? – bây giờ nghe hắn nói mọi người mới suy nghĩ lại
- Thưa Quốc Huy thiếu gia, mới nãy tôi thấy một cô gái dìu một người đang bất tỉnh ra ngoài – Chị phục vụ mới nãy kính cẩn thưa
- Cô gái bị ngất ấy trong như thế nào? – Hắn làm rõ, linh cảm mách bảo rằng người con gái ấy chính là Bảo hân của anh. Anh còn chưa nói rõ tình cảm của mình với cô ấy mà...
- Tôi chỉ thấy cô ấy mặc chiếc váy 2 dây màu xanh và trên tóc thoảng qua chiếc kẹp tóc trắng rất đẹp – Chị phục vụ
- Vậy người mang cô ấy đi là ai? Bà có nhìn rõ?
- Hình như là tiểu thư Nhã Phương ạ!
- Nhã Phương, lại chính là cô ta, con người khốn kiếp này, cô ta ăn gan hùm à? – Lần nãy cả đám bọn hắn đều tức giận nói lớn
- Chị lui đi, tôi sẽ cho người trọng thưởng – N.Mai nói với chị ấy
- “ A, đúng rồi! Chiếc kẹp tóc mình tặng!” – Hắn như chợt nghĩ ra điều gì đấy!

19. Chương 19: Nỗi Đau Lòng Nó

- “ Chiếc kẹp tóc” – thứ mà hắn vừa tặng cho Bảo hân. Nó là chiếc kẹp thật đẹp, có một bông hoa tuyết trắng Nhưng không ngờ rằng bên trong bông hoa tuyết ấy có gắn một con chip định vị. Con chip được một nhà thiết kế chuyên nghiệp lồng vào hoa tuyết một cách tinh vi. Bằng mắt thường thì khó lòng nhận ra. Hắn ta loli chiếc Ipad trong người ra. lướt lướt. miệng lẩm bẩm: “ Bảo hân, tôi nhất định sẽ tìm ra cô”
- Giờ này mà mày còn lướt web? – Anh Duy lên tiếng
  - Bảo Hân nguy hiểm đến nơi rồi kìa! – Thư và Mai không khỏi lo lắng. Cô bạn thân của chúng nó mà xảy ra chuyện gì thì Nhã Phương đừng hòng yên ổn
  - Đi tìm Hân thôi! – Hoàng Anh ra lời đề nghị
- Cả top gật đầu hưởng ứng chỉ trừ hắn
- Khoan đã, từ từ hắn đi. Gắn ra rồi – Hắn để lại sau câu nói một dấu chấm hỏi to đùng ọi người
- Đường XX, hẻm Y, căn nhà hoang sau con hẻm – Buông dứt câu nói, hắn vợ lấy chiếc áo khoác da đen chạy vào gara, chọn chiếc Lamborghini màu đen sẫm phóng thật nhanh đến địa điểm đó
- Duy chở Thư, H.Anh chở Mai lần lượt cũng theo sau hắn để xem Nhã Phương cô ta giờ trò gì?
- Đường XX, hẻm Y, căn nhà hoang tối tăm....
- Nơi đây có một người con gái với vẻ đẹp hài hòa. Trên người mang chiếc đầm 2 dây màu lạnh lẽo. Chiếc kẹp tóc vẫn còn đây, vẫn hiện hữu trên mái tóc đen óng của cô. Bây giờ cô mới tỉnh lại, tay chân đều bị trói, vừa đau nhức vừa khó chịu. Căn phòng chỉ có một ánh đèn nho nhỏ
- Cô bắt tôi? – Nó lạnh lùng hỏi. Tha cho cô cô không chịu, cô thật sự muốn chết? Người ta nói “ nhân nhượng với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân” quả thật đúng mà – Nó lạnh lùng cười nhếch miệng
  - Không thấy à. Tôi chứng mất với cô lắm rồi tiểu thư à! – Cô ta thật sự sợ ánh mắt lúc này của nó
  - Làm gì làm đi, muốn chém muốn giết tùy, nghe cái giọng gớm giếc của mày là tao nổi gai óc – Nó nói không cảm xúc, đổi cả cách xưng hô
  - Mày sẽ biết thế nào khi dành Quốc Huy của tao?

- Huy của mày, xem ra mày bị atsm hơi nặng, có cần tao cho người điều trị. – Nó trêu tức cô ta
- Mày... “Chát”- Cô ta tức tối vung tay tát lên gượng mặt thanh tú của nó
- Mày không tắm hả? bàn tay của mày sao mà bẩn thỉu thế? – Nó không có khái niệm gọi là “sợ”
- Cô được lắm, một người không có mẹ như cô mà đòi làm phách à – Cô ta đã chạm đến vết thương lòng của nó, lần này thật sự không nhịn nổi nữa. Nó phẫn vào bản mặt cô ta:
- Gia đình của mày chỉ là ch* dưới nhà tao. Mày nói tao không có mẹ. chẳng phải mày cũng như thế sao? Ba mẹ mày chuyển khoản ày, mặc xác mày làm gì? Tao thì khác, ba tao luôn dành hết tình yêu cho tao, còn có bạn bè tao. Mày không có tư cách nói tao – Nó nói nhưng hai hàng nước mắt lăn dài, nó thật sự nhớ đến mẹ
- “ Chát” – 1 cái tát nữa giáng xuống gương mặt thiên thần này. Hai má của nó đã ửng đỏ lên

Hắn phòng với tốc độ kinh ngạc đến địa chỉ mà định vị cho biết, quả nhiên xe của Nhã Phương đậu ngoài, xung quanh nhà có 4,5 vệ sĩ gì đó

Theo hắn còn có 2 đàn em của hắn nhưng để không bức dây động rừng, chỉ mình hắn hành động. hắn bước khê đến gần căn nhà, quạt ngã từng tên vệ sĩ một nhanh và gọn gàng, không gây ra tiếng động lớn kinh động đến Nhã Phương

Trong căn nhà tổ ấm ấy. Hắn đau xót nhìn người con gái anh yêu đang bị tra tấn, 2 má đã ửng đỏ, hắn không thấy nó khóc vì khoảng cách hơi xa. Vừa bước vào trong, Nhã Phương đang giơ cánh tay lên. Ánh mắt hắn đã không còn giữ được bình tĩnh. Đụng đến nó coi như cũng đụng đến anh. Chính nó đã xoa dịu ánh mắt lạnh giá ấy, bấy giờ cũng vì nó ánh mắt đó vẫn quay lại...

“ DỪNG LẠI MAU. CÔ KHÔNG MUỐN SỐNG HẢ?”

20. Chương 20: Khi Chọc Giận Bảo Hân

Nghe tiếng nói của hắn nó vui mừng xiết bao, còn cô ta thì dường như mất 2 hồn 6 vía, Nhã Phương một phen hú hồn:

- Quốc Huy, sao cậu tìm được nơi này? – Nhã Phương bờ ngõ bởi vì nơi này rất khó tìm ra cơ mà.
- Cái gì tôi muốn tìm thì đừng hòng trốn – Giọng hắn lạnh hơn bao giờ hết
- Nói rồi hắn đến chỗ nào và Nhã Phương. Cô ta không dám nói gì vì có nói cũng chẳng có tác dụng. Quốc Huy giờ đây như một con thú dữ bất chấp tất cả để đến bên người hắn muốn tìm
- Bảo Hân, em không sao chứ? – Anh choàng chiếc áo da của mình lên người cô, hắn thấy cô khóc, giọt nước mắt của nó khiến hắn đau lòng
- Em ổn cả (ngay trong lúc nguy hiểm đã lỡ miệng xưng anh – em ^^)
- Hắn đỡ nó đứng dậy. Nó mang một vẻ mặt băng giá đến chỗ Nhã Phương
- “ Chát...Chát...”- Hai cái tát trời giáng xuống bộ mặt xấu xa của cô ta. Con nhỏ đau điếng đến không nói nên lời.
- Hai cái tát này là tao trả lại ày
- “ Chát”
- Cái tát này là dành cho cái trò bắt cóc ngăn cản của mày
- “ Chát”
- Cái tát này là dành cho việc nhắc đến mẹ tao

“ Chát”

- Cái tát này là tao thay xã hội trừng trị con người bẩn thỉu của mày

“ Chát”

- Đây là cái tát vì mày đã xem thường tao, xem thường Phạm Trương Bảo Hân này. Tao đã cảnh cáo mà mày không nghe

Hắn đứng bên cạnh chứng kiến toàn bộ sự việc vừa rồi. Đây là lần đầu hắn thấy nó bức xúc như vậy. Chắc hẳn Nhã Phương đã nói gì chạm đến vết thương lòng của nó

Cô ả Nhã Phương nhận được “ món quà” 6 cái tát của nó, gương mặt của nó nóng ran, tức đến không nói được lời nào

- Cô...dám – Nhỏ vùng cánh tay lên (còn tính tát lại ấ? –atm)

“BUP” – lần này không phải là hắn mà chính nó giữ tay Nhã Phương lại

- Mày nghĩ Phạm Trương Bảo Hân này có gì mà không dám làm, kể cả lấy mạng ch* của mày – Nó cười nửa miệng

“ Chát”

- Và đây là cái tát cuối cùng vì dám chống cự lại tao

Nói một hơi rồi nó rời gót ngọc ra khỏi nơi quái quỷ này. Trước khi đi, cô ả bỏ lại một câu nói cùng cái lườm sắc lạnh “ gửi trao” đến cô Nhã Phương

- Cô ta giao lại cho anh Quốc Huy. Về thôi

- Nhốt cô ta lại, khi nào rảnh tôi xử lí” – Hắn nói với 2 vệ sĩ và cùng nó ra ngoài

Cùng lúc đó, nhóm người Hoàng Anh cũng đã đến

- Em/cậu/mày không sao chứ? – Họ hỏi đồng loạt

- Ổn, về thôi – Nó lạnh lùng

Bọn họ thấy tâm trạng của nó không tốt, khóe mắt vẫn còn đỏ cũng không muốn hỏi gì thêm, đành ra về vậy! Đương nhiên người hộ tống công chúa ta về là hoàng tử Quốc Huy

- Lúc nãy em có sao không? – Hắn hỏi, nãy giờ trên xe nó không cười cũng chẳng nói

- Không sao cả. Mà anh gọi tôi là gì? Em á? – Bây giờ nó mới để ý

- Chẳng phải lúc nãy cũng gọi tôi là anh sao?

Nhớ lại, thật sự nó đã gọi vậy, khóe miệng hiện một nụ cười ảm áp

Cũng cái trò cãi cọ về chuyện xưng hô trẻ con ấy, tâm trạng nó cũng đã khá hơn. Nó quên bém đi chuyện vì sao hắn biết nó ở căn nhà đó...

Hắn ta cũng bớt lo khi vẫn được thấy nụ cười ấy – nụ cười sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của anh

Nó trở về và giấu ba nó chuyện hôm nay. Cô không muốn ba lo lắng nữa. Nếu ba cô biết chuyện Nhã Phương làm thì đừng nói tính mạng cô ta mà kể cả gia đình nhỏ cũng không còn

Nó trở về căn phòng cùng chiếc áo da của hắn, chiếc áo đó mang một mùi hương bạc hà dễ chịu. Nó đã yên giấc trên chiếc giường êm ềm sau một ngày dài mệt mỏi...

Hôm nay nhà mình có tiệc nên chỉ đăng được 1 Chương mới thôi nha. Mai đăng tiếp ^^

Có gì liên hệ Fb mình; Ngọc ExO

Chúc all đọc truyện vui vẻ và lát có một giấc ngủ thiếp say sưa...

21. Chương 21: Kế Hoạch Của Anh Duy

Nặng ban mai lại lên, lá xào xạc trên con phố thân quen. Mang trên người một bộ đồng phục trắng viền đỏ, có cổ, caravat màu đỏ thẫm, nó lại đến trường với châm ngôn “ NGỦ, NGỦ và NGỦ”

Nó phải đến trường để trôi qua cái tuổi 18, bằng đại học nó học vượt lớp đã có đầy đủ. Vốn dĩ nó muốn tự sống bằng cái nghề của mình, cô muốn bằng sức mình để kiếm công ăn việc làm chứ không phải bằng thể lực gia đình

Hôm nay không có con nhỏ Nhã Phương đúng là điểm phúc của lớp mà.

- Hân, đổi cách xưng hô đi! – Hân đề cập đến vấn đề “hot”

- Để suy nghĩ xem... - Nó khẽ một nụ cười nhẹ

- Ghé tai nói nhỏ cái này nè – Hân kéo nó vào người. Chị hân nhà mình chắc nghĩ “tĩnh tò” hay chuyện gì quan trọng lắm ^^

“ Số điện thoại Anh Thư mấy vậy?” . Kết quả của câu nói là nhận được một cái lườm sắc lạnh của nó...

- Đùa tí thôi. Chuyện là vậy nè [...] , vậy đó, tham gia chứ? – Cách nói của hân tỏ vẻ rất thú vị

- Hay lắm, nhất trí tham gia! – Nó hưởng ứng cuồng nhiệt

Hôm nay lớp 11A1 lại vắng đi gương mặt tiêu biểu. Đó chính là “ hot girl” í lộn hot boy Anh Duy của trường

Chỗ ngồi hôm nay chỉ có một mình A.Thư. Chắc hẳn chị cô đơn lắm? Nhưng tại sao đại thiếu gia ấy lại vắng học đường đột?

Cả ngày hôm nay A.Thư không nói cũng chẳng cười. Nó và hân không thiếu thông minh để hiểu cô bạn của mình. Nhưng một điều lạ là hân và nó thỉnh thoảng nhìn nhau cười đắc ý: “ Quả thật không ngoài dự đoán mà”

Trái Đất vẫn quay, thời gian cứ trôi đi trong lặng lẽ. Buổi “học” (nói thẳng ra là ngủ) của hân và nó đã kết thúc sau tiếng chuông báo hiệu

Hân đã phẩn về phương trời nào. Còn nó âm thầm đi bên cô bạn “tự kỷ” của mình. Bước ra sân trường vài bước thì điện thoại Anh Thư vang lên tiếng tin nhắn. Thư vội vàng mở ra xem, cô ấy cứ hy vọng là từ A.Duy. Đó là tin nhắn từ 1 số lạ hoắc với nội dung khiến A.Thư run cả người: “Muốn Anh Duy của cô toàn mạng thì ra sân sau trường gặp tôi”

Bất chấp nguy hiểm, bỏ mặc cả cô bạn thân là nó Thư chạy thật nhanh đến địa điểm ấy. Nó không đọc cũng biết tin nhắn ấy ghi gì, nó chạy mất hút nơi đâu

Thư theo lời chỉ dẫn chạy ra sau trường chỉ nhận được con số 0, không bóng dáng một ai tại chỗ đấy. Cô ấy thất vọng, từng giọt nước mắt trên khóe mi rơi xuống. Phái sau lưng Thư, 1 giọng hát ngọt ngào cất lên, trên tay người con trai ấy cầm 1 bó hoa hồng, vừa hát anh lại đến gần cô gái nhỏ trước mặt hơn...

- Tặng em này, xin lỗi đã làm em lo. Đừng giận anh nhé! – Người con trai ấy với giọng nói ngọt ngào

Anh Thư không nói gì, Thư khóc và lắc đầu phủ nhận mình không giận anh

- Đừng khóc, làm bạn gái anh nhé!

Anh Thư lặng người, người con trai khiến Thư lo lắng đến khóc lại mạnh khỏe trước mặt mình, đã vậy là còn hát cho chính cô ấy nghe. Người anh chính là anh chàng tuần tú Anh Duy nhà ta. Ra vậy, cái kế hoạch do Anh Duy vạch ra với sự góp mặt thể hiện của hoàng tử Quốc Huy và nàng công chúa Bảo Hân chính là như thế này...

Thư một lần nữa không biết nói gì, Thư mỉm cười và nhẹ nhàng gật đầu thay cho câu trả lời ^^

Duy ôm lấy Thư, đặt lên môi cô một nụ hôn...

Hắn và nó tìm một chỗ lí tưởng để chứng kiến toàn bộ kế hoạch này. Đương nhiên không thể thiếu khâu chụp ảnh lãng mạn của couple AnhDuy được! Bất chợt hắn nhìn nó, nhìn gương mặt trong lúc này của nó, hắn lại nở nụ cười và suy nghĩ “người lớn” : Nhất định anh sẽ để em hạnh phúc hơn cả Thư, Hân à!”

Nó cũng đáp lại hắn một nụ cười hiền lành

Anh Duy và Anh Thư cuối cùng cũng nên một cặp trong hạnh phúc. Liệu hắn và nó thì sao? Có được như ý như trong câu chuyện cổ tích: Hoàng tử sẽ hạnh phúc bên Công Chúa mãi mãi??

22. Chương 22: Hạnh Phúc Là Đây

~~ 1 năm sau

~~1 năm để chứng minh tình cảm của hai chúng nó...

1 năm để biết tình cảm ấy là bất diệt qua thời gian

1 năm để Thư và Duy sống trong hạnh phúc của đôi lứa yêu nhau

Năm nay bọn nó đã bước sang tuổi 18

Qua 1 năm nhưng 4 đứa vẫn không thay đổi gì mấy. Vẫn cái châm ngôn “ NGỬ và NGỬ” trên lớp học. Cái kiến thức mà những đứa bình thường gọi là khó thì đối với chúng nó thật là nhàm chán. Mong mỗi lớn nhất bây giờ của 4 người là qua cái tuổi này, bước đến sự trưởng thành, lập nghiệp và xây dựng tổ ấm riêng cho bản thân

Hôm nay hắn lại đưa nó về. Công việc tài xế riêng đặc biệt không lương cho nó được hắn thực hiện điều đặn, hôm nay cũng không ngoại lệ

- Tối nay 8h Huy đến đón Hân đến 1 nơi – 1 năm trôi qua giữa nó và hắn đã “thăng cấp” với cách xưng hô thân thiết hơn (t/g: biết đâu qua đêm nay nó sẽ “thăng cấp” sang 1 level mới?)

Nó khe khẽ gật đầu, trở vào trong nhà và chuẩn bị cho buổi tối hôm nay

Đồng hồ điểm 7h tối, nó trong trang phục do nhà thiết kế của năm thiết kế riêng. Một chiếc váy ngang đầu gối cổ vuông, tay áo được may bằng ren tỉ mỉ, 1 chiếc lắc tay đơn giản nhẹ nhàng nhưng cũng rất thanh tao. Hắn trong bộ vest đen cùng caravat sọc chéo lịch lãm và sang trọng vô cùng. Đến đón nó rất đúng giờ

- Bây giờ, Huy cần bật mắt hân lại! – Hân nói rồi rút chiếc khăn đen bật ánh mắt sắc sảo của nó

Xe chạy bon bon trên con đường lộng lẫy của Thành phố. Điểm dừng chân là một nơi chỉ có cát, nước và gió. Tiếng sóng vỗ ào ạt, gió khẽ lùa vào mái tóc bồng bềnh của nó

- Biển hả Huy? Sao lại đến nơi này?

- Tí nữa Hân sẽ biết!

- Có thể gỡ che mắt cho hân?

- Gắng đợi chút nữa thôi nha

Hắn đưa nó đến một bãi cát nhỏ, những dấu chân của hai người in đậm trên cát và mở che mắt cho nó. Cảnh tượng trước mắt nó thật lung linh biết bao...

Từng ngọn nến lung linh xếp thành trái tim, cánh hoa hồng bên trong rực rỡ. Cái chữ H

23. Chương 23: Chuyển Dã Ngoại

Hôm nay đã là thứ sáu, một ngày đẹp trời với nắng và gió...

Thời gian này chúng nó ngoài việc đến lớp ra còn phải đến công ty phụ giúp việc nhà. Không có một chút thời gian rảnh

- Mai mốt đi picnic 1 bữa xả hơi đi. Dạo này mệt quá – Nó đề nghị cứ than ngắn thở dài
- Huy, chăm sóc em yêu kiểu gì mà nó ra nông nổi thế này – Thư trêu chọc
- Huy hả? Dặm đôi ẻm mấy bữa giờ đó! – Hấn cũng chẳng vừa vặn gì
- Anh nói cái gì? Đăm đôi em hả? Anh có khả năng ?? – Nó cãi bướng
- Không không.. Anh thương em nhất mà!!! – Từ khi nào mà miệng hấn ngọt thế không biết?
- Ái chà chà, hạnh phúc ghê chưa, ganh tỵ quá chừng – Nhỏ Thư lại chọc chị Hân ^^
- Ganh tỵ gì nữa cô nương.. Anh cưng em thua Hân chắc – Duy “đại ca” đã ra tay
- Hi hi. Em biết mà! – Thư dỡ trò nịnh Duy
- Thôi không đùa nữa, mai thứ 7, đi chơi tới chủ nhật về - Nó đề nghị lần 2
- Ok, tao rảnh/ Duy cũng rảnh – Couple này đồng thanh
- Còn anh thì sao? Đi chứ?- Nó nháy mắt tinh nghịch
- Thiếu anh đây sao được – Hấn cười đáp
- Mà đi đâu bây giờ? – Thư và nó cùng hỏi 2 anh thiếu gia
- Đến vùng ngoại ô phía Đông đi, có căn biệt thự nhà anh ở đó – Hấn bảo
- Vậy nha. Mai 7h có mặt tại nhà tao. Duy qua đón Thư luôn – Nó chỉ huy

4 đứa giải tán ra và về chuẩn bị cho chuyến đi chơi đầy thú vị

Sáng hôm sau

- Công nhận tụi mày đúng giờ thật! – Nó khen Thư và Duy
- Tụi này mà ^^ - Đắc ý

Để xem... Thư hôm nay mặc chiếc áo màu nắng, quần jean đơn giản cùng đôi giày bata sành điệu. Anh Duy thì cũng với gu thời trang thường ngày: áo thun, quần jean. Nó với chiếc áo phong trắng, quần jean đáy cao đóng thùng cùng chiếc thắt lưng phá cách, mái tóc buộc 1 bên kèm theo là chiếc mũ lưỡi trai sành điệu. Hấn hôm nay thật lạ, mọi hôm áo sơ mi lịch lãm, hôm nay áo thun trắng cùng quần jean cá tính hơn. Không hẹn mà gặp, màu áo của nó và hấn giống nhau cứ như áo cặp ...

4 người 4 kiểu nhưng ai cũng có nét đẹp riêng và là tâm điểm của mọi ánh nhìn. Anh Duy chở Thư, hấn chở nó chạy bon bon trên con đường quen thuộc

Địa điểm dừng chân là vùng ngoại ô phía Đông Thành phố. Nó bước xuống xe, dang rộng cánh tay đón gió sớm. Hấn từ phía sau choàng tay ôm eo nó

- Nơi này thật tuyệt anh à! – Nó rất thích thú
- Sau này chúng ta cưới nhau về đây sống được ha! – Hấn ôm nó và nói
- Ai bảo cưới anh thế, hoang tưởng...
- Không cưới anh thì ai dám cưới em. Haha!!
- Hai tụi bây thân mật ghê hà.. – Thư và Duy xen vào
- Kệ tụi tao, xem lại tay của mấy chế kia... - Nó

Thật sự Duy cầm tay Thư thật chặt, lặng lẽ đón nhận ánh ban mai (vậy mà nói hai người kia.. lay luôn ^^)

Cuộc sống là vậy, hạnh phúc luôn có khắp mọi nơi. Nếu chúng ta có cách nắm bắt và giữ nó thật chặt thì nó sẽ mãi bên cạnh chúng ta

---

Đọc truyện vui vẻ nha !!

24. Chương 24: Bảo Hân Có Chuyện Gì Sao?

Căn biệt thự riêng của nhà hân sang trọng vô cùng. Xung quanh nhà được trang trí những cây thường xuân tốt tươi, khuôn viên nhà còn có hồ bơi, sân bóng mini... mọc giữa cánh đồng cỏ bát ngát, quả thật đây là căn biệt thự lí tưởng và là ao ước của nhiều người

- Wow, đẹp quá. Đúng là thiếu gia nhà danh giá mà! – Thư khen nức nở

- Anh cũng vậy nè, em nói anh nghèo chắc – Duy phát ghen ^^

- Anh tự nói nha, em không biết à, hi hi – Anh Thư nũng nịu

- Hôm nay cho hai chị em nhà người nội trợ nha, không có đầu bếp ở đây! – Hân tỏ vẻ thích thú (muốn xem vk tương lai nấu nướng ntn đây mà!)

- Đơn giản thôi! – Nó và Thư nháy mắt tinh nghịch và chạy đến siêu thị mua đồ

Bây giờ đồ ăn sống đã có, đến công đoạn chế biến nữa thôi. Mỗi đứa mỗi việc chia nhau, Thư nhặt rau, nó thái thịt,... Đầu óc nó lúc này cảm thấy thật choáng váng. “toang” – cái bát trên tay nó rơi xuống đất vỡ ra từng mảnh nhỏ

- Hân mày sao vậy? – Thư bỏ việc chạy đến đỡ nó

- Tao thấy chóng mặt quá. Đạo này tao hay bị vậy lắm! – Nó kể cho người bạn thân nhất nghe

- Mày đi bệnh viện khám chưa?

- Có sao đâu mà bệnh với viện cơ chứ. Chắc thiếu ngủ thôi

- Để khi nào rảnh tao đi với mày – Thư vừa dứt lời 1 giọng nói lạnh lùng khác tiếp lời

Hân và Dy trên lầu nghe tiếng vỡ cũng xuống xem sao, từng mạnh vụn chén vỡ tung tóe

- Có chuyện gì sao? – Hân thấy Thư đỡ hân rất lo lắng

- Không sao cả, mới nãy em thấy con chuột nên làm rơi chén thôi – Nó gắng cười thật tươi để hân bớt lo lắng

Cuối cùng thì cũng đã hoàn thành 1 bữa ăn thịnh soạn với đầy đủ các chất dinh dưỡng, hấp dẫn, cách bày tiết sang trọng, mùi hương tỏa ngát cả khu biệt thự

- Ái chà, em cũng biết nấu hả Thư – A.Duy không tin vào mắt mình

- Em yêu tao nấu không đó mày, hân nấu tuyệt cú mèo!! – hân chỉ tấm tắc khen mỗi mình hân

- Huy cứ làm quá, con Hân nó bị... - Thư định nói gì nhưng kịp ngưng lại

- Hân em bị gì? Em có chuyện giấu anh? – Hân hỏi dồn dập

- À, ý con Thư nói em bị đứt tay ả mà! – Nó chìa ngón tay bị đứt cho Huy xem. Cũng may là có vết đứt khi nó dọn những mảnh vỡ chén chứ nếu không cũng chẳng biết ăn nói sao nữa

- Ủ ừ, đúng vậy đó Huy – Thư cười cười

Mới vừa nhìn thấy nó bị đứt tay, hân chạy cuống cuống chạy đi tìm băng cá nhân

- Đưa tay đây cho anh! – hấn bỏ nó ân cần và nhẹ nhàng băng lại vết thương cho nó
- “ Mới chỉ là vết thương nhỏ anh ấy đã lo lắng như vậy, liệu mình xảy ra chuyện gì thì sao?” – Nó khẽ nhìn gương mặt tuần tú ấy mà khẽ nhói lòng
- Thôi ăn đi. Đồ ăn nguội hết cả rồi này! – thư lên giọng nhắc nhở ^^ (chị ấy đang đói!)
- Đây,em ăn nhiều vào Hân! – Hấn gấp thức ăn vào chén cho nó
- Em cũng ăn nè Thư! – Duy không thể để mình thua hấn được...
- Cuối cùng thì bữa ăn cũng qua đi trong hạnh phúc. Chắc đây là bữa cuối cùng 4 đứa được ngồi bàn ăn chung như thế này. 2 đứa nó ngồi xem TV cho tiêu cơm rồi mới đi ngủ . Thư và nó ngủ chung một phòng, hấn 1 phòng riêng, Duy 1 phòng riêng bởi có lẽ hấn thích sự yên tĩnh
- Hân, mày quả thật không sao chứ? – Thư vẫn chưa bớt lo lắng
- Chắc là không – Nói vậy cho Thư bớt lo nhưng dường như nó cảm thấy dạo gần đây sức khỏe bản thân hơi tệ
- Tao qua phòng Quốc Huy lát nha, mày buồn ngủ thì cứ ngủ trước – Nó khóa cửa phòng và bước sang phòng hấn. Phòng hấn đối diện phòng nó, còn phòng Duy thì bên cạnh
- “ Cốc...cốc” – Huy, em hân nè!
- Em vào đi, cửa anh không khóa đâu!
- Nó bước vào, vẫn là cái gam màu quen thuộc hấn thích, hấn trong bộ đồ ngủ thật menly ^^ đang nằm xem TV
- Mới đây mà đã nhớ anh rồi sao? – Hấn ngồi dậy tắt TV trên nó
- Xí, ai thèm nhớ- Nó ngượng
- Vậy em qua đây có chuyện gì hả?
- Em muốn hỏi anh một chuyện – Mặt nó trông có vẻ bí hiểm
- Em nói đi, anh đang nghe!
- Anh... có yêu em không? – Tự nhiên nó hỏi câu ấy
- Đương nhiên, không yêu em thì yêu ai?
- Và nếu như có ngày em lừa dối anh, rời xa anh, không còn bên anh nữa thì tình yêu ấy vẫn sẽ nguyên vẹn?
- nó cúi mặt xuống, không dám đối diện với ánh mắt hoài nghi lúc này của hấn
- ...

Tối rảnh mình sẽ đăng chương nữa nha!!

25. Chương 25: Bệnh Viện

- Và nếu như có ngày em lừa dối anh, rời xa anh, không còn bên anh nữa thì tình yêu ấy vẫn sẽ nguyên vẹn?
- nó cúi mặt xuống, không dám đối diện với ánh mắt hoài nghi lúc này của hấn
- Hân, em có chuyện gì sao? – hấn khá ngạc nhiên trước câu hỏi ngớ ngẩn của nó
- Anh trả lời đi!
- Điều đó tất nhiên, dù em là ai, làm gì, ở đâu anh vẫn sẽ mãi yêu em! – Dứt lời, hấn ơm nó vào lòng thật chặt như để chứng minh lời nói lúc này. nó tin tưởng vào hấn, nghe được câu nói này nó đã mãn nguyện lắm rồi, nhất quyết nó không thể để hấn vì nó mà đau lòng được...

- Vậy em yên tâm rồi. Anh ngủ ngon nha – Nó hôn vào má anh một cái thật ngọt ngào và bước ra khỏi phòng

— Trở lại phòng nó và Thư—

- Mày gặp Huy có chuyện gì vậy? - Thư nghe tiếng mở cửa liền hỏi nó

- Không có gì, chuyện nhỏ thôi à! – Nó

- Ừ thôi ngủ đi. Trong mày tệ quá

Hai con người chìm vào giấc ngủ say. Bầu trời đêm tĩnh lặng, chỉ còn sao và trăng lung linh giữa bầu trời thăm thẳm. còn hần lo lắng, bồn khoăn trước câu nói của nó nên không làm sao chợp mắt được... nhưng thời gian vẫn tuần hoàn, một ngày mới lại bắt đầu...

Tia nắng sớm rọi vào khe cửa sổ, nó nheo đôi mắt buồn choàng tỉnh giấc

- Thư dậy đi. Hôm nay phải về rồi – Nó gọi Thư dậy

- À ừ, tuân lệnh bà cô!! – Thư chạy nhanh xuống giường

- Mày đứng lại cho tao, ai là bà cô chứ, nghe già chết mất!- Nó đang đuổi theo thư thì cơn đau đầu lại “khởi nghĩa”, cơn đau lần này còn dữ dội hơn lần trước

- Mày lại bị đau đầu hả? – Thư chạy vội đến đỡ nó

- Không sao. Mày đừng nói với Quốc Huy nha, tao không muốn anh phải lo lắng cho tao nữa – Nó lại một mực nói không sao

- Mày thật là ngốc mà... - Thư cảm thấy cô bạn này chỉ biết nghĩ đến người khác

Làm vsen xong, nó cùng Thư xuống đại sảnh chuẩn bị về nhà

- Em không ngủ sao mặt trắng bệch vậy hân – Về mặt nó lúc này khiến lần nữa hân phải để tâm

- Nhớ anh quá nên không ngủ được. bắt đền anh đấy! – Nó cười tươi nói đùa để giảm bớt căng thẳng trong lòng hân

- Thôi, go home, huy chở hân, tao chở Thư về - A.Duy thúc giục

- Khoan đã – Thư có chút ý kiến

- Sao vậy em? – Duy thắc mắc

Thư quay sang hân nói:

- Mượn Hân hôm nay nha, Thư có chuyện cần nói với hân. Huy về cùng Duy đi!

- Ồ ượn hân đó, nhớ trả nha – Hân gật đầu đồng ý

Trên con đường quen thuộc này, biết bao kỉ niệm giữa nó và hân...

- Hân, có phải mày bị bệnh gì không?

- Có lẽ vậy, dạo gần đây sức khỏe tao giảm sút lắm

- Vậy mày đi khám chưa?

- Vớ vẩn, nơi quái quỷ đó tao ứ thêm đến- Nghe nó nói vậy Thư cũng đành bó tay với con bạn mình

Vào nhà ngồi trò chuyện với nó được một lúc thì Thư ra về, nó cũng đứng dậy tiễn Thư nhưng... “RẦM”

Nó đã ngã xuống sàn, Thư hốt hoảng dìu nó ra xe chạy thật nhanh đến bệnh viện XX – bệnh viện lớn và có uy tín nhất cả nước

Cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, đèn báo hiệu bật lên. Bên ngoài chỉ có mỗi mình Thư, Thư rút điện thoại trong người gọi cho bác Cường- ba của nó.

“ Tút...Tút” – Sau một hồi dài bên kia mới có người bắt máy

[Alo]

- Dạ, con Thư đây bác

[Thư, cn gọi bác có chuyện gì không?]

- Bác đến bệnh viện XX gấp đi, hân nó bị ngất con vừa đưa nó đến bệnh viện. Khoa cấp cứu tầng 2 nha bác

[Ủ rồi, bác đến ngay]

Ở đầu dây bên kia, ông Cường gấp vôi chiếc Laptop, lấy chiếc áo khoác vest chạy thật nhanh ra ngoài. Trước khi đi ông không quên dặn thư kí

- Hủy bỏ tất cả các cuộc họp trong ngày hôm nay ngay

- Thưa giám đốc nhưng... - Thư kí e ngại

- Không nhưng nhị gì cả, đối tác nào không đồng ý thì hủy hợp đồng, bây giờ con gái tôi đang trong bệnh viện

- Dạ giám đốc – Lần đầu thư kí thấy giám đốc khẩn trương và lo lắng đến nhường này

Ông chạy thật nhanh đến khoa cấp cứu của bệnh viện

- Thư, con bé hân có sao không?

- Bác sĩ đang ở trong ạ, chắc là ổn thôi bác!

‘ Ting’, đèn đã tắt, cửa phòng cấp cứu dần mở ra. Giám đốc bệnh viện ra ngoài, đây là trường hợp đặc biệt nên đích thân giám đốc phải trực tiếp ra tay (tiểu thư tập đoàn lớn mà)

- Bác sĩ con tôi/ bạn cháu sao rồi? – Cả ba nó và Thư lúc này đồng loạt hỏi

- Tiểu thư bị...

Tối an lành nhaa mọi người ^^

Fb: s:// .facebook.com/NgocYeuCBs?ref=ts&fref=ts

26. Chương 26: Viêm Màng Não

- Tiểu thư Bảo Hân mắc phải căn bệnh viêm màng não giai đoạn 2 – bác sĩ lắc đầu nói

- Căn bệnh này phát tán rất nhanh, cần phải điều trị sớm nếu không e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng – bác sĩ tiếp tục giải thích

- Cảm ơn bác sĩ – ông Cường nói trong đau đớn

Thư nghe tin ngồi bẹp xuống nền. hạnh phúc chưa đến với nó được bao lâu mà nó lại xảy ra chuyện như thế này

~~ Tại phòng hồi sức

~~Nó đã tỉnh dậy sau cơn hôn mê, bên cạnh nó lúc này là Thư, ba nó đã đi mua chút cháo cho nó

- Thư tao bị sao vậy, sao tao lại ở nơi này? – Nó nheo mắt hỏi Thư

- Mày bị ngất, tao đưa mày tới đây. Bác sĩ bảo mày bị...

- Tao bị gì?

- Mày bị...viêm màng não, bởi vậy mày mới cảm thấy đau đầu

- Ra là vậy – Nó đau đớn. Quốc Huy biết chuyện này chưa? – Đến giờ phút này nó vẫn nghĩ đến hân

- Chưa, tao chưa kịp nói

- Mà đúng nói, tao sẽ làm Huy hận tao, chán ghét và quên tao đi – Nó nói với hai hàng nước mắt lăn dài
- Sao mày phải làm vậy, mày sẽ rất đau khổ - Thư nhìn nó với ánh mắt chua xót
- Thư, mày giúp tao lần này thôi. Tao không muốn Huy vì tao mà phải đau khổ, lỡ tao xảy ra chuyện gì thì....
- Mày nghĩ điên khùng gì vậy, không sao đâu. Tao sẽ giúp mày mà! – Thư đành chịu ý nó

Nó ôm Thư vào lòng, cũng may bên cạnh nó lúc này có Thư để chia sẻ niềm đau với nó. Nó cảm thấy thật bình yên... Ba nó cũng đã mang cháo lên

- Ăn đi cho lại sức con! – Ba chua xót nhìn đứa con gái bé bỏng của mình trong trang phục bệnh nhân
- Dạ! – Nó cười và gắng nuốt hết bát cháo ba mang lên để ba yên lòng
- Thư, mai xin cho tao nghỉ nha, cứ nói tao có chuyện là được rồi
- Ừ , thôi tao về đây . Thưa bác con về - Thư cúi đầu lễ phép thưa

Chiều hôm đó nó cũng được phép về nhà, bác sĩ dặn là tạm thời phải uống thuốc để giảm cơn đau đầu

Thứ 2 đầu tuần, ngày đẹp trời với tất cả mọi người chỉ trừ mỗi nó. Nghe tin hôm nay nó nghỉ học trong lòng hần lo lắng vô bờ bến. rõ ràng hôm qua vẫn còn mạnh khỏe mà, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Chỗ ngồi đã vắng bóng một người, hần trống vắng trong lòng. Tan học, việc đầu tiên hần làm là nhắc máy gọi cho nó

- Em có chuyện gì sao không đi học?
- [Hôm qua một quá em ngủ nướng nên dậy muộn. hi hi]
- Em thật là, cứ làm anh lo chết được, ngủ riết rồi thành heo đấy!
- [Không đời nào đâu]
- Mai anh đến đón em, lo ngủ dậy sớm đi cô nương
- [Tuân lên ông xã... Bye anh]

Nghe nó nói thế hần cũng yên lòng nhưng một điều mà hần đâu biết được ở bên kia nó đang rất đau đớn nhưng phải cố gắng cười thật tươi...

Sáng hôm sau, quả thật cả hần và nó đều rất đúng giờ. Hôm nay nó có đánh tí phấn hồng để làm cho gương mặt tươi tắn hơn

- Trong em vậy mà kêu có chuyện – Hần thấy nó hồng hào khỏe mạnh là yên tâm rồi (cái đó tự tạo thôi ông anh à!!)
- Em khỏe lắm á hi ^^ - Nó cười híp cả mắt

Trên con đường đến trường, nó bảo hần ghé qua cánh đồng thường xuân 1 lát, nhớ lại những kỉ niệm khi xưa...

— Tại nhà nó —

- Dạ, con chào chú ạ!! – Một người thanh niên điển trai, gương mặt thanh tú, ăn mặc sang trọng lễ phép chào hỏi ông Cường-ba nó
- Chào con, trông con trưởng thành ra đấy! – ông Cường dường như rất niềm nở, vui mừng chào đón người thanh niên trước mặt
- Hân đâu rồi chú? – Anh ta nhắc đến Bảo Hân
- Con bé đến trường rồi con
- Dạ, vậy lát nữa con sẽ đến đón Hân về!

Cuộc trò chuyện giữa 2 người rất vui vẻ, hòa thuận. Liệu sự xuất hiện của anh chàng này có ảnh hưởng gì đến tình cảm giữa nó và hân? Và cuối cùng anh chàng này đến từ phương nào??

27. Chương 27: Ghen - Anh Ta Là Ai?

Một buổi học lại qua đi, hôm nay trường học có chuyện nên hân phải ở lại một lúc. Nó đành một mình dài bước trên con đường dài

Một chiếc xe Lamborghini màu tím than từ sau chạy đến. Người điều khiển xe lúc này không ai khác mà chính là chàng thanh niên ở nhà nó lúc nãy. Anh ta bước ra xe với mái tóc vàng hoe, mũi cao, làn da trắng như người phương tây. Nó ngỡ khi nhìn thấy con người này

- Anh là... - Nó ngỡ ngác hỏi
- Là anh nè, Quân nè, đứng nói quên anh rồi nha – Tên thật của anh chàng này là Quân
- Sao mà quên được anh chàng tuần tú này được chứ? – Nó cười nhẹ
- Em càng lớn càng xinh nha, cũng 3 năm rồi nhỉ?
- Anh quá khen, dạo này anh vẫn khỏe chứ?
- Ủ, anh khỏe, chỉ có điều nhớ em chết được thôi ^^
- Anh cứ đùa – Nó cười cười

Từ đằng xa kia, cũng chiếc Lamborghini khác, cũng 1 người con trai đẹp đang dùng ánh mắt vừa tức giận vừa hoài nghi nhìn nó và Quân, nó và Quân nói chuyện vui vẻ khiến người đó...phát GHEN. Xin thưa người đó chính là hoàng tử Quốc Huy, trong đầu hân lúc này toàn là những câu nghi vấn:

“ – Người thanh niên đó là ai?

-Sao lại nói chuyện với hân vui vẻ như vậy?

-Đã vậy Hân còn cười rất tươi nữa chứ?

-Cô ấy đâu thích người lạ

-Hai người này có quan hệ gì?

-Yêu chẳng?

-Hay chỉ là bạn bè?

-... ”

Vô vàn câu hỏi đặt ra trong đầu hân lúc này. Hân lên ga, quay xe phóng đi. Nó đã thấy hân, ánh mắt chợt buồn, nó nghĩ: “Thôi kệ, cứ để anh ấy nghĩ sao, mình sẽ nhờ Quân vậy” – vừa nghĩ nó vừa thở dài

- Hân, em nhìn ai vậy? – Quân tò mò
- Không có gì anh. Anh về thật đúng lúc. Em muốn nhờ anh một việc
- việc gì em?
- Về nhà em sẽ nói. Anh hứa giúp em nha!
- Được rồi anh giúp. Bây giờ lên xe anh đưa về nhà! – Quân mở cửa xe mời nó vào!

Nhân vật mới: Phạm Hoàng Minh Quân, gia thế không kém nó và hân. Vẻ đẹp thân thiện, du học từ Úc về, 20t

~~ Nhà nó!

- Quân, anh ở lại ăn cơm với em và ba đi! – Nó mời

- Đương nhiên, lấy tiền tài xế chứ! – Quân hay cười, nụ cười ấy thật đáng yêu
- hân, con còn bị đau đầu nữa không? – ba nó hỏi nó
- Dạ, cũng đỡ ba à!
- Ủa, em bị bệnh gì hả?
- Em con nó bị viêm màng não – ông Cường thờ thẩn đáp
- À mà anh từ Úc sang đây có chuyện gì không ạ? Hai bác vẫn khỏe chứ? – Nó lảng sang chuyện khác
- Anh tổ chức đính hôn vào tháng sau, anh sang mời chú và em sang Úc dự lễ đính hôn của anh
- Anh đính hôn, em sắp có chị dâu rồi. Yeh!!
- Để chú sắp xếp công việc sang đó nhưng e là Hân không đi được
- Em gửi lời chúc phúc đến anh và chị ạ!

Thân phận của Minh Quân: Ba Quân là anh ruột của ba nó, Quân tức là anh họ của nó, hèn gì 2 người họ lại thân thiết như vậy

Bữa cơm qua đi, Hân dặn Quân sau bữa cơm lên phòng gặp nó

“ Cốc...cốc”

- Vào đi anh Quân! – Nó biết chắc là Quân vì ba nó đến công ty rồi, người làm thì không được lệnh nó không dám lảng vảng trước cửa phòng
- Em muốn nhờ anh chuyện gì?
- Chuyện là vậy nè anh [...] – Nó nói cho Quân nghe. Anh giúp em chứ?
- Có phải chàng trai lúc sáng không?
- Dạ... - Nó gật đầu
- Liệu có được không em, em không hối hận chứ?
- Không đâu anh, khi nào bắt đầu em sẽ nói
- Ủ - Nói rồi Minh Quân lặng lẽ ra khỏi phòng, đóng cửa phòng nó lại, Quân chợt nghĩ: “Chắc hẳn con bé rất khổ sở”. Quân xuống nhà và lái xe đến căn biệt thự riêng của Quân ở Việt Nam- một căn biệt thự cao cấp giữa Thành Phố...

Đọc truyện vui vẻ ^^

28. Chương 28: Bệnh Nặng - Ngày Thứ Nhất

Anh Thư hôm nay đến đón nó đi chơi cho khuây khỏa những nỗi buồn trong lòng nó. Thư đưa nó đến nơi nó thích nhất: cánh đồng hoa thường xuân. Chỉ có nơi đây nó mới thật sự thấy bình yên

- Thư à, mày biết không, đây là loài hoa tao thích nhất? – Nó nhìn Thư
- Đương nhiên biết, tao với mày chơi với nhau từ nhỏ đến lớn mà!
- Vậy mày biết sao tao lại thích loài hoa này không?
- Chắc là vì mẹ mày! – Thư đoán vậy, mẹ nó cũng thích thường xuân mà
- Một phần thôi. Tao thích nó bởi vì loài hoa này sinh sôi nảy nở rất nhanh, kiên cường bất khuất vươn cao, thời tiết khí hậu ra sao cũng sẽ sống được

- Nó giống mày không Hân? Mày bảo mày thích hoa như vậy thì mày phải học theo nó chứ. Mày không được bi quan, phải vượt qua số phận – Thư tức giận
  - Tao không đủ tự tin, tao sợ nhìn Huy đau vì tao
  - Nhưng mày làm vậy thì thằng Huy sẽ không đau sao?
  - Thà đau ngắn còn hơn đau dài – Nó rũ rượi
  - Thôi trời trở lạnh rồi, tao đưa mày về nhà kéo bệnh lại nặng ra đấy!
- Trở về căn biệt thự nhà nó. Minh Quân vừa về không có bạn bè gì cả nên đành chạy sang nhà nó chơi. Đúng lúc này Thư cũng đưa nó về
- Hân, em đi chơi về rồi à? – Quân cười nhẹ hỏi
  - Con cũng sang chơi hả Thư! – Ba nó thấy Thư cũng mừng lắm, ông luôn coi Thư như con cái trong nhà
  - Dạ! – Nó và Thư đồng thanh trả lời
  - Thư, ông anh này là ai vậy? – Thư thắc mắc kể miệng hỏi nhỏ Hân
  - À, giới thiệu với mày đây là anh Minh Quân từ Úc mới về, Quân là anh họ tao. Đây là Thư bạn thân từ nhỏ của em! – Nó giới thiệu cho cả M.Quân và Thư quen biết nhau
  - Chào anh! – Thư lễ phép, dù gì M.Quân cũng lớn hơn 2 tuổi mà
  - Chào em! – M.Quân cũng vui vẻ chào lại
  - Ba và anh nói chuyện đi, em cùng Thư lên phòng lát – Nó dẫn Thư lên phòng. Mới vừa lên hết cầu thang không được bao lâu thì nghe tiếng của Thư: “ Hân Hân, mày bị sao vậy?”
- Nghe tiếng gọi Quân và ba nó vội chạy lên xem và đưa nó vào bệnh viện. Chỉ mới xuất viện 1 tuần mà bây giờ nó lại phải vào đây nữa rồi. sau một lúc chuẩn đoán, nó được đưa vào phòng hồi sức và dần dần tỉnh lại. Bác sĩ lúc này cũng vào trong phòng báo cáo bệnh tình của nó
- Bệnh bây giờ đã chuyển biến sang giai đoạn 3 rồi. Nước ta không có đủ khả năng để điều trị - bác sĩ nói
  - Vậy có thể đến điều trị nơi nào? – Ông Cường căng thẳng
  - Ở Anh có thể nhưng tỉ lệ sống chỉ có 10% thôi vì đây là giai đoạn nguy hiểm rồi – Bác sĩ nói rõ vấn đề
  - Cảm ơn bác sĩ – ông Cường vừa dứt lời cũng là lúc bác sĩ ra khỏi phòng
  - Hân, mai ta sẽ sang Anh gấp – ba nó quay sang thúc giục nó
  - Ba cho con 3 ngày nữa. Con có chuyện cần giải quyết
  - Ủ, giải quyết xong sẽ đi ngay
  - Vâng ạ! Bây giờ ba cho con nói chuyện riêng với anh Quân và Thư 1 lát!
- Nghe con đề nghị vậy, ông cũng chiều ý con, ông ra khỏi bệnh viện chuẩn bị thủ tục ra ngoài nước cho con
- Chỉ còn 3 ngày nữa thôi, chúng ta phải triển khai kế hoạch gấp – Nó đề nghị
  - Mày đứng nói anh Quân cũng tham gia vụ này nha? – Thư đoán non đoán già
  - Ủm, tao hỏi ý kiến Quân rồi – Nó
  - Anh đồng ý ă? – Thư quay sang hỏi Minh Quân
  - Hahiii, anh cũng đành bó tay với đứa em họ này thôi! – Minh Quân than thở
  - Thôi, dù gì 2 người cũng đã đồng ý rồi mà! – Nó nũng nịu
  - Biết rồi chị 2...

- Bây giờ vậy nha; Thư có trách nhiệm gửi những tấm ảnh đó, còn anh Quân thì em đã nói rõ cho anh biết rồi. Mọi chuyện sẽ diễn ra vào ngày cuối cùng trong 3 ngày tới, 2 ngày đầu tao muốn hạnh phúc bên cạnh Huy lần cuối!

Minh Quân và Thư sau khi bàn chuyện xong thì ra về, chỉ còn lại nó cùng với căn phòng rộng. Cô đơn và hiu quạnh chính là cảm giác lúc này của nó.

~~ Ngày đầu tiên

~~Nó lại đến trường vui vẻ cùng với khuôn mặt tựa thiên thần khiến bao người đắm đuối. Trên lớp hôm nay nó không còn châm ngôn “NGU” nữa, cả buổi học nó chỉ chú tâm nói chuyện với mỗi mình hấn

- Em không ngủ nữa à? – Hấn thấy nó lạ nên hỏi
- Em muốn nói chuyện với anh, ngắm thật kĩ gương mặt này của anh!
- Ngày nào chẳng được ngắm chứ? Anh biết em mê rồi mà. Kaka!
- Em thích vậy, anh cấm là em không cần nữa luôn – Nó quay mặt sang hướng khác
- Đâu có cấm bà xã đâu ^^ - Hấn cười thật hiền từ
- Mai nghỉ học đi chơi với em không? – Nó đề nghị cup học
- Sao không để chiều vậy?
- Em muốn anh dành nguyên ngày mai ở bên cạnh em
- Hôm nay em thật kì nha, nhưng không sao, đi chơi với em bao lâu cũng được
- Vâng, mai em sẽ báo thức anh dậy thật sớm!

Nó cùng hấn nắm chặt tay nhau dãi bước trên con đường thường ngày, nó cảm thấy 1 ngày trôi qua thật ngắn ngủi làm sao. Chỉ ngày mai nữa thôi là hết rồi, nó thật muốn khóc nhưng phải gắng cầm nước mắt. Hấn không biết gì, không lo nghĩ gì, được đi bên nó là hấn hạnh phúc, vô tư thông thả huyết sáo. Phải chăng sau ngày mai, về vô tư lúc này của hấn sẽ vùi sâu trong tận đáy lòng?

29. Chương 29: Ngày Thứ Hai (1)

Lúc này đồng hồ điểm 5h sáng. Mặt trời lúc này còn chưa kịp ló, nó đã thức dậy và gọi cho hấn

- Anh đến đón em đi, em muốn xem bình minh

[Đánh thức anh sớm qua... Ốp...Đợi anh lát anh qua]

10 phút sau, hấn đã có mặt tại nhà nó. Gương mặt hấn lúc này còn đang muốn ngủ trông rất buồn cười. Nó cũng vừa trù trong nhà ra: 1 chiếc áo thun trắng cùng quần jean đen, 1 đôi giày búp bê màu xanh lơ, không trang sức , mộc mạc mà vẫn đẹp rạng ngời

Hai đứa nó cùng nhau ngắm bình minh trên cánh đồng hoa thường xuân. Những cây thường xuân thường ngày vẫn tốt tươi nhưng hôm nay cứ như héo úa, nhuộm nâu tâm trạng

- Có lẽ sau này em không thể ngắm bình minh tại nơi này được rồi! – Nó thở dài tựa vào vai Quốc Huy
- Em nói kì vậy, cứ như sắp đi đâu xa lắm
- Thì tại em hay ngủ nướng mà, hì hì – Nó bịa ra 1 cái lí do được cho là hay nhất
- Anh sẽ bên em đánh thức em mỗi ngày – Hấn nói. Nhưng có lẽ mong ước này khó lòng thực hiện

Mặt trời dần hé thân mình qua ngọn núi, những tia nắng ấm áp bây giờ đã soi rọi uôn loài, soi sáng cho cặp tình nhân cùng nhau dạo quanh cánh đồng này

- Anh à, trước kia chúng ta từng đi đâu anh nhớ không? – Nó bất chợt hỏi hấn

- Đương nhiên anh nhớ: Đi ăn kem, đi mua sách, đi khu giải trí,... và còn đi rất nhiều nữa – Hấn nói 1 hơi không ngừng nghỉ (anh nhớ dai thật í)

- Bây giờ đến quán kem nha anh!

- Được thôi, miễn là em thích

Hấn chở nó đến quán kem trước đây 2 người từng đến, không khí nơi đây vẫn không thay đổi gì mấy, gió thổi càng lúc càng mạnh, trời bây giờ đã trở lạnh, nó đưa bàn tay ôm lấy người. thấy vậy hấn khoác chiếc áo lên người nó, mấy bạn nữ xung quanh đang rất ganh tỵ với nó, cả về sắc đẹp lẫn người yêu

- Anh kêu hết kem nha! – Hấn nhớ lại kỉ niệm nó từng gọi nguyên 1 bàn kem nên trêu nó

- Hai ly kem dừa thôi anh – Hôm nay nó thật khiêm tốn

Ngay sau đó, phục vụ mang đến ngay. Lần này là nam phục vụ, anh phục vụ này bị vẻ đẹp của nó hấp hồn, mãi chỉ ngắm dung nhan nó mà không để ý đến con mắt người bên cạnh. Hấn thấy vậy tức tối, gằn giọng:

- E hèm!! Hết việc rồi, vào đi

- À dạ! – Anh phục vụ sợ hãi ánh mắt hấn

Nó thấy hấn có biểu hiện như thế cũng thấy vui vui trong lòng. Hết quán kem, địa điểm tiếp theo nó và hấn sẽ đến là tiệm sách, có lẽ sẽ ăn trưa ở đó luôn!

___ Tiệm sách ___

- Anh nhớ nơi này chứ? – Nó hỏi

- Tất nhiên, tại nơi này một con heo ngã đè trúng anh đau gần chết nè! – Hấn nhắc lại chuyện xưa ^^

- Sơ ý thôi mà, anh nhớ dai thế?

- À mà em đến đây mua sách hả?

- Cũng đúng nhưng chủ yếu em muốn thăm lại nơi này!

Nó dạo quanh kệ sách chọn một quyển, quyển sách mang một cái tên rất tâm trạng: “Kí ức buồn”

- Sao em chọn sách buồn vậy? Chẳng phải chúng ta đang rất hạnh phúc sao? – Hấn ngỡ ngàng hỏi lí do

- Anh muốn biết nội dung sách này không? – Nó đưa ánh mắt buồn nhìn hấn

- Nói thử anh nghe

- Quyển sách này nói về một câu chuyện tình cảm giữa người tính cách khá lạnh lùng, thường rất tiết kiệm lời nói. Nhưng từ khi gặp nhau đối phương cởi mở, vui vẻ hơn. Anh ta thường giúp cô gái trong những khó khăn, nguy hiểm, ròng rã suốt 1 năm trời họ mới tìm đến nhau, tìm đến hạnh phúc. Số phận trớ trêu, cô gái ấy mắc phải căn bệnh nguy hiểm...

- Dừng lại đi em, chuyện chỉ có trong sách thôi mà, nghe buồn quá, anh không thích – Hấn chen cắt ngang lời kể của nó

- Ủm! – Nó cười nhạt cùng hấn đến thanh toán và sang khu vực nhà hàng ăn trưa

Ăn xong:

- Bây giờ công chúa muốn đi đâu nữa?

- Đến khu giải trí nha anh!

- Ok!! Go to entertainment

Sau một ngày có thể đăng 1 chương nha! Nhưng rảnh mình sẽ post 2 chương

30. Chương 30: Ngày Thứ Hai (2)

Khu giải trí hôm nay khá ít người, có lẽ vì đây không phải là ngày nghỉ

- Đến khu tàu lượn siêu tốc đi anh – Nó lôi hấn đi

- Cho tôi 2 vé – Hấn nói với nhân viên không cảm xúc mà không hiểu sao chị nhân viên này tay lấy vé nhưng mắt thì không rời người hấn. Cái kiểu này cho vé luôn chứ khỏi lấy tiền ^^

Trò chơi này nó rất thích. Mọi người trên tàu đua nhau la hét vì sợ, chỉ riêng nó và hấn thì cảm thấy sung sướng...

- Sợ thì đừng chơi, hét nghe nhức cả tai – Hấn bực mình nói

- Vui vậy mà bọn họ hét tứ lung tung, chán bỏ xừ!

Hết chuyến tàu, tất cả mọi người bước xuống, kẻ nôn ói, kẻ say sẩm, kẻ đứng không nổi, kẻ chóng mặt,... đủ thứ kẻ... Riêng nó và hấn, lắc đầu chán nản và ung dung thông thả bước ra khỏi đám đông trước những ánh mắt ngưỡng mộ

Nó kéo hấn từ chỗ này lệch sang chỗ khác, chơi đủ thứ loại trò chơi cảm giác mạnh và đến đâu họ cũng là tâm điểm chú ý của mọi ánh mắt. Trạm dừng chân tiếp theo là khu xe điện đụng

- Lớn rồi còn chơi cái này à? – Hấn hỏi

- Đương nhiên, xem coi ai thắng nha!

- Chơi luôn – Hấn đã bị lôi cuốn

- Yah, coi chừng xe tông ^^ - Nó đâm đầu vào xe hấn

- Chết nè!! – Hấn hí hửng

Hai người đâm qua đâm lại làm náo loạn cả khu giải trí hôm nay. Nó cùng hấn bước qua từng khu trò chơi một. Nơi tiếp theo đến là gian hàng ném on lúc trước, bác chủ tiệm vẫn nhớ rõ tụi nó vì hấn ném rất ấn tượng:

- Hai cháu lại đến à? Trông có vẻ bây giờ 2 đứa là 1 đôi – bác chủ tiệm cười hiền từ

- Dạ, tụi cháu chào bác- Nó lễ phép

-Anh à, em muốn có 1 con gấu như lần trước! – Nó quay sang hấn nài nỉ

- Luật chơi như cũ phải không bác? – Hấn hỏi

- 6 trái nha cháu, hơn 1 quả nữa – Bác ấy cười

- Dạ!!!

“ boong ...boong...boong...” – 6 tầng lon đã bị hấn ném ngã dễ dàng

- Kỹ thuật của cháu tiến bộ lắm! – Bác rất hài lòng về hấn

- Cảm ơn bác- Hấn nói 1 cách ngắn gọn

- Đây cháu gái, hãy cố nắm giữ hạnh phúc này thật chặt nhé! – Bác ấy đưa con gấu bông cỡ lớn cho nó

- Dạ, chúng cháu chào bác! – Nó dạ thì dạ nhưng ánh mắt ấy vẫn mang mỗi nỗi buồn giấu kín

- Bây giờ em muốn đi đâu nữa không công chúa nhỏ?

- Ra biển nha anh, bây giờ cũng gần tối rồi!

Chiều ý nó, hấn cũng đưa nó ra biển. Ngay trong lòng hấn lúc này đọng lại suy nghĩ: “Hình như hôm nay Hân toàn đến những nơi chứa đầy kỷ niệm của hấn và nó, Hân hôm nay kì lạ lắm”. Nghĩ vậy nhưng hấn cũng cho qua thôi

Một lần nữa hắn cùng nó nắm chặt tay nhau đi trên bãi cát rộng, cặp nhẵn bạch kim vẫn ngày nào lấp lánh trong màn đêm. Từng dấu chân ấy vẫn như ngày nào hằn sâu trên cát. Vết chân ấy theo quy luật tự nhiên vẫn bị sóng biển xóa nhòa đi, xóa dần, xóa dần và sẽ biến mất...

- Anh nhớ chỗ này không Quốc Huy?

- đương nhiên anh nhớ, anh đã trao cho em chiếc nhẵn thay cho lời yêu tại nơi này

- Huy à, có sao đi nữa mong anh hãy nhớ rằng: EM YÊU ANH

- Huy yêu Hân! – Hắn hét to vào đại dương bao la

Hắn đưa môi mình gần môi nó. 3...2...1... chạm nhau. Hắn hôn nó 1 cách ngọt ngào, nó cũng đáp trả bằng cả tình yêu của nó dành cho hắn. Hai người cùng trao cho nhau những ngọt ngào, hơi thở của hạnh phúc. Riêng nó cảm thấy sao hạnh phúc này ngắn vậy, nghĩ đến ngày mai phải đứt ruột rời xa người con trai này. Bất ngờ hai hàng nước mắt lăn dài trên đôi má hồng, cảm thấy nó đang khóc, hắn buông nó ra

- Sao em khóc vậy Hân?

- Em cảm thấy hạnh phúc thôi

Hắn đưa tay khẽ lau những giọt nước mắt trên gương mặt nó và thì thầm

- Đừng khóc, xấu lắm. Hãy nhớ luôn có anh bên cạnh em! – Hắn nói rồi kéo nó ngã vào vai mình

Trong màn đêm thanh vắng, 1 người con gái tựa vào bờ vai vững chắc của 1 người con trai. Trông thì hạnh phúc không ai bằng nhưng có ai biết được hạnh phúc này sẽ biến mất khi ngày mai đến?

- Hứa là đừng quên sự tồn tại của Phạm Trương Bảo Hân em đây nha!

- Được mà, em nghĩ chuyện tào lao gì vậy?

- Em nghĩ đến tương lai...

- Dù tương lai ra sao, hãy tin anh chỉ có mỗi mình em!

Nó cười trong hạnh phúc pha chút chua xót. Nói thì nói vậy chứ liệu ngày mai những câu nói này có còn trong trí nhớ của hắn!

Đêm buông dần, một ngày không trăng cũng không sao. Phải chăng thiên nhiên cũng thấu hiểu nỗi lòng của nó. Bầu trời đen thẫm thẫm như chất chứa một nỗi buồn sâu lắng...

Good Night ^^

.

31. Chương 31: Ngày Thứ 3

Một ngày mới lại bắt đầu, trời hôm nay âm u, không một chút nắng. Ngày mới không có nụ cười, có lẽ chỉ toàn nước mắt và niềm đau. Ngày chia ly bắt đầu...

“king kong...king kong...”

Tiếng chuông cửa quen thuộc ngày nào vẫn vang lên, không phải chuông cửa nhà nó mà là nhà hắn

- Thưa anh, có bưu kiện! – Anh chuyển giao bưu kiện nói

- Cảm ơn – Hắn vẫn với bộ dạng lạnh đến gai người

Mở bưu kiện ra, lại là những tấm ảnh, ánh mắt rực lửa của hắn khiến mọi người làm tránh xa, đôi tay hắn nắm thật chặt rõ rõ tức giận. Hắn đâm thật mạnh vào tường. Bây giờ bàn tay ấy đã rỉ máu, nhưng vết thương nhỏ nhoi này có là gì, đâu thể bằng vết thương trong lòng hắn lúc này. Chính những bức ảnh trong bưu kiện khiến hắn trở nên như vậy: nó thân thiết trò chuyện với một người thanh niên, nó ôm anh ta, anh

ta khoác vai nó,... toàn những cử chỉ thân mật của những người đang yêu nhau. Rõ ràng hôm qua nó và hấn còn đang rất hạnh phúc cơ mà. Hấn thật hy vọng đây chỉ là một hiểu lầm, nhưng tại sao người con trai trong ảnh lại chính là người lúc trước trò chuyện với nó mà hấn đã nhìn thấy? Chẳng lẽ họ không đơn thuần là bạn bè? Không nghĩ ngợi gì nhiều, hấn phóng xe thật nhanh đến nhà nó

Tiếng chuông quen thuộc lại vang lên. Trong nhà, nó đã chuẩn bị mọi thứ, thông thả bình tĩnh bước ra mở cửa

- Anh đến tìm em? – Nó vờ hỏi

Hấn không nói gì cả, trong lòng vẫn nổi máu giận, hấn kéo nó vào trong nhà

- Bỏ ra, đau! – Lần này nó theo kế hoạch lạnh lùng với hấn

- Giải thích – Hấn quăng những tấm ảnh vào người nó

- Thì ra anh đã biết rồi à! Chẳng còn gì vui nữa – Nó cười

- Ý gì?

Theo như kế hoạch, ngay lúc này Minh Quân với chiếc áo ngủ ung dung từ trên lầu bước xuống

- Hân à, sao em dậy sớm vậy? Ai đây? – Quân hỏi nó một cách thân mật nhất

- Bạn em anh à! – Nó giới thiệu

- Bạn ư, em chỉ xem tôi là bạn, thế còn chuyện hôm qua? – Hấn hỏi nó trong vô thức

- Đại thiếu gia, anh thật ngốc, tôi chỉ cho anh 1 hạnh phúc cuối cùng thôi – Nó cười đều

- Tôi là bạn, còn anh ta là gì? – Hấn chỉ và M.Quân. Bàn tay bị thương của hấn nó đã nhìn thấy, nó đau lắm, xót lắm nhưng rồi sao, làm gì bây giờ?

- Chẳng phải anh đã biết. Minh Quân là người tôi yêu, mới từ Úc trở về. Mình chia tay đi! – Nó nói 1 cách không cảm xúc

- Chia tay? Cô lại có thể nói ra lời này? – Hấn tức giận

- Haha. Anh chỉ là đồ chơi của tôi, chơi chán thì bỏ thôi – Nó cười nửa miệng

- Đồ chơi, nghe sao lớn lao quá! – Hấn cười, nhưng đây là nụ cười khinh bỉ

- Đây, chiếc nhẫn này tôi trả lại cho anh – Nó đưa nhẫn cho hấn. Hấn cũng cầm hờ trên tay

Nó cười hạnh phúc cầm chặt tay Minh Quân mà không phải hấn. Lần này, hấn đã mất kiểm soát, hấn hành động thô lỗ

“ Chát” – Cái tát thật mạnh, hấn 5 ngón tay trên gương mặt trắng ngần của nó... hấn đã đánh nó

- Chia tay, tốt thôi. Thứ phụ nữ như cô bẩn mắt – Buông dứt câu nói, hấn phui áo bỏ ra ngoài, chiếc nhẫn vẫn còn trên tay hấn. Nhưng có ai ngờ rằng, hấn đã khóc khi quay mặt đi, hấn không muốn để giọt nước mắt này để nó nhìn thấy, sợ nó sẽ khinh dễ hấn, đánh nó hấn cũng rất đau...

Xe hấn vừa ra khỏi nhà, nó đã khóc rất nhiều, nó thơ thẩn ngồi xuống sà, 2 tay ôm gương mặt đầy nước mắt. Nó đau không phải cái tát của hấn, nó đau là đau sâu trong tận đáy lòng, đau khi nhìn hấn đau

Minh Quân hoàn thành xuất sắc vai diễn của mình, Quân ngồi xuống cạnh nó, choàng tay ôm đứa em ngốc nghếch này. Anh Thư lúc này đang nấp trong phòng cũng chạy ra, đau xót nhìn đứa bạn thân

- Mày không hối hận chứ Hân? – Thư hỏi nó

Nghe lời này, nó mạnh mẽ đứng dậy, lau hết nước mắt trên mi, trở lại với vẻ lạnh lùng khi chưa quen hấn, nó đồng đặc đáp : “Không bao giờ! Dù sao cũng cảm ơn hai người nhiều” – Nói xong nó bỏ lên phòng chuẩn bị cho việc xuất ngoại ngày mai

Quay lại với hắn, trên tuyến đường cao tốc này, hắn điều khiển 1 chiếc xe chạy với vận tốc kinh hoàng. Dường như hắn không còn kiềm chế được bản thân, hay là chết cho xong? Với tốc độ này, với ánh mắt mất đầy thù hận, hắn vẫn chạy, vẫn chạy, chạy mãi và đột nhiên... Kít... Hắn đạp thắng, xe dừng gấp

- Tại sao, tại sao chứ?

- Không được, mạnh mẽ lên để cô ta thấy Quốc Huy này không gục ngã, cô ta không xứng để mình phải đau lòng

Hắn trong xe vừa dầm vào bùn-lầy và tự độc thoại với chính mình. Trở lại với vẻ lạnh lùng khi xưa, lái xe với tốc độ bình thường trở về nhà. Vết thương trên tay đã được hắn khử trùng và băng bó lại. Từ trước đến giờ chỉ có hắn tổn thương con gái nhưng không ngờ giờ đây 1 người con gái hắn quý hơn mạng sống lại chính tay tổn thương trái tim hắn.

Chiếc nhẫn trong túi áo được hắn lôi ra, hắn đã tính quăng đi nhưng có một sức mạnh vô hình giữ đôi tay hắn lại, năng không cho hắn làm việc này. Hắn đành đem chiếc nhẫn của nó và chiếc trên tay hắn bỏ vào 1 chiếc hộp đen khóa lại, cất thật kĩ. “Thôi thì cứ coi như quá khứ hạnh phúc hay đau buồn gì ở trong chiếc hộp này mãi mãi...” – Hắn nghĩ và thả mình trên chiếc giường suy nghĩ nhưng chuyện vừa qua và chớp mắt lúc nào không hay.

32. Chương 32: Chọc Nhâm Người Rồi

Một ngày chia ly đầy nước mắt cũng đã qua. Thời gian vẫn cứ trôi, ngày mới vẫn cứ đến. Hôm nay, nó phải sang Anh để điều trị với tỉ lệ sống chỉ có 10%. Thất bại lên đến 90%

Nó cùng ba và Minh Quân đến sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất. Vẫn vẻ lạnh lùng như ngày nào, nó bước xuống xe. Với chiếc váy trắng xòe, không trang điểm nên trông có vẻ xanh xao hơn thường ngày. Mặc dù vậy nhưng vẻ thuần khiết, trong sáng ấy vẫn không bao giờ tiềm ẩn đi, nó vẫn thu hút ánh mắt của bao chàng trai. Đi theo nó là 1 anh chàng ngoại quốc điển trai. Minh Quân tay dứt túi quần, nó kéo vali nhưng đeo kính để che đi đôi mắt sưng húp lên vì khóc

Nơi nào nó đi qua đều mang một luồng “không khí lạnh” đến đó. Nó vẫn đứng đó, chuyến bay vẫn chưa cất cánh, nó đứng chờ bóng dáng 1 người có đến tiền nó không? Chắc có lẽ không bao giờ nó được trông thấy hắn, trông thấy nụ cười đầy băng giá của hắn

Anh Duy đã được Thư kể tất cả mọi chuyện cảm thấy rất chua xót, tội nghiệp cho nó. Vì tình yêu có thể hy sinh bản thân. Duy chờ Thư đến sân bay tiễn nó cũng như gặp nó động viên nó trước khi điều trị. Gặp Thư và Duy nó vui lắm, nó chạy đến ôm chầm 2 người bạn

- Hai bạn thân của mình! – Nó nói trong nước mắt

- Hân à, đi nhớ giữ gìn sức khỏe nha! – Duy nhìn nó bằng ánh mắt ấm áp

- Mày nhất định phải khỏe nha Hân! – Thư động viên

- Tao không biết có thể gặp lại mày nữa không? – Nó buồn

- Mày khóc rất nhiều đúng không Hân? – Thư gỡ mắt kính của nó xuống

- Không sao mà. Đừng lo cho táo – Nó cười

- Sang đó mày sử dụng sdt nào? – Thư hỏi

- Xin lỗi, tao sẽ cắt đứt mọi quan hệ với Việt, nếu tao có thể khỏe lại tao sẽ tự liên lạc với mày Thư!- Ừ, tôn trọng quyết định của mày!

- Tới giờ rồi. Duy à, chăm sóc Huy giúp Hân, nói với anh ấy hãy tìm một người tốt hơn Hân! – Nó nói với Duy

- Không ai thay thế được Hân đâu!

- Hân tin không một người con trai nào có thể tha thứ cho 1 kẻ đã phản bội mình – Nó lại khóc. Hãy để nó khóc lần này nữa thôi, lần này nữa thôi nó sẽ khóa chặt nước mắt trong tim

- Mày yên tâm điều trị nha, tụi tao đợi tin mày! – Thư vừa nói xong cũng là lúc có thông báo:

“ Chuyến bay đến London chuẩn bị khởi hành, xin quý khách vào máy bay, ổn định chỗ ngồi, thắt dây an toàn, bịt tai lại để máy bay chuẩn bị cất cánh”

- Anh cho em gửi lời thăm 2 bác nha anh Quân! – Nó nói với Minh Quân và cùng ba vào máy bay, nó lưu luyến nơi này, nơi nó đã từng rất hạnh phúc. Nó đưa tay tạm biệt Thư và Duy. Minh Quân cũng phải trở về Úc nên cũng đã lên máy bay sau nó một lúc

Máy bay cũng đã cất cánh, Duy và Thư cũng trở về nhà.

Lúc này, hân đang ở trên sân thượng, hân muốn để ngọn gió xá tan đau khổ. Trên đỉnh đầu hân có chiếc máy bay đang bay về phương nào. Hân nhìn chiếc máy bay đó mà trong lòng thấy đau nhói, như thể thứ quý giá nào đã theo chiếc máy bay này mang đi xa. Hân đâu ngờ trên chiếc máy bay ấy có bóng dáng người con gái hân đã yêu vô cùng sâu đậm. Nó và hân kẻ trên trời người dưới đất, cho dù trên thế gian này tồn tại “thần giao cách cảm” thì sao? Hân và nó cũng chẳng thể nào nhìn thấy nhau, lắng nghe nhau, biết được từng nhịp đập của con tim...

- Trên chuyến bay-

Nó vẫn ngồi 1 mình lặng nhìn không trung qua chiếc kính nhỏ. 1 chiếc ghế bên nó vẫn còn trống, đơn giản chỉ là nó thích sự yên tĩnh, sự riêng tư 1 mình, ba nó thì ngồi ở phía sau

- Em à! Anh ngồi cùng được không? – Một tên khoảng 25-30t đến gần nó, ngồi xuống chiếc ghế ấy

- Đứng dậy – Nó tháo kính, lườm anh ta 1 cái

- Đừng giận em à! –Tên này vẫn dai như đĩa (thấy người đẹp ham hố, dê xôm: t/g)

- Đừng để nhắc lại lần hai. ĐỨNG DẬY. – Nó hét lên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, cũng vì thế mà mọi người được ngắm dung nhan của nó! Còn anh ta giật phần mình trước ánh mắt nó, tạm thời đứng dậy

- Cô em, cho anh làm quen mà!

- Biển gấp nếu không muốn chết – Nó vô cảm

- Đừng nghĩ cô em có chút nhan sắc mà lên mặt. Cô em biết tôi là ai không? – Anh ta cười bán nguyệt (trông thấy gớm lăm ^^)

- Ai, chó nhà nào? – Nó

- Mày mày... tao là con của tập đoàn Win – Hân ta khoe khoang, Win là tập đoàn Việt hoạt động ở Anh, thế lực cũng có nhưng lại thua xa nhà nó

- Tưởng con trời, Win ấ, nhỏ nhoi quá chưa nghe qua! – Nó cười nửa miệng

- Cô, cô dám nói vậy? – Anh ta thấy nó không chút gì sợ sệt

- Vệ sĩ, tổng cổ tên điên này – Nó ra lệnh cho 2 vệ sĩ ba nó đem theo. Ba nó ngồi sau nhưng chỉ mỉm cười quan sát vì ông biết tính con gái mình

- Cô cô... Thật ra cô là ai? – Anh ta hỏi, vì 1 người bình thường thì không thể lớn gan như vậy

- Tập đoàn Phạm Trương, nghe qua chưa? – Nó cười nửa miệng

- Cái gì?? Ph...Phạm...Tr...Trương? – Anh ta hoảng khi nghe tên này

- Phạm Trương Bảo Hân. Nếu chưa nghe qua thì lên google gõ thử nha ông anh (nói thôi chứ đừng gõ nha :D)

- Vệ sĩ, lòi đi, nhìn bẩn mắt! – Vừa nói xong, 2 người vệ sĩ đã lòi anh ta đi

- À, quên. Chuẩn bị tinh thần ra đường ỏi! – Nó nói cho anh ta nghe

Anh ta rất hối hận khi chọc nhảm người rồi, chọc nhảm tiểu thư nổi tiếng lạnh lùng của Phạm Trương

Mọi người xung quanh hướng mắt về nó, về tiểu thư nổi danh mà họ từng nghe qua. Vừa đẹp vừa tài vừa lạnh quả không sai mà. Thấy mọi người tập trung về mình, nó bực mình: “ Hết chuyện” – Nó lại đeo kính và ngã người sau ghế chờ đến Anh. Mọi người nghe vậy phải quay lên thôi chứ để nó bực thì khổ nữa

~~Ba nó mặc toàn đen để không ai để ý chứ không thì... ^^

33. Chương 33: Đừng Nhắc Đến Bảo Hân

Mấy ngày hôm nay, Thư vì nó mà nghỉ học. Mặc dù vậy, bài vở vẫn đầy đủ (thư kí riêng lấy vở Duy về làm giùm đấy) . Hôm nay Thư phải đến trường, Thư buồn lắm, nó đi rồi, cũng may là vẫn còn Duy và Quốc Huy

- Chắc giờ này Hân đã gần đến rồi nhỉ? – Thư hỏi Duy

- Ừm, chắc vậy! – Duy cũng buồn theo Thư

“ Rầm...rầm. cả lớp trật tự, tôi có chuyện muốn thông báo” – Cô chủ nhiệm bước vào, cô rất đau đầu vì lớp này, toàn con cưng của tập đoàn lớn nên không làm gì được cả!

- Chuyện gì vậy cô? –hs1

- Có tiệc hủ cô? – hs2

- Thi Miss sao cô? – hs3

- Có bạn mới hủ cô? – hs4

- Hay đi dã ngoại cô? – hs5

....Bla...Bla...

“ Im lặng, có nghe tôi nói không” – Sau tiếng hét “thanh thót” của bà cô, cả lớp tạm im lặng để nghe tin quan trọng gì đây?

Thư và Duy dường như biết, hai người nhìn nhau và gục xuống bàn. Hắn hôm nay thấy nó vắng cứ nghĩ là nó không còn mặt mũi nào nhìn hắn

- Bảo Hân sang Anh rồi. Lý do thì gia đình không cho biết – Cô nói cho cả lớp nghe

Cái tin này bây giờ rất HOT... Là cơ hội cho “hội chợ”

- Tiếc quá cô ơi! – nam sinh 1

- Bạn ấy xinh đẹp còn giỏi nữa chứ! – nam sinh 2

- Cô ta đi thì bỏ hoàng tử Quốc Huy chắc? – một con nhỏ đánh đá nói

“ Im ngay nếu không muốn chết” – Giọng nói của hắn thật sự có quyền lực, cả lớp ai nấy đều nghe lời, kể cả cô chủ nhiệm cũng phải một phần nào nể cái tên Hoàng Lê Quốc Huy này.

Hôm nay kể cũng lạ, lớp 11A1 này thật sự khác biệt, im lặng đến kinh ngạc, cái sự kiện coldgirl Bảo Hân đi đáng lẽ là chủ đề HOT ấy miệng “Tám” lớp này. Vậy mà chẳng ai dám hó hé chuyện này nữa lời, kéo để lọt vào tai hắn thì chắc ra đường ngủ ^^

Tiếng chuông tan học cũng vang lên, Duy vẫn như mọi ngày chờ Thư về. Cả trường đều biết quan hệ của Thư và Duy nên không còn những lời bàn tán như trước nữa. Lý do đơn giản là vì theo phe Duy và Thư còn có những vị chủ tương lai của tập đoàn nhất nhì Châu Á. Hắn hôm nay một lời cũng không nói với hai người này, lặng lẽ đi xuống sân trường

- Ôi, hoàng tử kia bây. Đẹp rạng ngời!

- Oppa lòng em !

Mấy bà chị hám trai la toáng lên

- Nghe đâu con nhỏ Bảo Hân chuyển đi rồi! – nữ sinh 1

- Bị đá rồi chứ gì? – ns2

- Thứ như cô ta mà đòi trèo cao! – ns3

- Vừa xấu lại vừa chảnh, hoàng tử sẽ chán thôi! – ns4

Những lời bàn tán của mấy nữ sinh đã lọt tất tần tạt vào tai hân. Mặc dù nói là hận nó lắm nhưng không hiểu sao hân lại nổi nóng:

- Mới nãy mấy cô nói gì? – Hân cầm chặt tay của 1 con nhỏ cầm đầu

- Á đau, anh Huy nhẹ tay. Tụi em đâu có nói gì! – Nhỏ đó biện minh

- Còn nghe nhắc đến cái tên Bảo Hân thì đừng trách sao mấy người lại ra đường ở! – Hân buông tay cô ả và lạnh lùng bước đi. Cũng vì vụ này, không một ai bàn tán chuyện nó rời khỏi Việt nữa

>

Nó đã đến nơi an toàn, việc làm giờ đây là nhập viện điều trị. Địa điểm chính là bệnh viện Hertford nổi tiếng điều trị những bệnh liên quan đến não

Ba nó và nó vừa đến bệnh viện, giám đốc đã ra tận nơi đón tiếp. Đơn giản vì Phạm Trương đã có tiếng trên thị trường Châu Á, cả ở Anh cũng có chi nhánh hoạt động

Nó được đưa vào phòng bệnh đặc biệt, chuẩn bị cho ca mổ ngày mai. Nó không nói 1 lời, chỉ lặng yên làm theo sự hướng dẫn với 1 tâm trạng buồn

– Hôm sau, 7h theo giờ Việt Nam–

- You are ready? (Bạn đã sẵn sàng?) – Bác sĩ trưởng khoa thực hiện ca mổ hỏi nó

- Yes. – Nó nhắm hiu mắt khi nhìn thấy ánh đèn sáng rọi vào mắt và cuối cùng....Chìm sâu vào cơn hôn mê

“Please wait outside”(Xin chờ bên ngoài) – Nhân viên y tá nói ba nó

Ba nó thật sự rất lo lắng, tỉ lệ 10% thì làm sao ông an tâm được? Giám đốc bệnh viện cũng đến cạnh an ủi ông đôi chút. Bất mí nha: Giám đốc Wiston cũng là bạn của ông Cường

---

Quay lại với ông bạn trên máy bay hôm qua tí...

Gia đình anh bạn này đã bị phá sản nặng nề. Mọi hợp đồng làm ăn lớn nhỏ của công ty đều bị đối tác cắt vô điều kiện. Nghe phong phanh là do tập đoàn Phạm Trương gây ra. Ba mẹ anh ta lạ lùng vì gia đình không đắc tội gì đến tập đoàn này, nhìn qua cậu con trai

- Do con chọc ghẹo tiểu thư tập đoàn này

- Con ơi là con, mày hết chuyện làm rồi hả? Mày có biết con gái duy nhất của Phạm Trương Đức Cường nổi tiếng lạnh lùng không? – Ba anh ta tức giận

- Con đâu biết chứ...

Bệnh viện lúc này có 1 bóng người đàn ông đã có tuổi nhưng trông lịch lãm và sang trọng vô cùng. Ông ngồi đó, hai tay chống cằm hy vọng. Ông vẫn cầu mong một kết quả tốt đẹp sẽ đến với con mình... Liệu ước nguyện ấy có thành sự thật hay chỉ là một cái kết buồn??

34. Chương 34: Thay Hân Dạy Đỗ Cậu!?

>- Thư đi chơi. Lâu lắm rồi! - Duy thủ thủ bên tai Thư

- Đi thì đi! – Thư đồng ý

Rồi họ đi chơi đủ nơi. Cặp đôi trai tài gái sắc này hạnh phúc khiến ai nấy cũng phải ganh tỵ. Họ dừng chân trên 1 bãi cỏ xanh mướt, Thư ngã vào vai Duy:

- Duy, theo anh chúng ta có nên nói cho Huy biết?

- Hân không đồng ý mà!

- Chứ để Huy hiểu lầm Hân mãi vậy sao?

- Thôi thì cứ để tự nhiên em à!

Thư cũng gật đầu đồng ý theo Duy

~ Anh à! Cho chúng nó đính hôn đi! – Ba mẹ Hoàng Anh lên tiếng nói

- Hối ý kiến tụi nhỏ xem sao? – Ba Ngọc Mai quay sang hỏi Ngọc Mai. Ngọc Mai lúc này ngượng ngùng, mặt đỏ như gấc, không nói được một lời nào

- Hoàng Anh, con nói giùm con bé đi! – Ba mẹ H.Anh cười nhìn con hiền hậu

- Dạ?? Con đồng ý, Ngọc Mai cũng vậy thôi! – H.Anh cười thật tươi, nụ cười này thật sự rất quyến rũ.

Lâu rồi mới nhắc lại couple Mai-Anh này, gần 1 năm qua, họ đã tìm hiểu nhau rất nhiều. N.Mai cũng đã là bạn gái của H.Anh. Hai người còn chưa kịp thưa chuyện thì gia đình 2 bên đã nắm rất rõ, còn hẹn gặp nhau bàn chuyện đính hôn cho 2 người

- Vậy đi, ba mẹ có cuộc họp, con ở lại chơi với Mai và bác – ba mẹ H.Anh đứng dậy để lại mình con trai

- Ba cũng có việc, con ở lại nha Mai – Ông Minh Quang cũng ra về, để lại Ngọc Mai và Hoàng Anh

- Anh à, sao ba mẹ lại biết chuyện hai đứa mình vậy?

- Anh đâu biết, nhưng như vậy đúng ý anh! – Hoàng Anh cười duyên

- Anh này! – Ngọc Mai đỏ mặt

- Đính hôn xong sau này kết hôn chứ để em chạy mất!

Ngọc Mai nghe vậy nhẹ gật đầu đồng ý

Trở lại với hân

Từ khi nó rời xa hân. Về lạnh lùng ngày càng mãnh liệt hơn, ai muốn nhìn thì tốt nhất cách xa 10m ^^ . Suốt ngày hân chỉ đến Bar chơi, uống rượu cho qua ngày, kể cả công việc công ty hân cũng vứt sang một bên. Đặc biệt hôm nay, hân còn quá đáng hơn thường ngày. Như để trả thù Bảo Hân, đến lớp hôm nay hân còn cặp với 1 con nhỏ lớp nào đó. Sơn phấn thì lòe loẹt, tóc mấy màu lai, đồ đồng phục cũng bị cô ả chỉnh sửa lại ngắn ngắn, bó sát người nhìn kinh tởm...

Nhỏ đó được hân cho ngồi chỗ của nó. Gần hân, lại còn kề kề bên hân như đĩa. Mọi người trong trường mặc dù thấy lạ nhưng cũng không dám nói hay thắc mắc gì.

Thư và Duy như thường lệ vẫn cùng nhau vào lớp. Hai người đang cười cười nói nói với nhau thì cảnh tượng trước mắt khiến họ phát hỏa. Thư quăng chiếc cặp vào bàn, đưa ánh mắt tức giận hướng về hân và con nhỏ đó. Cả lớp đang hướng về tất cả họ nhất là Thư, Duy và hân. Mọi người hiểu rõ chỉ có Duy và Thư mới đủ can đảm để đôi co với hân

- Muốn thật mật thì về nhà – Thư nói trong tức giận

Nghe nói vậy, hấn muốn chọc tức Thư, hấn dùng tay ôm chặt cô gái bên cạnh và còn hôn cô ta. Cô ta thấy vậy đắc ý lắm!

- Sao mày có thể làm vậy Huy? – Đến lượt Duy phản bác
- “ Chát” – Một cái tác giáng xuống gương mặt đầy son phấn của con nhỏ
- Biến khỏi đây trước khi tôi điên – Thư lạnh lùng (thế này thì lấy chị Hân rồi!)
- Anh Huy à! – Con nhỏ làm nũng với hấn nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng
- Biến ngay và luôn. Cô chỉ là thứ qua đường của Huy thôi, đừng có ngu nữa – Thư cười nửa miệng
- Cô ta không dám nhúc nhích gì, chạy thật nhanh ra khỏi lớp 12A1 này
- Cậu lấy tư cách gì đánh cô gái của tôi? – Hấn hỏi Thư
- Thừa tư cách. Vì tôi là bạn Bảo Hân – Thư khẳng định
- Bạn cô ta? Càng không có tư cách, cô ta là người con gái phản bội bạn trai mình- Hấn tỏ vẻ trách móc
- “ Chát” – Thư thẳng tay tát vào gương mặt anh tuấn của hấn
- Tôi còn dư tư cách để đánh cậu
- Cậu...cậu dám đánh tôi? – Hấn tức giận
- Tôi phải thay hân dạy dỗ cậu
- Cô ta chẳng phải đang rất hạnh phúc bên tình nhân còn gì? – Hấn cười nửa miệng
- ...

Kể cũng lạ, lớp hấn hôm nay đứng im như chào cờ. Đúng rồi, đâu dám nói gì, nói là “bay đầu” . Đúng “nghiêm” xem đầu khấu là tốt nhất ^^

35. Chương 35: Sự Thật Phơi Bày

- Hạnh phúc ư? Nực nùi – Thư cười chua xót
- Cô ta phản bội, lừa dối tôi để cuối cùng rời xa tôi sang Anh sống với người yêu. Đó chẳng phải hạnh phúc chẳng lẽ là đau khổ? – Hấn bức xúc
- Hân sang Anh là để... - Mắt của thư bắt đầu rưng rưng
- Để gì? Để chơi, để nghỉ hay để du lịch? – Hấn hỏi gặng
- Để chữa bệnh đó! – Thư đã khóc thật sự
- Cái gì? – Hấn không tin vào tai mình nữa
- Thư à, đừng nói nữa- Duy vội ngăn Thư lại
- Không được, em không nhận được rồi – Thư bức xúc nói với Duy
- Hấn nghe 2 người họ nói vậy, chạy đến cầm chặt vai Thư:
- Thư nói cho tôi biết chữa bệnh là như thế nào? Các người có chuyện gì giấu tôi?
- Được tôi sẽ nói cho cậu biết
- Hấn im lặng đang chờ đợi lời nói từ miệng Thư
- Bảo Hân, nó bị viêm màng não. Khi phát hiện bệnh đã ở giai đoạn 2 nhưng nó vẫn không chịu điều trị, chỉ vì muốn ở bên cậu đó – Thư khóc nhiều, cô cầm nước mắt lại và nói tiếp:
- Khoảng 1 thời gian sau, căn bệnh trở nặng, giai đoạn 3 đã đến. Ở nước ta không có cách điều trị, chỉ có nơi duy nhất là ở Anh. Biết được chuyện này nó đau khổ lắm, nó không muốn cậu phải nhìn nó như vậy

nên mới xin ba ở lại Việt ba ngày để được ở bên cậu lần cuối. Thư nói đến đây, hấn hốt hoảng, dường như suy sụp, hấn ngồi thẩn thờ xuống ghế

- Hai ngày đầu tiên, Hân nó muốn cảm giác hạnh phúc bên người mình yêu. Nó ôn lại những nơi hai người từng qua, muốn cậu không bao giờ quên được tên nó trong tim cậu. Cậu nói mãi không quên nó, vẫn yêu nó vậy mà sang ngày mai mọi lời nói như tan biến hết – Nước mắt Thư vẫn cứ rơi

- Vậy còn Minh Quân, cô ấy gạt tôi sao? – Hấn ngơ ngác

- Đến giờ cậu mới biết sao? Anh Quân và Hân là anh em họ, anh ấy vừa từ Úc trở về để báo tin đính hôn. Nó muốn cậu hận nó nên nhờ chính anh họ đóng giả làm người yêu mình. Những bức ảnh đó chính tôi gửi cho cậu

- Vậy tại sao lại giấu tôi, có biết tôi đau khổ đến nhường nào?

- Đau khổ, bằng Hân không? Cái ngày cậu tát nó và quay lưng đi, nó đã khóc, khóc rất nhiều, mắt nó sưng húp, cậu có hiểu được điều đó? Ngày rời khỏi Việt, nó đứng chờ 1 hình bóng nó yêu thương nhưng anh ta có xuất hiện không? Anh ta đến Bar lãng nhăng với người khác. Sao cậu không thử đặt mình vào vị trí Hân xem. Ngay cả khi ra đi nó cũng dặn chúng tôi phải chăm sóc cậu, khuyên cậu tìm người khác tốt hơn nó...– Thư tức giận- Tôi xin lỗi, tôi sai rồi – Lần này hấn khóc, lần đầu tiên trong đời mọi người nhìn hấn rơi nước mắt

- Xin lỗi được gì. Hân giờ đang ở Anh, điều trị với xác suất 10%, cậu đi mà xin lỗi nó

- 10%, không thể nào, tôi tin Hân sẽ bình an mà, số điện thoại Hân đâu?

- Hân cắt đứt mọi quan hệ rồi!

- Vậy còn bệnh viện cô ấy điều trị? – hấn mong mỗi 1 hy vọng cuối cùng

- Tôi cũng không biết- Thư lắc đầu

Hấn thất vọng tràn trề, mọi hy vọng như đã vụt tắt. Nước Anh rộng mênh mông anh biết tìm người con gái anh yêu nơi đâu? Nhưng hấn vẫn tin một ngày sẽ tìm thấy nó, nhìn thấy nó bình yên, nhìn thấy nó cười với anh... Hấn hai tay ôm đầu gục xuống bàn Duy đến bên cạnh vỗ vai hấn:

- Đừng lo nữa, Hân nhất định không sao đâu

- Đúng đó, tôi tin tưởng Hân. Hân cũng sẽ không muốn thấy cậu như vậy đâu. Cậu phải phấn chấn và phải gây dựng 1 sự nghiệp thật lớn để sau này ăn nói với Hân chứ! – Thư cũng động viên hấn

Hấn gật đầu. Ngay lúc này ngoài việc gật đầu thì hấn chẳng suy nghĩ được gì cả

Hấn bỏ chạy ra ngoài, phóng xe đến một nơi. Đó chính là mộ mẹ hấn. Trên tay cầm bó hoa thường xuân trắng, hấn im lặng bước đến, gió thổi nhẹ làm bay mái tóc hấn, vẫn cái mùi hương bạc hà đầy nam tính vương vấn trong gió. Hấn quỳ xuống trước mộ, đặt bó hoa bên cạnh:

- Mẹ à con đến thăm mẹ đây! – Thái độ của hấn rất dịu dàng, rất ấm áp

- Con không biết trân trọng người con yêu. Cô ấy đi rồi, đi rồi – Hấn rơi nước mắt

- Mẹ à, trên trời linh thiêng mẹ phải phù hộ cho con cháu của mẹ nhé!

- Con nhất định sẽ tìm bằng được Hân!

Hấn nhìn bức ảnh người phụ nữ trên bia mỉm cười như đang trò chuyện với hấn. Một người phụ nữ với mái tóc nâu, đôi mắt buồn như mắt nó, vẻ đẹp hiền lành cao sang. Và có lẽ chính đôi mắt ấy là điểm nhấn hoàn hảo cho gương mặt bà...

36. Chương 36: Phẫu Thuật

>Ca mổ vẫn còn đang diễn ra trong phòng kín. Ánh đèn soi sáng cả căn phòng

- Take Drag (lấy kéo)

- Measuring heart rate (Đo nhịp tim)

-...

Bác sĩ trực tiếp thực hiện ca phẫu thuật đang tập trung cực kì cao độ. Nó nằm đấy vẫn đang trong cơn hôn mê

- Doctor, heart rate is decreasing (bác sĩ, nhịp tim đang giảm)

Một câu nói ngay lúc này thật sự khiến ai nấy đều rất lo lắng. Mấy may nó mà xảy ra chuyện gì không biết bệnh viện này sẽ như thế nào? Mọi hoạt động cứu chữa cho nhịp tim ổn định vẫn gấp rút diễn ra nhưng đều vô nghĩa, nhịp tim ấy đang ngày càng giảm xuống, giảm xuống

Trong cơn hôn mê, nó gặp một chuyện kì lạ...

Nó lạc vào một thế giới huyền diệu: cỏ xanh bạt ngàn, hoa thơm tỏa sắc, trời xanh mây quang, những đàn bướm xinh xắn đang dập dìu đùa giỡn với gió...

- Mẹ à! Con nhớ mẹ lắm! – Nó chạy đến ôm một người phụ nữ mà nó hằng đêm mong nhớ, đó chính là mẹ nó. Mẹ nó ôm chặt lấy nó, tình mẫu tử thiêng liêng ấy như được sống lại mãnh liệt

- Mẹ, còn người này là? – Nó chỉ vào người phụ nữ với gương mặt phúc hậu, đôi mắt cũng buồn thắm tựa nó đang bên cạnh mẹ

- Bác là mẹ của Quốc Huy. Thì ra người làm thằng nhóc đó thay đổi chính là con – Bà ấy nở nụ cười ấm áp

- Bác ấy chính là bạn thân, rất thân của mẹ. Hai bà già này mong được làm sui từ lúc 2 đứa lọt lòng cơ, nhưng không ngờ lại là sự thật, chỉ tiếc 2 bà không thấy được thôi! – Mẹ nó nhìn mẹ hân hoan cười hiền từ

- Kết thúc rồi mẹ ạ, bác ạ! Huy chắc hẳn đang hận cháu lắm! – Nó nói đau buồn

- Không đâu. Huy nó hiểu tất cả rồi! – Mẹ hân nói

- À, chẳng phải con đã lên thiên đàng rồi chứ? Sao con gặp được hai người? – Nó chuyển chủ đề

- Không con ạ. Chính lời cầu nguyện chân thành của Quốc Huy mong con bình an. Ta và mẹ con đến để dẫn con về với cuộc sống

- Nhưng mẹ ạ... Con phải xa mẹ sao, con không muốn, không muốn – Nó khóc, nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt

- Con à, hãy về với hạnh phúc của con. Huy sẽ thay ta chăm sóc con, cậu ấy sẽ mang đến hạnh phúc cho con đấy con gái yêu! – Mẹ hôn vào trán nó

- Mẹ ơi, mẹ ơi – Nó gọi trong nước mắt. Mẹ nó đẩy nó ra khỏi thế giới vô thực này, để nó trở lại với thực tại...

Nhịp tim nó giờ đây đang tăng dần lên, tăng ở mức ổn định nhất. Bác sĩ cũng phải lắc đầu vì sự thay đổi khó tin này. Trong lúc nhịp tim đang gần đến con số 0, bác sĩ nghĩ là đã hết hy vọng, tính buông xuôi nhưng không ngờ kì tích lại xuất hiện. Trưởng khoa thực hiện ca phẫu thuật nhìn gương mặt ấy, đẹp thì đẹp thật, lạnh cũng có. Gương mặt này, 2 hàng nước mắt khẽ rơi xuống. Phải chăng có 1 nghị lực nào đó đã làm thay đổi tình huống oái ăm lúc này. Nhìn cô gái trên bàn phẫu thuật, vị bác sĩ già khẽ nhói lòng, ông nhớ đến con gái của ông, cũng trạc tuổi nó, nhưng con bé đã mãi ra đi trong vụ tai nạn 5 năm về trước. Vị bác sĩ này thấu rõ thế nào là nỗi đau mất con gái, ông phải cố gắng hết sức mình để cứu được mạng sống của nó...

Các bác sĩ, y tá thấy tình hình khá hơn nên hết sức ra tay cứu chữa. Cuối cùng cũng đã...XONG

“ Ting” – Tiếng đèn báo hiệu ca phẫu thuật kết thúc. Bác sĩ bước ra với vẻ mặt có vẻ hơi buồn (đang nhớ về con gái ấ ^ ^) . Ông tháo chiếc khẩu trang y tế trên mặt xuống

[Đoạn nói chuyện này dịch sang Tiếng Việt nhé!]

- Bác sĩ, cuộc phẫu thuật thành công không? – Ông Cường hoảng hốt hỏi

Sau câu hỏi khẩn trương của ba nó, kết quả nhận được chỉ là cái lắc đầu của người bác sĩ.

Tuy bác sĩ chưa mở miệng nói 1 lời nào nhưng... ông Cường đã ngồi thẩn thờ xuống sàn, giọt nước mắt bỗng rơi trên gò má. Bác sĩ thấy kì lạ, tự nhiên sao lại “mít ứt” thế kia

- Sao ông lại khóc, quái lạ - Bác sĩ thờ thẩn

Ông Cường im lặng, cứ thế vẫn đau khổ

- Không sao đâu mà, đừng buồn nữa – Bác sĩ già ấy an ủi

- Đừng an ủi tôi, con gái tôi có chuyện sao vui được chứ?

- Ủa, ông nhà có 2 cô con gái ư? Sao tôi chưa nghe qua thế nhỉ? – Bác sĩ ngây ngô hỏi

- Bảo Hân, người được ông phẫu thuật đó, chứ đâu ra con gái nữa

- Con bé có sao đâu

Nghe lời nói, ông Cường bật đứng dậy

- Chẳng phải phẫu thuật thất bại sao?

- Lỗi tai nào của ông nghe nói phẫu thuật thất bại thế? Thành công mỹ mãn ấy chứ, con bé cũng đã qua cơn nguy hiểm – câu nói này khiến ba nó mừng quýnh

- Vậy sao lúc này ông lắc đầu?

- À, tôi lắc đầu vì không hiểu nổi cô gái này. Nhịp tim giảm đột ngột tăng, hôn mê mà vẫn còn khóc! – Bác sĩ lắc đầu

Đúng lúc này, y tá đẩy nó vào phòng hồi sức, nhìn gương mặt xanh xao lúc này của nó mà ông Cường đau lòng. Đứa con gái ông cứng như cứng trứng sao lại ra như vậy...

- Tuy đã ổn nhưng vẫn phải theo dõi một thời gian xem có để lại di chứng hay không? – Bác sĩ nói vỗ vai ông rồi đi. Vị bác sĩ này biết ông Cường đang rất vui, vui vì con gái bình an, ước gì con gái ông cũng bình an sống với ông đến bây giờ thì tốt biết mấy!!

Ba nó cũng yên tâm rồi. Cũng may là rủi ro xấu nhất đã không đến với đứa con thiên thần của ông. Ông Cường ngược nhìn trời nghĩ thầm: “ Mẹ nó à, ơn bà phù hộ nó!” – Ông Cường cười dịu dàng và ra ngoài mua ít thức ăn chờ nó tỉnh dậy. Nói thật thì ba nó rất ít cười, ngoài thời gian ở bên nó thì trong công việc làm ăn ông đều giữ ỉn sự tỉnh táo cao độ, sự nghiêm túc hiếm hoi, không để mình phạm sai lầm đáng tiếc chỉ vì sơ suất nhỏ...

37. Chương 37: ” Hân” Mất Rồi ?!

>Tại nơi ấy, có bóng dáng 1 người con trai thanh tú, mũi cao, da trắng, mái tóc đen huyền khẽ bị gió đung đưa. Anh ấy vẫn lặng yên nhìn bầu trời, lắng nghe tiếng gió thổi. Ánh mắt xa xăm nhìn trên nền trời rộng lớn kia, trong lòng đặt ra câu hỏi: “Ở phương trời nào đó, em nhất định phải bình an!”

Cũng là cánh đồng hoa thường xuân, trước đây chưa quen nó anh hay ra ngồi ngắm gió 1 mình thật yên bình và tĩnh lặng. Khi gặp nó, lúc nào cũng có đôi ra nơi đây phiếm chuyện. Nhưng khi nó ra đi, đáng nhẽ ra cảm giác yên bình và tĩnh lặng xưa phải trở lại chứ, nhưng sao lại không? Cô đơn, nhớ nhung đang là cảm xúc bao trùm trái tim hắn lúc này. Hắn nhớ, thật sự rất nhớ...

Anh tìm nỗi nhớ....Anh tìm quá khứ.

Nhớ lắm kí ức anh và em....

Trả lại anh yêu thương ấy, xin người hãy về nơi đây.

Bàn tay yếu ớt cổ nủ em ở lại....

Những giọt nước mắt...Lăn dài trên mi.

Cứ thế anh biết phải làm sao...

Tình yêu trong em đã mất, phai dần đi theo gió bay.
Còn lại chỉ nơi đây cô đơn riêng anh ....
Em đi xa quá ... Em đi xa anh quá ..
Có biết không nơi đây anh vẫn đứng đợi một giấc mơ.
Anh chờ đợi một cơn mưa, sẽ xóa sạch giọt nước mắt.
Ngồi trong đêm bơ vơ anh thấy đau em có biết không????
Em ơi anh nhớ ... Em ơi anh rất nhớ ..
Từng câu nói ánh mắt của em giờ này ở nơi đâu.
Chắc ai đó sẽ sớm quay lại thôi ...
Chắc ai đó sẽ sớm quay về thôi ...
Cầm bông hoa trên tay nước mắt rơi ..
Anh nhớ em !

[Chắc Ai Đó Sẽ Về! – Sơn Tùng]

Giọng hát vi vu trong tiếng gió, nhẹ nhàng pha chút hương vị của nhớ nhung. Có lẽ hẳn cất tiếng hát là lần hiếm hoi, ai nghe được chắc phước lắm!! Giọng của hẳn thường ngày lạnh lẽo nhưng sao hôm nay hát lại da diết đến thế? Cả hồn của hẳn được đưa vào trong bài hát, một bài hát có lẽ đúng suy tư, tâm trạng của hẳn lúc này...

Từ lúc biết mọi chuyện, hẳn không còn đến Bar nữa. Gái gú gì cũng không, liếc mắt qua 1 em nào cũng chưa từng. Thay vào đó là tập trung vào công ty. Ba hẳn cũng đã đến lúc phải nghỉ dưỡng già, ông đem toàn bộ sự nghiệp giao hết cho đứa con trai duy nhất. Lúc đầu thấy con rượu chè be bét ông cũng lo nhưng giờ thì yên tâm rồi!

Thời gian thấm thoát thoi đưa... Cái tuổi trẻ trâu đến trường cũng đã kết thúc. Năm học kết thúc cũng là lúc hẳn, Duy, Thư và mọi người 12 đều ra trường. Cái mà 3 người họ mong đợi là qua tuổi 18 này, đủ quyền công dân là họ sẽ làm ăn, không phải lệ thuộc vào ai nữa. Trong khi 3 người thông thả với bằng đại học đã có thì những đứa cùng trang lứa phải trải qua những năm tháng khổ cực. Chuyên ngành của họ là: Quốc Huy: quản trị kinh doanh; Anh Duy: quản trị kinh doanh; Anh Thư: tài chính ngân hàng và còn có cả nó Bảo Hân: thông dịch viên Việt-Anh và thiết kế trang sức

Hắn đang ra sức tìm nó. Các mối quan hệ quen biết được hẳn tận dụng 1 cách triệt để. Mấy người đệ của hẳn được điều sang thủ đô nước Anh làm nhiệm vụ, làm cách nào phải điều tra được chỉ 1 ít, 1 ít cũng được tin tức của Bảo Hân

Hắn ở Việt tập trung vào sự nghiệp. Công việc hợp tác của Hoàng Lê cũng khá thuận lợi, cổ phiếu hiện giờ đang ở vị trí cao nhất, xếp sau là tập đoàn Phạm Trương. Đúng là tài giỏi, giám đốc mới vào nghề mà đã lừng danh như vậy. Cũng như mọi ngày, điện thoại vẫn không nhận được số nào từ quốc tế. Hôm nay, hẳn có 1 cuộc hẹn kí hợp đồng từ công ty Nguyễn Anh. Mọi hôm thì Nguyễn Anh chỉ yêu cầu đại diện, lạ thay đợt này phải bắt đích thân giám đốc ra mặt. Hắn đành thuận theo, đúng giờ hẹn tại Bigger – 1 nhà hàng Pháp sang trọng

- Sao lại là cô? – Hắn ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của người kí hợp đồng chính là con gái của Nguyễn Anh.

- Em thay ba em đến đây! – Cô ta nói bằng giọng như mía lúi. Cô vốn yêu Quốc Huy say đắm nhưng lại không có cơ hội gặp gỡ trò chuyện, nên đành lợi dụng cơ hội này. Quốc Huy: giám đốc trẻ, có tài lại có sắc, bạn gái nghe đồn chứ chưa thấy xuất hiện (nghĩa là vẫn F.A) quá tiêu chuẩn còn gì!!!

Nói là đi kí hợp đồng mà không hiểu sao cô ả mặc một chiếc váy ngắn trên đầu gối, cổ vuông rộng khuyết ngực. Tóm lại là không được kín đáo tao nhã, trang điểm đậm, môi đỏ chói. Ý đồ có lẽ là quyến rũ hẳn

- Kí hợp đồng nhanh về - Hẳn lạnh lùng

- Ở lại tâm sự với em tí đã anh! – Cô ta lả lướt

- Hủy hợp đồng! – Câu nói ngắn gọn của hắn và sau đó hắn đứng dậy

- Anh...anh. Em có gì không tốt. Với lại hủy hợp đồng tiền bồi thường đâu nhỏ

- Lớn nhỏ gì cũng hủy. Nói với ba cô đừng giở trò này nữa – Hắn bỏ đi một mạch

Còn lại mình cô ta ở đó. Cô ta không hiểu sao bao nhiêu người yêu cô, say sưa vì cô mà sao anh ta lại không? Nghe đồn thì anh ấy yêu 1 người con gái say đắm quả thật đúng – Cô ả thất vọng tràn trề

Hắn vừa ngồi lên chiếc Lamborghini đời mới thì điện thoại đổ chuông. Là số ngoại quốc, hắn vội vàng nhấc máy

- Nghe

[Anh ơi, có phải người yêu của anh tên Hân không ạ?] – Tiếng 1 thằng đàn em

- Ủ! Tìm ra sao? – Hắn có vẻ vui mừng

[19t, phải không anh?]

- Ủ, nói nhanh. Tìm thấy cô ấy chưa?

[Dạ chưa]

- Vậy sao gọi cho tao?

[Em nghe y tá ở 1 bệnh viện nói một vài thông tin!]

- Thông tin gì?

[Tuần trước có 1 cô gái 19t, quốc tịch Việt Nam, bị viêm màng não, hình như tên Hân, phẫu thuật tại đây!]

- Thành công phải không?

[Anh phải bình tĩnh]

- Nói

[Rủi ro xảy ra, cô ấy qua đời rồi ạ!]

Hắn nghe thấy, rụng rời tay chân, thả cả chiếc Smart Phone xuống, từng giọt nước mắt cũng vì thế mà rơi...

Người mà hắn yêu mất rồi ư? Hắn phấn đấu sự nghiệp là vì nguyên nhân gì? Tại sao ông trời lại bất công như vậy? . Hắn phóng xe, lại đến mộ mẹ. Đến nơi đây anh như trong lòng mẹ, tâm sự với mẹ và được mẹ an ủi... Nơi đây bình yên hơn...

38. Chương 38: Chỉ Là Nhầm Lẫn @@!

Hắn vẫn ngồi đó, vẫn ngồi thì thảo bên cạnh mộ mẹ. Rồi hắn ngừng khóc, mạnh mẽ đứng dậy và phóng chiếc Lamborghini về nhà. Lần này, hắn lấy trong tủ ra 2 chai rượu mạnh, rót ra ly và uống một hơi không ngừng nghỉ

“ Chắc 2 bọn họ chưa biết tin gì đâu!” – Suy nghĩ và hắn rút Smart phone gọi cho ai đó

[Tao nghe nè Huy]

- Duy! – Hắn buồn thảm nói

[Chuyện gì?]

- Tao...tao... mày đến nhà tao đi, đưa Thư cùng luôn

[Tâm trạng mày sao vậy?] – Duy lo lắng

- Đến nhanh – Hắn lạnh lùng nói và cúp máy

“ Tút...tút...”

- Thăng khi này bị gì vậy trời? – Duy đầu dây kia bực mình nhưng cũng làm theo lời hấn gọi cho Thư
[Em nghe]

- Thư, thay đồ nhanh lên đến nhà thằng Huy

[Có chuyện gì vậy?]

- Ai biết gì hấn ta đâu. Anh đến đón em ngay

5 phút sau, Duy có mặt tại nhà Thư chờ Thư đi

15’ sau đã có mặt tại nhà hấn

- Thăng này bị gì mà không khóa cửa nẻo gì hết – Duy phát bực

- Vào nhanh thôi anh – Thư cầm tay Duy

Vừa bước vào cửa chính, cái cảnh be bét như xưa lại tiếp diễn. Nửa chai Whisky đã bị hấn uống hết. Thấy thế Thư và Duy gai mắt, chẳng phải đã bỏ rượu rồi sao? Thư chạy đến giật phắt chai rượu trên tay hấn

- Cậu chẳng phải hứa phần đầu vì sự nghiệp rồi sao?

- Sự nghiệp? Phần đầu là vì ai? – Hấn cười khẩy

- Vì Bảo Hân, người cậu yêu đó!

- Bảo Hân có còn nhìn thấy không? – Hấn cười buồn

- Nó chắc chắn sẽ về mà!

- Về về. Cô ấy mất rồi! – Hấn hét thật to

- Cậu nói bậy bạ gì vậy? – Thư quát hấn nhưng mắt Thư cũng đã nhòe đi...

- Đàn em tôi báo lại rằng có 1 cô gái 19t, quốc tịch Việt Nam, tên Hân phẫu thuật đã thất bại và qua đời rồi – hấn buồn rủ rượu trả lời, 1 giọt...2 giọt... và những giọt nước mắt rơi xuống

- Không thể nào đâu – Thư thờ thẩn ngồi xuống

Cả gian phòng yên lặng...

- A. Chúng ta có thể hỏi bác Cường mà! – Thư nghĩ ra 1 ý, vội gạt nước mắt và bấm số gọi “ Bác Cường”

“ Tút...tút...” – Cái tiếng đáng ghét ấy vang lên hồi lâu, lâu lắm nhưng đầu dây bên kia vẫn chưa có ai nhắc máy. Không bỏ cuộc, Thư gọi đi gọi lại nhiều lần nhưng kết quả vẫn không thay đổi. Cả 3 người: Huy, Duy, Thư đều thất vọng tràn trề, yên lặng đến rùng mình

[Growl – EXO] – Tiếng chuông điện thoại của Thư vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng nơi đây. Thư buồn bã nhìn điện thoại, cứ nghĩ chắc ai gọi nhưng nụ cười mừng rỡ đã hiện hữu trên môi Thư. Điện thoại hiện lên dòng chữ “Bác Cường đang gọi...”. Thư lập tức nhắc máy

- Bác...bác...

[Con sao vậy Thư, gọi cho Bác rất nhiều. Lúc này bác đang tắm!]

- Bác à, mặc dù Hân không liên hệ nhưng con rất lo cho Hân

[Hân hả con. Nó...]

Ông Cường chưa nói gì thì Thư đã cướp lời

- Phẫu thuật thất bại rồi phải không bác. Hức hức

[Con nghe ai nói vậy hả Thư?]

- Có người nói ạ!

[Trời Thư ơi. Nếu có chuyện thì bác nói cho con rồi. Phẫu thuật khá thành công. Chỉ còn đợi kiểm tra lại thôi]

- Vậy hả Bác. Còn bệnh viện và chỗ ở của Hân ạ? – Thư thừa dịp hỏi dồn

[Điều này bác xin lỗi. Bác không thể nói được]

- Vậy Hân khi nào về nước ạ?

[Cũng có thể là nó sẽ ở lại bên này luôn!]

- Dạ - Thư buồn nghĩ ngợi và cúp máy

- Này, sao rồi? – Cả hân và Duy hỏi đồng thanh

- Có 1 tin vui và 1 tin buồn, 2 người muốn nghe cái nào trước? – Thư tỏ vẻ bí ẩn

- Tin vui/ Tin buồn – Hân và Duy mỗi người mỗi ý

- Thôi không đùa nữa..Hân phẫu thuật thành công rồi, còn cô Hân nào đó mà đàn em huy nói chắc nhầm, hỏi lại đi!

Nghe được câu nói này, hân như nhận được vàng (vui hơn nhận vàng ^^) mừng ríu rít

- Còn tin buồn? – Duy hỏi

- Hân, có thể sẽ không quay lại Việt – Thư buồn nói Tâm trạng của hân đang vui thì chợt thất vọng. Nhưng rồi hân cũng mạnh mẽ nói:

- Không về thì tôi lười về bằng được. Nhất định sự nghiệp phải phát triển rộng rãi qua cả bên Anh, lớn thật lớn

- Ủ, thôi ổn rồi. Mà cố gắng làm đi! – Duy nói

- À mà khoan, gọi thằng đàn em cậu đi, làm tụi này hết hồn – Thư đề nghị

Hân cũng thuận theo, gọi cho đệ mình

Kết quả đúng là nhầm lẫn thiệt....

Cô gái ấy cũng tên Bảo Hân, cũng họ Phạm, 19t, quốc tịch Việt , cũng bị viêm màng não. Chỉ tiếc thay là Phạm Bảo Hân chứ không phải Phạm Trương Bảo Hân mà hân yêu... Sơ suất nho nhỏ mà khiến quá trời người đau lòng ^^Hiểu rõ rồi thì Duy cũng đưa Thư về nhà thôi, hân cũng dọn dẹp đồng bữa bọn trong nhà và ngã lưng ngủ một giấc yên lành

39. Chương 39: Hai Giám Đốc Tài Năng!

-Huy à ! Con chưa quên được con bé sao? 1 người đàn ông đã có tuổi đang nói chuyện với hân.

-Không bao giờ quên – hân quả quyết.

-Có con bé ấy đẹp người đẹp người đẹp nết. con đi xem mắt thử nha

-Không đi - Hân

-Xem mắt thôi mà. Có tình cảm hay không còn do duyên số – Ông ấy vẫn nài nỉ

-Nếu ba cứ bắt con đi xem mắt thì Hoàng Lê con sẽ không làm chủ nữa, ra sao thì ra – Hân cương quyết không chịu

-Được được - Ba hân bắt lặc.

Ba hân luôn tìm đối tượng tối giúp hân nhưng ngặt nỗi không đảm nào chịu cả. Hân đưa ra cái lí do sẽ phá sản... Ông ấy đành bó tay và quyết định không chen vào chuyện tình cảm của hân nữa.

-Bà à! Con có chuyện. – Hân nói chuyện

-Gi ông hai? – Ba hần cười

-Con muốn đổi tên công ty ạ!

-Tùy con quyết định, ba không có ý kiến gì đâu.

-Dạ cảm ơn ba.

Hần như thường lệ vẫn đến công ty làm việc. Hàng ngàn nhân viên cúi đầu chào, nhân viên nữ ai cũng ngược nhìn hần chăm chăm để chiêm ngưỡng nhan sắc... không một ai dám đến gần hần cả. Đồng phục của công ty nam nữ cùng tông màu, nữ mặc váy, nam mặc quần. Đồng phục trong rất tao nhã và lịch sự, ai mang đồ khác sẽ bị tống cổ. Nhân viên công ty rất chăm chỉ và nghiêm túc bởi họ không muốn nghỉ việc nơi tốt như vậy, mức lương cao hơn nơi khác rất rất nhiều.

Đa số nhân viên rất muốn ứng tuyển cái chức “ Thư ký Tổng giám đốc” nhưng thật không may chiếc ghế ấy vẫn trống trải qua năm tháng. Mọi việc lớn nhỏ đều do một tay hần đảm nhận. Về phía Duy, công ty ở nhà do một tay anh đảm nhận, cũng như hần, mọi việc làm ăn đều khá thuận lợi. Thư hiện giờ đang làm giám đốc tài chính của công ty khác. Sự nghiệp của ba người hiện giờ đang rất thăng hoa.

-Chuyện thành lập công ty bên anh sao rồi ? – Hần hỏi trợ lý bên hần (nam nha)

-Dạ, ổn cả. Tổng cộng bên Anh đang có 5 chi nhánh hoạt động rất mạnh – Trợ lý báo cáo.

-Ừ, tôi lâu lâu tới xem xét. Còn lại cứ giao cho việc đó quản.

-Vâng anh.

-À mà nhớ là công ty dành riêng cho người gốc Việt vào làm thôi nhớ chưa?

-Em hiểu rồi – Trợ lý hiểu rõ thì vội ra ngoài

“ Hân à, em trốn đi. Để anh gặp được thì anh sẽ báo thù những năm tháng đau khổ này” – Hần suy nghĩ và nở một nụ cười nham hiểm...

< –“” anh=“”>>

- Ba à. Con không muốn quản lý công ty – Giọng nũng nịu của một cô gái trẻ

- Con phải nghe lời ba – ông Cường nhấn mạnh

- Con muốn tự lập nghiệp ình cơ – nó cãi bướng

- Thôi được rồi!

- Yeh! Cảm ơn ba. Thương ba nhất quả đất!! – Nó ôm ba nó

- Ba đâu nói là đồng ý! – ông Cường cười

- Ba mới nói đó, giận ba à!

- Ba muốn con 2 năm làm ở công ty nhà mình, phát triển nó thật tốt. Sau 2 năm ba sẽ trả tự do cho con gái cưng!

- Được thôi ba, hứa được nhất định làm được! – Nó quả quyết

Nó bây giờ đã ổn, rất may là không có biến chứng. Trước mặt ba nó thì vẫn luôn tươi cười rất tươi nhưng khi nó một mình thì thỉnh thoảng những giọt nước mắt vẫn khẽ rơi. Nó nhớ, thật sự rất nhớ cái vẻ mặt ấy, nhớ mùi bạc hà quỳnh rữ... Nhưng chắc sẽ chẳng có cơ hội, thôi giấu kín trong tim này...

Không hổ danh là Phạm Trương Bảo Hân, nó quản lý tập đoàn Phạm Trương rất đỉnh. Vốn dĩ Phạm Trương đã lớn nay còn lớn hơn, mọi hoạt động kinh doanh buôn bán đều không hề thua khi ba nó quản lý. Ông Cường thấy vậy vui lắm và rất hài lòng về đứa con gái này. Một điều trùng hợp mà cả hần và nó đều giống nhau là LẠNH... Nhân viên trên dưới đều kính nể, không ai dám làm sai một quy tắc nào cả!

Nó ở Anh nên không biết gì về hần, công ty hần ra sao, hần bây giờ như thế nào... tất cả mọi điều đều không được biết gì. Nó chỉ biết ở Anh hiện nay đang có 5 chi nhánh của 1 tập đoàn đang phát triển mạnh, ngang

tầm với công ty nhà nó, chỉ khác mặt hàng . Công ty nó thì buôn bán trang sức, công ty bên đó thì tổng hợp, trang sức đá quý chiếm không nhiều nhưng đều là mặt hàng cao cấp có giá trị mà không dễ ai có thể đụng vào bởi giá thành đắt đỏ. Dù là vậy nó cũng chẳng bận tâm gì nhiều...

Đặc biệt là người quản lý không có mặt, đều giấu mặt chỉ đạo điều hành, thật sự rất giống nó, nó thích thú muốn tìm hiểu về người giám đốc này nhưng lu bu công việc rồi cũng cho qua...

40. Chương 40: Hai Năm Sau

Thời gian thấm thoát trôi dần, trôi dần. Thời hạn hai năm mà ba nó đặt ra cũng đã hết. Nó như con chim sổ lồng bay ra khỏi tổ

- Baba yêu dấu. Quân tử nhất ngôn! – Nó làm bộ mặt ngây thơ
- Haziii. Thật sự không thể giữ đứa con này lại rồi! – ông Cường bắt lực
- Hi hi. Con không tin con không tự nuôi sống mình được – Nó cười khẩy
- Rồi rồi. Bây giờ con tính làm gì?
- Con bật mí cho baba thôi đó! Con sẽ thay đổi toàn bộ thông tin, nói con là người du học bình thường đi xin việc làm. Con không muốn làm tiểu thư gì đó đâu!!
- Vậy con xin việc ở đâu?
- Con chưa biết nữa . Con nghe đâu có công ty chỉ nhận người Việt vào làm, con sẽ làm ở đấy!
- Thôi tùy con, cực khổ quá về đây nghe chưa?
- Ba không nhớ con còn thể tín dụng? Sao khổ được chứ! – Nó cười gian
- Bó tay con luôn!
- Yêu baba nhất mà! – Nó nháy mắt và hôn má ba nó 1 cái

Bây giờ là công đoạn quan trọng: làm hồ sơ giả ^^

Họ tên: Phạm Ngọc Hân (tên giữ nguyên và đương nhiên không dám đổi họ!)

Tuổi: 21

Người thân: không có ai đủ tiền qua bên này!!

Địa chỉ nhà: Không có nhà sao có địa chỉ, phòng thuê đường XX

Hoàn cảnh gia đình: Cực cực kì khó khăn, con đông nhà nghèo, du học nhờ học bổng toàn phần, xin vào công ty làm việc vì muốn gửi tiền về gia đình!

Tóm lại cả giấy tờ tùy thân toàn giả. Giả độc địa lắm! Khó khăn chòng chát khó khăn, ai đọc vào cảm thông dữ dội lắm! Hazi... trình độ giả mạo thật đáng cấp

Không khó gì, nó đã lọt qua vòng sơ tuyển, bây giờ công ty đã chính thức kí hợp đồng với nó. Chúc vụ khởi điểm là nhân viên ngoại giao chuyên bàn bạc, làm ăn với người Việt hoặc người Anh. Ngoài mức lương cơ bản thì lương còn tính theo hợp đồng thương lượng được. Quy định 2 hợp đồng/ 1 người/1 tháng, làm vượt mức bao nhiêu sẽ tính chừng đó, hoàn thành xuất sắc sẽ được thăng quan tiến chức !!

Hôm nay là ngày đầu tiên nó đi làm. Trong bộ đồ công sở đồng phục của công ty, vẻ đẹp của nó được tô đậm. Công ty này quả thật rất lớn đã vậy toàn người gốc Việt, nó như tìm được quê hương sau bao năm xa cách. Công ty có 5 tầng, mỗi tầng có nhiệm vụ khác nhau. Nó đứng nhìn dáng vẻ của công ty này, không thua gì nhà nó cả. “ H&H” – cái tên của công ty này thật độc đáo, nhìn vào thì không hiểu gì cả, điểm này cũng khiến nó có ấn tượng nhất

H&H làm nó chợt nhớ lại những kỉ niệm của quá khứ

- Làm bạn gái anh nhé Hân! – Câu nói của người con trai ấy in sâu vào tâm can nó. Lúc đó anh ấy cũng xếp 1 trái tim có chữ H <3 h=“” thật=“” lung=“” linh=“” trên=“” nền=“” cát.=“” sao=“” ai=“” đặt=“” cái=“” tên=“” ác=“” vậy,=“” khơi=“” lại=“” niềm=“” cảm=“” xúc=“” trong=“” tim=“” nó.=“” nó=“” nghĩ=“” chỉ=“” tình=“” cờ=“” thôi,=“” bỏ=“” ngoài=“” suy=“” nghĩ=“” và=“” bước=“” vào=“”>

Mọi ánh mắt đều hướng về nó (cả nam lẫn nữ ^^)

- Chà, thiên thần à? – người nam nói bằng ánh mắt ái mộ

- Như hoa hậu ấy! – nam 2

- Phải công nhận quá đẹp, bù ỉnh tí ít! – một chị nữ khen ngợi

- Hình như em ấy là người mới!

- Chắc toàn son phấn – nhỏ này nói đánh đá

-...

Hai phe: 1 phe mến nó, 1 phe ganh nó, nhưng dù sao điều này nó cũng đã quá quen rồi nên không để ý!

Nó mới vừa vào công ty được mọi người hướng dẫn khá tốt nhưng ganh ghét nó cũng không ít. Với tính cách của nó “ có ơn báo ơn, có thù báo thù”, ai giúp đỡ nó thì thân thiện lắm, ai bày trò thì biết tay cô nương!...

Sau một thời gian làm việc, công việc tiến triển rất tốt, hợp đồng do nó bàn bạc ổn thỏa chiếm khá nhiều, nó được thăng chức, tuy nhiên vẫn thua hai người là quản lí và phó quản lí. Bà quản lí rất là ghét nó bởi nó hơn cả sắc, tài tình. Còn chị phó quản lí dễ gần, hay giúp đỡ nó, luôn xem nó như em gái mình, vì vậy nó cũng dành nhiều tình cảm với chị ấy!

- Hân à. Sắp tới có chuyện! – chị Hương (phó quản lí) nói với nó

- Chuyện gì chị? – Nó lễ phép

- Tổng giám đốc sẽ sang đây giám sát tình hình. Một năm chỉ qua 1 đến 2 lần thôi

“ Kệ tổ anh ta, tốt nhất đừng để boss cô nương gặp anh, bỏ mặc công ty không lo, hứ” – Nó ganh ghét suy nghĩ nhưng vờ vui vẻ đáp

- Giám sát cứ để hần giám sát, lo gì?

- Em người mới vào chưa biết đâu!

- Hả?? - Nó bỏ ngỡ

- Giám đốc mình đẹp trai lắm, đẹp mê li luôn, lạnh thì khỏi chê, trẻ lại tài giỏi, chưa có bạn gái nữa, mơ ước của nhiều người đó em!

- Không đến lượt mình chị ơi! Mà có cho cũng không thêm! – Nó bĩu môi

- Mai mốt giám đốc sẽ sang, nữ trong công ty đều lo chải chuốt để lấy điểm, em thử xem, xinh đẹp tài giỏi như em đây không khéo lọt vào mắt xanh của chàng ! – Chị Hương trêu

- Không chị, em có người yêu rồi. Nhiều lúc anh ấy còn hoàn hảo hơn cả giám đốc gì gì đấy! – Nó cười buồn

- Bữa nào ra mắt chị nha!

- Chắc không quá chị. Hi’!

- Không trêu em nữa. Chị nghe nói giám đốc có cô bạn gái bỏ đi 3 năm rồi mà không quên được, mãi chung tình đấy!

- Wow... Anh ta thủy chung vậy, hiếm người!!

- Vậy mới nói. Tới giờ rồi, em đi làm việc kẻo bị quản lí la đấy!!

- La thì lạ, sợ gì! – Nó nói rồi cũng quay lại vị trí làm việc

“ 3 năm, bỏ đi. Mình đã đi 3 năm rồi nhỉ? Chắc giờ Quốc Huy có bạn gái rồi nhỉ?” – Nó vừa đi vừa suy nghĩ, trong đầu nó lúc này không hiểu sao cứ hiện ra hình ảnh của hắn. Nó tự cốc đầu mình và gạt hình ảnh đó ra...

41. Chương 41: Cảm Giác Thân Quen

Nắng ban mai lại lên, ánh nắng đẹp đủ để lòng người say đắm. Nó như thường lệ đến công ty, nó quên mất lời chị Hương nói: Hôm nay giám đốc đi học! Ý nhằm HÔM NAY GIÁM ĐỐC ĐI LÀM!!

Nó bước vào công ty. “ Ồi trời, cái gì thế này?” – Nó giật mình trước sự thay đổi đột ngột . Máy cô nhân viên ăn trứng giống gì mà người cầm gương soi soi, người cầm lược chải chuốt, tay đánh phấn tô son. Nó nhìn tròn tròng: “Đi làm hay đám cưới ta?” – Nó thở dài và ung dung đi vào trong

Mấy “em” nhân viên dù ghét nó đến đâu cũng phải công nhận: nó rất đẹp, dù chỉ trang điểm nhẹ nhưng cũng đủ để chìm họ chìm, đẹp một cách tự nhiên. “ Phải chi Hân giàu nữa thì tá anh theo!” – Trong lòng ai cũng nghĩ vậy, tài sắc nó đều có nhưng vẫn chỉ là 1 cô bé nghèo nàn thấp kém!

- Chị Hương, bọn họ uống lộn thuốc ạ? – Nó hỏi chị Hương

- Ô, em quên lời chị nói à? – Chị Hương bở ngỡ

- Chị nói gì? – Mắt nó long lanh thơ ngây

- Ái chà cô nhóc này. Giám đốc đẩy cô!

- Liên quan gì anh ta?

“ Cốc” – chị Hương gõ đầu nó cái và nói:

- Hôm nay giám đốc đến đây, bọn họ mới trang điểm kì công như vậy!

- Giời ơi, tưởng gì! Thôi em làm việc

- Ừ - Chị Hương phải khổ vì đứa em này.

Khoảng 2 tiếng sau, một chiếc Lamborghini đắt tiền dừng lại trước cửa công ty. Tài xế nhanh nhẩu mở cửa cho nhân vật chính xuất hiện

Một người thanh niên 21 tuổi, mang giày bóng loáng hàng hiệu. Một bộ đồ vest đen, caravat sọc caro được ủi tươm tất. Vẻ mặt anh tuấn, mũi cao, trán cao, làn da trắng, mái tóc đen óng bước vào công ty và nhận được cái cúi chào từ bảo vệ

Anh ta vào trong, bao nhiêu ánh mắt ngược nhìn: “ Chào giám đốc” – tất cả bọn họ kính cẩn thưa. Nghe tin giám đốc đẹp trai đến công ty, nhiều nhân viên đã tập trung đến đại sảnh coi nhưng lại phải thất vọng về chỗ làm. Giám đốc không nói gì cả, lướt ngang qua bao nhiêu ánh mắt luyến tiếc. Anh giám đốc lạnh lùng nhấn thang máy lên tầng 5 – nơi làm việc của mình và cũng là tầng làm việc của nó – Phạm Ngọc Hân!

“ Ting” – cửa thang máy mở ra, cũng là lúc mọi người tập trung ngắm dung nhan của giám đốc trẻ

- Hân, nhanh lên đi xem mặt giám đốc này! – chị Hương gọi nó

- Em không muốn! – Nó không đi nhưng rồi cũng bị chị Hương xốc xược kéo đi

Trời! Đông quá! Chen hoài mới vào được. Nó cũng theo mọi người ngược nhìn giám đốc này ra sao thì:

- Hân ơi. Tớ có chuyện này! – tiếng cô bạn bên gọi nó

Chưa kịp nhìn thấy được giám đốc thì nó theo tiếng gọi quay lưng chạy đi. Còn về giám đốc, nghe cái tên Hân thì giật mình, quay sang hướng nó và nhìn. Thật không may không nhìn thấy mặt, chỉ thấy dáng lưng nó. Rất quen thuộc, cái dáng này khiến ngày tháng nào anh cũng mong nhớ!

“ Để điều tra sau ” – Giám đốc nghĩ và vội mở cửa phòng làm việc đi vào trong. Mọi người hết ngấm coldboy thì tản ra dần dần...

“ Cốc...Cốc...” – Giám đốc tôi có thể vào không? – Trợ lý giám đốc gõ cửa phòng

- Vào

- Thưa Quốc Huy giám đốc, cái anh cần đây ạ! – trợ lý đưa 1 tập hồ sơ cho giám đốc

- Hết việc, ra đi

- Dạ! – trợ lý cáo từ trước

Giới thiệu giám đốc ^^: Chính là hoàng tử Hoàng Lê Quốc Huy. Sau 2 năm hoạt động thì tập đoàn do hần quản lí rất thành công. Hoàng Lê trước kia được đổi tên thành H&H

“ Cái gì thế này?” – Hần nghĩ khi xem tập hồ sơ

- Du học?

- Nhà nghèo, con đông?

- Học bổng toàn phần?

-...

Hần lẩm nhẩm rất nhiều thứ

“ Chẳng lẽ là nhầm người ư? Trục giác mình mất linh rồi?” – Hần nghĩ.

Lạ thay bao năm qua gặp cô gái ra sao, đẹp như thế nào hần đều không có cảm giác gì! Nhưng sao hôm nay thấy bóng dáng ấy hần lại cảm thấy quen thuộc như vậy, tim bỗng dưng lại đập nhanh hơn.

Đọc tập hồ sơ ấy, hần lại có cảm giác gần gũi lắm: Phạm Ngọc Hân – Phạm Trương Bảo Hân rất là liên quan! Hần cảm nhận được sơ yếu lí lịch này có chút gian gian...

“ Bình tĩnh, thế nào mình cũng biết thôi. Mình là ai, Quốc Huy cơ mà!” – Hần rất tự tin về bản thân ^^ và nở một nụ cười. Đây là nụ cười hiếm hoi trong khoảng thời gian xa nó...

42. Chương 42: Phát Hiện Bảo Hân

- Hân này, tranh thủ gặp giám đốc đi chứ hai hôm nữa là ảnh sang lại Việt đây! – chị Hương trêu nó

- Chị cứ vậy hoài. Em nghĩ anh ta không tốt đẹp như thế đâu! – Nó bĩu môi

- Mà chị nghĩ không ra cô gái nào mà khiến giám đốc chúng ta 3 năm không quên nhỉ?

- Cô ấy chắc hoàn hảo lắm! – Nó nghĩ (ừ thì hoàn hảo, tài nói dối cũng hảo ^^)

- Ừ, chắc vậy! À mà hôm nay đến lượt em ở lại trực đó!

- Dạ chị.. Thế là phải lui thủi một mình ! – Nó uể oải

Chị Hương xoa đầu nó và quay về làm việc

Công ty bây giờ đã nghĩ, thường thì mỗi tối ở mỗi tầng có một người trực và tầng 5 cũng không ngoại lệ! Hôm nay đến lượt nó, trên tầng 5 có ánh đèn bàn làm việc của nó phát sáng và còn có cả phòng của...Quốc Huy. Nó miệt mài biên soạn hợp đồng và bản thống kê để ngày mai nộp cho bà quản lí khó ưa! Làm việc mãi nên nó cảm thấy mệt, ngủ gục xuống bàn lúc nào không hay.

Bên phòng giám đốc, hần đang phê duyệt một số công văn cho xong để như thường lệ 2 hôm nữa về Việt . Cũng đã tối rồi nên hần tắt đèn, shut down Laptop và mở cửa phòng ra về. Vừa ra đến cửa thang máy, không hiểu sao hần ngó mặt sang bộ phận ngoại giao. Một ánh đèn ở bàn làm việc vẫn sáng, chứng tỏ có người đang trực hôm nay. Như mọi ngày, hần đều làm lơ bỏ qua nhưng hôm nay lại ngoại lệ, hần ung dung bước đến bàn nó...

Một cô gái mái tóc uốn lộn, làn da trắng hồng, đôi mắt chứa một nỗi buồn sâu thẳm đang ngủ gật nơi đây. Hấn vừa đến không khỏi giật mình khi ngẩng dung nhan cô gái này. Không phải là đẹp mà là vì gương mặt này đã chiếm giữ toàn bộ trái tim anh, gương mặt khiến anh suốt 3 năm trời mong nhớ

“ Hân?” – Hấn vui mừng nghĩ

- Không ngờ em lại làm việc nơi đây

- Em biết anh nhớ em nhiều lắm không?

- Em nói dối giỏi, trốn cũng giỏi và giả mạo thân phận cũng giỏi lắm!!

Hấn tự độc thoại với chính bản thân mình. Đưa lòng bàn tay vuốt mái tóc óng ả của nó, gương mặt này khiến anh mắc bệnh tương tư bao ngày giờ lại ở ngay trước mặt anh. Nhưng lại không thể ôm và bày tỏ nỗi nhớ với cô gái nhỏ nhắn này. Hấn rơi nước mắt nhưng là nước mắt của vui mừng.

Không kiềm lòng nhớ nhung, hấn nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nó, một nụ hôn chất chứa bao tình cảm. Chỉ tiếc là nó ngủ say quá! Hấn cởi chiếc áo khoác vest của mình ra choàng lên người nó và bước đi!

“ Anh sẽ cho em biết thế nào là nói dối!!” – Hấn cười nhẹ. Dường như đang có một âm mưu tiềm ẩn trong nụ cười này!

Nó say một giấc vội vàng tỉnh dậy. Lạ thay trên người mình lại có chiếc áo khoác hàng hiệu, một mùi hương bạc hà nam tính quyến rũ, mùi hương này quá quen thuộc với nó

“ Không thể nào là Huy được, chắc ai tốt bụng thôi!” – Nó nghĩ đến hấn nhưng lại không có khả năng. Nó tiếp tục làm việc và giữ chiếc áo khoác cẩn thận để nếu có ai hỏi lại thì sẽ trả!

- Xong rồi! Sáng mai giao cho bà khó ưa ấy! Làm thế này còn chê thì thôi! – Nó tự tin và tung tăng ra về. Sáng hôm sau, như thường lệ nó cũng đến công ty. cầm tập hồ sơ ung dung lên nộp cho quản lí

- Ra ngoài tôi xem xong sẽ gọi – quản lí nói

Không như những nhân viên khác dạ, vâng, nó im lặng ra ngoài với luồng khí lạnh.

- Chị Hân, quản lí gọi chị kìa! – 1 người em phòng nó gọi

Nó không nói gì, theo lời lên phòng quản lí. Vừa mới vào bà ta đã quăng ngay tập hồ sơ xuống đất mắng:

- Cô làm ăn gì vậy? Có tập hồ sơ cũng không vừa ý tôi

Nó cười khẩy: “ Tính làm khó tôi ư?”

- Tôi nhất định đưa việc này lên giám đốc xử lí – Bà ta hăm he. Thì ra lợi dụng chuyện này để lên gặp giám đốc và cũng để trút giận lên người nó.

- Tùy. Thích thì chiều – Nó cười nửa miệng và đóng cửa “Rầm” ra ngoài, để lại bà ta với vẻ mặt đắc ý

“ Để xem giám đốc đứng về phía tôi hay là phía cô bé nghèo như cô, hứ” - bà ta vừa nghĩ vừa tự tin lên phòng giám đốc

— Tại phòng giám đốc —

- Giám đốc, anh xem coi! – Bà ta nhỏ nhẹ

- Chuyện gì? – Hấn lạnh nhạt

Bà ta đưa hồ sơ cho hấn xem. Hấn cười nhạt nghĩ: “ Tốt vậy mà bà còn chê. Bà muốn làm khó người này sao, không đáng quản lí!”. Rồi hấn nói:

- Ai là người làm tập hồ sơ này? – Hấn giả vờ to tiếng

- Dạ chính là Phạm Ngọc Hân bộ phận ngoại giao – Bà ta đắc ý báo cáo

“ Phạm Ngọc Hân? Kiểu này bà chết rồi quản lí” – Hấn nở một nụ cười bán nguyệt

- Phạm Ngọc Hân? Cô ta là ai mà gan vậy? – Hân hỏi vờ

Bà quản lí chưa kịp lên tiếng thì cửa phòng mở ra, một giọng nói quen thuộc và lạnh giá truyền vào:

- Là tôi – Nó nói với hân. Hân lúc này đang quay mặt lui sau nên nó không nhìn thấy

- Cô à? – Hân nói

“ Giọng nói này???” – Nó suy nghĩ gì nhưng lạnh lẽo đáp:

- Tôi. Anh làm gì được. Hứ!

- Cô nghĩ tôi sẽ làm gì? – Hân lấy lại bằng giá quay mặt lại

Nó bờ ngõ, hoảng hốt vô cùng, gương mặt này...

43. Chương 43: Quên Nhau Rồi Sao?

Nó bờ ngõ, hoảng hốt vô cùng, gương mặt này...

Vẫn là vẻ đẹp lạnh giá, vẫn cái giọng nói vô tình, vẫn cái thái độ này. Tất cả mọi thứ đang ở ngay trước mắt nó, kể cả nó cũng không biết là thật hay mơ. Mọi cảm xúc lúc này dường như vỡ tung trong lòng nó, nó thật rất muốn chạy đến ôm hân...

Nhưng trái ngược với tâm trạng nó lúc này, hân lại tỏ ra xạ lạ, không quen biết, bình tĩnh đến lạ thường

- Anh... Quốc Huy? – Nó tỏ ra ngập ngừng và mất bình tĩnh

- Tôi là Quốc Huy, giám đốc của công ty này, nhận viên mà chưa biết tên giám đốc ư? – Huy trả lời mang chút mùi vị trách móc

- Biết. Bây giờ mới biết!

Nó công tư phân minh, công việc ra công việc, cá nhân ra cá nhân. Bảo Hân quay mặt lạnh hỏi hân:

- Tôi Phạm Trương... - Đang định nói nhưng chợt nhớ ra nó liền sửa ngay

- Tôi Phạm Ngọc Hân chính là người làm tập hồ sơ này thưa giám đốc

- Cô?? – Hân nhắc đi nhắc lại một câu hỏi

- Chính cô ta đó giám đốc! – Bà quản lí nhảy vào cuộc trò chuyện

- Tôi không hỏi bà – Hân to tiếng

Quản lí khi đối mặt với đôi mắt của hân thì tim gan bay mất, im lặng như con rùa rụt rề

- Tôi đây, thì sao? – Nó vẫn giữ nguyên nét mặt ấy

- RA NGOÀI – Hân như hét lên

Nghe Quốc Huy nói vậy, nó cũng có chút kì lạ. Quốc Huy cũng c1 tiếng công bằng, không lời chuyện riêng vào công việc chung, chẳng lẽ lại vì chuyện nó rời đi 3 năm mà làm khó nó chẳng? Rõ ràng tập hồ sơ đó nó đã làm rất chi tiết, rất tốt! Còn quản lí nghe giám đốc lớn tiếng vậy vui mừng chen vào:

- Giám đốc kêu cô ra ngoài kìa, chẳng lẽ điếc sao? À mà nhớ viết đơn xin từ chức luôn nhé!

Nó im lặng, quay lưng bước đi ra cửa, nó buồn Quốc Huy hằng mong nhớ lại ra như vậy

- Dừng lại đã – Tiếng nói của Quốc Huy níu chân nó lại

- Nhưng thưa giám đốc, chẳng phải... - Quản lí không hiểu lí do gì

- Tôi nói là chính quản lí bà PHẢI RA NGOÀI! – Hân nhấn mạnh từng chữ một

- Tại sao ạ?

- Vì quản lí mà không phân minh, rõ ràng tài liệu này đâu có sai sót!

- Thưa... - Bà ta nói không nên lời

- Không thưa gì cả. Viết đơn thôi việc luôn đi – Hân nhếch môi

Hết lí do biện minh, bà quản lí đành ngậm ngùi ra đi, đã vậy còn đưa mắt liếc nó một cái sắc bén. Nó không nói gì, cũng nở một nụ cười tiễn biệt để đáp trả lại cái “liếc mắt đưa tình” này

Hân nhìn thấy nụ cười này, tuy không phải trực tiếp dành ình nhưng trong lòng vẫn nở hoa. 3 năm rồi vẫn chưa được nhìn thấy nụ cười từ khóe miệng ấy còn gì?

Quản lí đi, nó nhìn hân, hàng vạn câu hỏi lúc này rất muốn hỏi người đối diện

- Này, nhìn gì vậy? Mặt tôi có dính nhọ đâu?

- Quốc Huy, chẳng lẽ anh không nhận ra em? – Giọng nó bây giờ đã có chút ảm áp hơn

- Em...là ai? Việc gì tôi phải nhớ? – hân vẫn cái vẻ mặt lạnh lùng thường ngày

- Vậy tôi ra ngoài đây! – Nó với vẻ mặt không được vui nhẹ nhàng đóng cửa

“ Anh ấy thật sự không nhớ mình? Chuyện gì đã xảy ra? Không còn làm người yêu thì vẫn có thể làm bạn bè mà!” – Nó suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ về những lí do khiến Quốc Huy trở thành như vậy

Không suy nghĩ nữa, nó chợt nhớ đến Anh Thư, nhờ bạn thân 3 năm nay chắc biết mọi chuyện về Quốc Huy

Nhạc chờ của Anh Thư suốt những năm nay là bài “ Tình Bạn Thân”. Thư hy vọng một ngày nào đó khi Hân gọi thì sẽ nghe được dòng tâm sự của Thư! Ngày đó đã thành sự thật, Bảo Hân đã nghe bài nhạc chờ này, nó hiểu đây là lời nhắn của Thư gửi đến nó. Đang nghe giữa chừng, đầu dây bên kia có một cô gái với giọng nói ngọt ngào ngày nào nhắc máy

[Alo, Anh Thư nghe!]

- Thư!

[Hân hả?] – Thư rất vui mừng

- Tao nè! Xin lỗi không liên lạc với mày!

[Mày về nước tao xử sau. Đạo này khỏe không, làm việc gì rồi?]

- Thôi để tao nói với mày sau! Bây giờ tao có thắc mắc muốn hỏi mày đây!

[Mày hỏi đi!]

- Trong 3 năm tao đi vắng Quốc Huy có xảy ra chuyện gì không?

[Ừ thì nhớ mày, đau khổ vì mày nhiều. Và biết luôn cả chuyện mày nói dối rồi!]

- Không ý tao là có gặp tai nạn hay chấn thương gì không?

[Cái này thì...] – Thư chưa kịp nói tiếp thì Anh Duy ngồi bên cạnh đã giắt điện thoại

[Một năm trước Huy bị tai nạn xe, chấn thương đầu!]

- Duy à? Vậy Huy bị gì?

[Không có gì nghiêm trọng. Chỉ có điều rất đáng tiếc đã xảy ra!]

- Điều gì Duy?

[Huy đã quên đi người mà mình yêu thương nhất, chính là Hân đó!] – Duy vẫn cầm máy

- Ừ, Hân biết rồi! – Nói rồi nó cúp máy, buồn bã dãi bước về làm việc. Chị Hương và đồng nghiệp có hỏi lí do tại sao nó cũng lắc đầu cho qua...

Ở đầu dây bên kia, Thư khó hiểu vô cùng vì những lời nói lúc nãy của Duy:

- Này Duy, rõ ràng là thằng Huy đâu bị gì đâu! Sao lại nói như vậy với Hân?

-...

44. Chương 44: Em Gái

- Này Duy, rõ ràng là thằng Huy đâu bị gì đâu! Sao lại nói như vậy với Hân?
- Thì anh thích nói vậy thôi! – Duy trêu
- Thôi mà. Nói em nghe với! – Thư lung lung tay của Duy tỏ ý năn nỉ
- Đây nè! – Duy đưa điện thoại của mình cho Thư xem. Màn hình điện thoại là tin nhắn mới từ “ Huy Tăng”. Từng là cái tên mà Anh Duy dùng để lưu số điện thoại của hân ^^
- Đây là? – Thư hỏi
- Em đọc đi thì sẽ rõ!
- Nếu Hân có gọi hỏi gì về tao thì cứ nói tao bị tai nạn chấn thương đầu, quên hết mọi chuyện về Bảo Hân. Sẵn mày dẫn luôn nhỏ Thư, chuyện này mà lộ thì hai đứa bây coi chừng tao, diễn cho tốt vào! Hãy đợi lệnh tiếp theo từ tao. Đại ca Quốc Huy! – Thư đọc to rõ từng chữ trong tin nhắn
- Đóng kịch ư? Tụi này có phải diễn viên đâu! Đại ca khỉ khô- Thư bực tức
- Thôi kệ đi em ơi. Vợ chồng mình cứ yên phận mà sống! – Duy cười đều
- Này, ai kêu ta lấy nhà người thế? – Thư chọc
- Không lấy ta thì không ai dám lấy cô nương đâu nhá!
- Thì bốn cô nương ở giá luôn! – Thư quay mặt hướng khác

Duy thừa dịp choàng tay ôm Thư vào lòng. Bao năm qua họ vẫn vậy, luôn gây gổ trêu chọc nhau nhưng thật sự rất hạnh phúc!

< –“” anh=“”>>

Biệt thự riêng của hân:

- Anh yêu ơi! - một cô gái khoảng 19 tuổi gọi Quốc Huy
  - Anh nè, em yêu lại tới chơi đó hả? – Hân vui vẻ đón tiếp cô gái
  - Nè anh, nấu em ăn cái gì đi! – Cô gái nũng nịu
  - Rồi rồi, mì gói! – Hân xuống bếp và một lúc sau mang lên một bát mì nóng hổi
  - Wow... Level lên cấp nhĩ? – Cô trêu và lấy đũa ăn một cách ngon lành
  - Ăn đi rồi anh nhờ một chuyện! – Hân nháy mắt
  - Tưởng được ăn chùa chứ ai ngờ có điều kiện, chán anh!
- Cuối cùng bát mì cũng hết, hân cùng cô gái ngồi trên ghế sofa ở phòng khách
- Anh muốn em giúp gì đây? – Cô gái vừa cầm li nước uống và nói
  - Làm bạn gái anh – Hân bình thản trả lời
  - Cái gì??? – Ngụm nước trong miệng mém tí nữa phun ra
  - Chịu không? – Bình tĩnh đến lạ thường
  - Anh có điên không? Chúng ta là anh em đó ba! – Cô trợn mắt nhìn hân
  - Chỉ là giả vờ thôi. Vậy vậy nè [...] – Hân nói nhỏ
  - Anh không sợ chị ấy bỏ anh sao?

- Không sợ, giúp không nói tiếng!

- Rồi, em sẽ giúp, hồi hận ráng chịu! – Cô gật đầu

- À mà khoan. Em có bạn trai chưa? – Hấn chợt nhớ điều này quan trọng

- Đương nhiên có chứ, 5 năm rồi đó anh! Mà không sao đâu, anh ấy hiểu mà!

Cô gái ấy là em họ của hấn, tên Nguyễn Lan Anh. Tính tình dễ thương, luôn kính trọng bậc đàn anh Quốc Huy. Quốc Huy thương cô em này, trước đến giờ không có em gái nên chiều chuộng cô em họ này!

Sáng hôm sau, cả công ty cứ ngỡ là giám đốc đã quay lại Việt nên trở về là “ công ty của ngày hôm qua!”. Nhưng ai ngờ chuyện này giám đốc không chịu về Việt Nam, vẫn đi làm bình thường, điều này khiến nhân viên thấy rất lạ, lúc nào cũng 3 ngày là giám đốc sẽ quay về mà!

- Sao giám đốc còn ở đây ta?

- Lạ quá!

- Hay vì kết nhỏ nào rồi nhỉ?

-...

Nhân viên thừa dịp nghỉ vắng này nọ và đương nhiên không để lọt vào tai giám đốc được!

- Hân này, giám đốc chưa về Việt luôn đấy! – Chị Hương nhắc nó

Lúc trước nó không để ý đến anh giám đốc đi hay ở lại, nhưng sau khi biết là Quốc Huy thì mọi chuyện đã khác hơn:

- Vậy hả chị? Thế giám đốc ở lại bao lâu?

- Chị cũng không biết. Mà sao quan tâm thế? Tương tư chàng rồi à? – Chị Hương cười

- Em chỉ hơi tò mò thôi! – Nó biện minh cho bản thân

Nhắc đến chị Hương mới nhớ, bây giờ chị đã giữ chức quản lí, còn phó quản lí thì vào tay nó. Cô quản lí trước kia sau chuyện hôm đó đã chính thức ra đi khỏi công ty này!

- Quản lí ạ! Hôm nay chị phải khao anh em một bữa thôi! – Cả phòng ngoại giao nhốn nháo

- Thôi được rồi! Hẹn mấy cô chú 7h tối tại “ Đất Việt” nha. Ở đây có thức ăn Việt ngon lắm!

- À mà Hân nè, mời thêm giám đốc đi, cũng nhờ có em với giám đốc mà chị lên chức này! – chị Hương nháy mắt

- Em mời á? – Nó giật mình

- Chứ ai vào đây nữa? – Bây giờ cả phòng hòa theo

Không khí đang vui nhộn thì mọi ánh mắt tập trung về một cô gái trẻ đang tiến về phòng giám đốc. Cô gái ăn mặc khá giản dị nhưng rất hợp thời trang hiện nay. Nhìn cũng khá trẻ, cỡ tầm 19, 20 tuổi! Mọi nghi vấn dồn dập, vì trước giờ không cô gái nào tự tiện vào phòng làm việc của giám đốc như vậy

- Này Hân, đến mời giám đốc đi! – Mấy anh chị trong phòng đều nhắc nó, dường như luôn muốn ghép nó với Quốc Huy

Nó gật đầu và buồn bã đi. Đúng là nó đang ghen với cô gái lúc nãy!

“ Cũng đúng thôi, 3 năm rồi anh ấy chắc có bạn gái rồi!” – Nó suy nghĩ và lấy gương mặt bình tĩnh nhất để đối mặt với hấn

“ Cốc...Cốc” – Nó gõ cửa phòng

- Ai? – Hấn từ trong hỏi vọng ra ngoài

- Tôi, Phạm Ngọc Hân!

Bên trong phòng:

- Này, chị dâu tương lai đấy, chuẩn bị đi! – Hấn nói nhỏ chỉ cho Lan Anh nghe được. Lan Anh cũng nháy mắt đồng ý

- Vào đi! – Hấn cho phép nó vào

Nó vừa mở cửa bước vào trong thì cảnh tượng trước mắt khiến nó giật mình, vẻ bình tĩnh chuẩn bị trước đã bay đâu mất! Cô gái lúc nãy đang ngồi trên chân hấn, được vòng tay hấn ôm trọn, bốn mắt nhìn nhau đầy thân thương

- Xin lỗi làm phiền – Nó cúi mặt chào

- Có chuyện gì không? – Hấn vờ như không nhìn nó nhưng thỉnh thoảng cũng liếc trộm xem biểu hiện nó thế nào

- Bên phòng tôi tính mời giám đốc 7h tối nay tại “ Đất Việt” làm bữa tiệc, không biết anh có đi? – Nó vẫn cúi mặt buồn để không nhìn thấy cảnh hấn bên cạnh người khác

- Được, đương nhiên tôi đi! – Hấn gật đầu, không khó để hấn biết được tâm trạng buồn của nó lúc này

- Vậy xin phép ra ngoài! - Ừ! – Sau câu nói của hấn, nó mang tâm trạng nặng nề ra khỏi phòng

45. Chương 45: Party

Sau khi nó đi, hấn và Lan Anh cũng trở lại bình thường. Hấn thì đắc ý vì kế hoạch của mình, vui mừng khi thấy biểu hiện của nó, biểu hiện chứng tỏ còn yêu hấn nhiều. Lan Anh lúc này mới lên tiếng

- Anh à, người anh yêu đó hả?

- Ừ

- Chị ấy đẹp quá chừng luôn, đẹp hơn cả em ! – Lan Anh khen nó cũng là khen bản thân ^^

- Đương nhiên, haha! – Hấn cười

- Thế tối nay anh định đi thật hả?

- Thật, và tất nhiên em phải đi cùng anh! – Hấn ra hiệu

- Vâng, em biết. Lại giả vờ nữa chứ gì?

- Good đấy em gái!

Sau một hồi nói chuyện, Lan Anh ra về và không quên chào hỏi “ người yêu giả” này. Lan Anh bước ra, mỉm cười với mọi người trong công ty rất hòa đồng và thân thiện

Một buổi làm việc căng thẳng lại qua đi. Cả phòng ngoại giao đang háo hức chuẩn bị cho party tối nay, chỉ riêng nó lo lắng và buồn chán hơn bao giờ hết. Được gặp Quốc Huy, được nhìn gương mặt anh, nghe giọng nói của anh thật sự nó rất mong muốn. Nhưng giờ thì sao, đối mặt với nhau như một người xa lạ vậy thì nó không mong muốn chút nào

- 7h tại “ Đất Việt”-

Mọi người bây giờ đã có mặt đầy đủ, ai cũng rạng ngời, trang phục sang trọng, sành điệu. Nó như thường ngày: một chiếc váy xòe đơn giản, một vài món trang sức quen thuộc không quá đắt tiền.

- Hôm nay trong em xinh ha! – chị Hương tấm tắc khen

- Em mà ngày nào chẳng vậy! – Nó nháy mắt tinh nghịch

- Giám đốc đến kìa! – Một anh trong nhóm nói lớn

Chiếc Lamborghini sang trọng dừng chân trước cửa nhà hàng. Trong xe đặt chân xuống là một người con trai anh tuấn – giám đốc Quốc Huy. Hôm nay hấn đã gạt bỏ áo vest lịch lãm, thay vào đó là một chiếc quần

jeans và chiếc áo thun nam tính rất sành điệu, vẫn mùi bạc hà quyến rũ. Đi bên cạnh còn có một cô gái trẻ dễ thương với một chiếc đầm hoa nữ tính. Hai người như một bức tranh đẹp về đôi lứa yêu nhau, Lan Anh khoác tay hần bước vào rất tình tứ. Đương nhiên việc này nó cũng chẳng vui gì!

Bữa tiệc khá là phong phú với các món ăn Việt. Nó ngồi đối diện hần, Lan Anh thì đương nhiên ngồi ngay bên Quốc Huy rồi. Hần gấp thức ăn vào chén cho Lan Anh mà không đoái hoài gì đến nó!

“ Phải rồi mình đâu có là gì!” – Nó buồn bã suy nghĩ và gắng gượng gấp thức ăn một cách vui nhất có thể

Ăn xong thì không thể thiếu phần Karaoke được. Cũng may là nhà hàng này có luôn mặt karaoke! Mọi người chọn một phòng lớn và tiện nghi nhất. Song ca, đơn ca, tốp ca đều có đủ, ai cũng đã hát ít nhất một bài nhưng chỉ có nó, hần và Lan Anh vẫn chưa cất giọng. MC đại diện nói lớn:

- Bây giờ xin mời giám đốc của chúng ta hát một bài!

Hần cũng không từ chối, ung dung bước lên

- Trước khi tôi hát muốn giới thiệu với mọi người một người quan trọng – hần cười nhẹ

- Có phải bạn gái của giám đốc không ạ? – mọi người đoán non đoán già

- Đó chính là cô ấy, bạn gái của tôi! – Hần đi xuống chỗ Lan Anh cầm tay của cô lên

- Nguyễn Lan Anh bạn gái tôi, mong mọi người giúp đỡ - Hần trình trọng giới thiệu

- Mong mọi người quan tâm em hơn ạ! – Lan Anh nở nụ cười vui

Phía dưới vỗ tay rần rần, chỉ riêng nó là cúi đầu xuống. Hần và Lan Anh thấy vậy gật đầu hài lòng

Bài song ca được hần và Lan Anh trình bày thật ăn ý, thật ngọt ngào, thật hạnh phúc, vừa hát vừa nhìn nhau. Nó ngồi dưới chỉ biết nghe và nghe. Và rồi nó đứng dậy giả vờ ra phòng vệ sinh, hần cũng ra hiệu cho Lan Anh theo. Hai người con gái gặp nhau nơi rửa mặt trong WC

- Chào chị! – Lan Anh mở lời

- Ủ em! – Nó cũng tiếp chuyện

- Chị có quen anh Huy ạ?

- Cũng là bạn học cũ thôi em, nhưng có lẽ Huy đã quên rồi! – Nó buồn rầu

- Mà em là bạn gái Huy lâu chưa? – Nó lấy lại tinh thần hỏi

- Dạ cũng 1 năm rồi chị. Anh ấy rất yêu thương em!

- Huy là người tốt, em cũng vậy. Hai người cố gắng hạnh phúc nhé. Đừng để mất đi rồi lấy lại không được đâu em à!

- Hình như chuyện tình cảm của chị không tốt ạ?

- Chuyện qua rồi em à! Chúng ta vào trong thôi!

Vậy là hai chị em họ coi như quen biết nhau, cùng nhau vào trong. Tuy nói là chúc hai người hạnh phúc nhưng nó thấy họ quấn quýt bên nhau là không thể cầm lòng được

- Xin mời công chúa của phòng chúng ta – Ngọc Hân lên hát một bài! – Anh MC mời

Nó sao có thể từ chối, nãy đến giờ chỉ có mỗi mình nó chưa hát thôi. Nó cất tiếng hát, giọng hát hay đến mê hồn, chỉ tiếc sao bài hát buồn quá, cảm xúc quá! Bài hát dường như có thể biểu lộ hết tâm trạng của nó ngay lúc này.

Quy luật thời gian vẫn vậy, tiệc đến rồi cũng sẽ tàn. Mọi người lại ra về trong niềm vui về trừ Ngọc Hân. Hần đưa Lan Anh về là điều đương nhiên, chị Hương đòi đưa nó về nhưng nó từ chối. Nó một mình lang thang trên con đường nước Anh rộng lớn. Hần thấy người con gái anh yêu như vậy có chút lo lắng, cho Lan Anh bắt taxi về và theo nó xem sao?

Thành phố tấp nập, lộn lắt nhưng chỉ mình nó lạc lõng ở đây. Đang giữa đường đi thì có 2 người thanh niên chọc ghẹo nó, đương nhiên đông người thì họ sẽ không làm gì nhưng ai mà không sợ khi rơi vào cảnh này cơ chứ!

- This we do not go out with me? (Đi chơi với tụi anh không em?)

- No

- Why are you so hard? (Sao em khó khăn vậy?) – tên đó vừa nói vừa tiến lại gần

Theo quán tính nó lui về sau, ai ngờ lại vấp té xuống đường. Chân lúc này thật sự rất đau nhức, đứng lên không nổi. Nó không sợ gì bọn này nhưng trong lòng lại nghĩ: “Phải chi có anh ở đây!”. Mấy năm qua nó cũng có xem một số bộ phim, khi nữ chính bị vậy thì nam chính sẽ xuất hiện giải vây và công nữ chính hạnh phúc trên con đường dài. Nhưng có lẽ nó sẽ không phải nữ chính như trong phim...

- CÔ ẤY LÀ NGƯỜI YÊU TÔI. TRÁNH RA GIÙM!

Từ đằng sau một giọng nói lạnh lùng và quen thuộc xuất hiện...

46. Chương 46: Nhà Giám Đốc

- Who?? – 1 tên hỏi

- Boyfriend, OK?

- Yes, bye bye. – Kèm theo đó là một nụ hôn gió rùng rợn

Bọn người đi, hấn lại gần nó, nhẹ nhàng ngồi xuống

- Cô có sao không?

- Không sao, cảm ơn anh nhiều!

- Không có gì! Đi thôi! – Hấn đứng dậy bước đi nhưng không thấy nó theo sau liền hỏi

- Tính ngồi đó?

- Giám đốc đi trước đi!

Sau câu nói của nó, Quốc Huy thấy nghi vấn vô cùng

- Chân trặc rồi chứ gì?

Nó khẽ gật đầu

- Lên đi – Hấn ra hiệu cho nó lên lưng hấn cõng

- Nhưng...Nhưng – Nó e ngại, dù gì thì đâu quen biết nhiều

- Nhưng nhì gì. Cải lời giám đốc à?

Nó chấp nhận leo lên lưng hấn, gục đầu vào vai hấn. Mùi bạc hà thoang thoảng khiến nó nghĩ đến những kỉ niệm trước đây giữa nó và hấn

Hai con người hạnh phúc cùng nhau đi trên con đường xa hoa của thủ đô. Cảm giác cô đơn đã bị đánh tan nhưng hai người vẫn chỉ im lặng, chẳng ai nói với ai một lời nào cả!

- Nhà cô chỗ nào để tôi đưa về? – Hấn mở lời cho cuộc trò chuyện

- Ờ...ờ tôi không có nhà! – Nó ngập ngừng

- Sao lại không?

- Nhà tôi nghèo lắm, cơ cực nữa sao mà có nhà cửa được. Giám đốc nên tăng lương cho tôi đi! – Nó lấy vẻ mặt đau buồn kể

“ Nghèo. Lại còn chưa chịu nhận?” – hấn khẽ cười

- Đây, anh cười gì thế?- Nó hỏi

- Vui thì cười. Để tôi đưa cô về!

- Về đâu, nhà ai?

- Nhà của giám đốc! – Hấn cười nham hiểm

- Bỏ xuống bỏ xuống! – Nó giẫy nảy nhưng không thể thoát ra được

- Tôi không ăn thịt cô đâu! Chỉ giúp cô xoa bóp chân thôi

- Ủ, cảm ơn giám đốc vĩ đại! – Nó nịnh nọt

Qua một đoạn đường, cuối cùng cũng đến nhà hấn. Một căn biệt thự rộng, đặc biệt xung quanh nhà có cây thường xuân rất tốt. Quốc Huy hiện tại vẫn còn giữ được sở thích yêu thường xuân

- Sao anh lại trang trí như vậy?

- Hoa tôi thích mà lạ! – Hấn gọn gàng trả lời

Cổng nó vào nhà, bên trong nhà gọn gàng, ngăn nắp, màu sơn cũng là gam màu lạnh. Cảm giác thân quen ủa về như trước kia đến nhà hấn. Hấn đặt nó ngồi xuống ghế, chạy xuống bếp bưng lên một thau nước ấm và nhẹ nhàng cườm chân cho nó

- Đau không? – Hấn ân cần hỏi

- Không, cảm ơn giám đốc

- Đừng gọi giám đốc, cứ gọi Quốc Huy được rồi! – Hấn cười nhẹ

- Ok thôi!

- Có một chuyện tôi cứ thắc mắc mãi – Hấn hỏi

- Chuyện gì?

- Tôi có quen cô không?

- Có cũng có, không cũng không – Nó lắc đầu

- Chẳng hiểu gì cả!

- Thôi thì tốt nhất đừng hiểu – Nó đặt tay mình lên vai hấn

- Cô có người yêu chưa?- Tự nhiên hấn đặt câu hỏi hết sức kì cục

- Rồi, anh ta vừa xấu xí, vừa hung dữ, vừa hay nịnh nọt nữa- Nhân lúc này nó nói xấu hấn

- Cô toàn nói ngược, anh ta đẹp trai, lạnh lùng, tốt bụng, hàng tá em theo đó! – Hấn muốn biện minh ai ngờ lỗ miệng nói hết

- Ê, sao biết hay vậy? – Nó nghi ngờ

- A...A... Nhức đầu quá! – Hấn nhận ra mình lỡ lời nên giả vờ ôm đầu tỏ vẻ rất đau đớn

- Thôi thôi...

Nó đau chân nên không thể về được, ngủ gục trên ghế sofa nhà hấn. Hấn bế Bảo Hân lên phòng mình, khẽ vuốt mái tóc cô, hôn nhẹ lên vầng trán xinh xinh của nó. Nửa tỉnh nửa mê nó cả nhận thoảng được điều này và chìm sâu vào giấc ngủ say

Sáng sớm ban mai đã lên, nó thức dậy khá sớm. Mở mắt ra, một anh chàng giám đốc cao cao tại thượng lại vì nhường giường cho nó lại xuống sàn nằm. Nó đánh thức hấn dậy, trong lòng đầy cảm kích vì chuyện tối qua. Làm VSCN xong cả hai người cùng nhau ăn mì gói và đi làm. Quy định công ty bắt buộc nhân viên

phải mang đồng phục nếu không sẽ bị đuổi việc, nhưng nó ở lại nhà hẳn nên không mang theo đồng phục nên rất khó xử

- Tôi không mang theo đồng phục – Nó e dè nói
- Lên xe tô chở đi, không đồng phục cũng chẳng sao!
- Anh tốt thế ư?
- Tốt từ nhỏ rồi! – Hẳn tự tin
- Tôi sẽ trả ơn cho anh mà!
- Nghèo như cô thì tiền đâu trả tôi đây? – Hẳn ra vẻ bắt bẻ
- Có là được!

Sau một lúc tranh luận, hẳn chở nó đến công ty làm việc. Hai người đi chung xe đến công ty, trông thật hạnh phúc. Hẳn còn dùng tay khẽ dìu nó lên vì nó còn “cà nhắc”. Ánh mắt ghen tỵ lẫn ngưỡng mộ của mọi người trỗi dậy

- Quyển rũ giám đốc chứ gì?
- Đi làm mà không mang cả đồng phục, tưởng mình là phu nhân chắc
- Đồ mặt dày
- ...

Bao nhiêu người lời qua tiếng lại. Đúng như đời nói miệng thế gian là độc địa nhất

- MUỐN NGHỈ VIỆC KHÔNG?- hẳn nói một tiếng thôi thì cả công ty từ trên xuống dưới im lặng, không bàn cãi một lời nào nữa

Cả phòng ngoại giao đang rất thắc mắc chẳng hiểu vì sao nhưng nếu nó với giám đốc thành đôi thì quá đúng tâm nguyện của mọi người!

- Giám đốc có vẻ xem trọng em nhỉ?- chị Hương đùa
- Tại em là con nọ đó chị. Hazi- Nó thử dài
- Tôi đi cô nương, bao nhiêu người ước mà không được đó!
- Em nhường. Cơ mà anh ta cũng có bạn gái rồi.

Hai chị em đang trò chuyện với nhau thì phía phòng giám đốc có âm thanh truyền tới phòng ngoại giao

- Phạm Ngọc Hân bộ phận ngoại giao pha trà mang lên phòng cho giám đốc. 5 phút bắt đầu! “Anh ta lại hành hạ mình” – Nó chán nản thực hiện mệnh lệnh của ông chủ

47. Chương 47: Hoàng Hải

- Phòng giám đốc –
- Lan Anh, tới đây mau. Theo kế hoạch
- [Ông anh ơi, làm phiền quá, tới ngay!] – Lan Anh chán nản cúp máy

Hẳn ngồi vắt chân chéo lên nhau, thỉnh thoảng lại còn vu vơ huýt sáo. Mùi hương bạc hà pha lẫn mùi hoa thường xuân bên cửa sổ thanh mát. Hẳn như một ông chủ chờ người hầu mang trà lên dâng tận miệng

- “Cốc...Cốc...” – Tiếng gõ cửa phòng vang lên

Chờ đợi này giờ cuối cùng nó cũng đã lên, hẳn vừa vui vừa mừng nhưng vẫn phải trang nghiêm nói

- Vào đi

Nó đi vào, trên tay bưng khay đựng trà lài thơm ngào ngạt ủ rữ đi tới

- Trà đây, uống đi giám đốc! – Chữ giám đốc được nó nghiêng rằng nói. Hấn bật cười vì hành động này, thì ra Bảo Hân cũng biết giận đấy chứ!

- Mời hai tay, giọng nói phải ngọt lên mới uống được – Hấn cười gian bày trò

Nó tức giận, trợn mắt tròn nhìn hấn nhưng vẫn phải nhẫn nhịn cười thật tươi làm theo. Ai biểu vừa là nhân viên lại còn là con nợ nữa

- Giám đốc đẹp trai, anh tuần, tốt bụng. Mời ngài dùng trà ạ! – Nó ngọt ngào nhưng có chút chanh chua. Hấn rất thích thú với điều này, nghe lời nịnh nọt này... Ôi hạnh phúc làm sao!? ^^

“ Cốc..cốc” – lại là tiếng gõ cửa vang lên

- Vào đi! – Hấn lên tiếng

Từ ngoài bước vào là Lan Anh trong vai bạn gái hấn, trang phục xiteen phong cách hè-thu bước vào, nở nụ cười với nó và hấn. Quốc Huy cũng đáp trả bằng nụ cười ngọt ngào, Lan Anh và hấn ôm chầm lấy nhau trước mắt nó như để chọc tức

- Tôi xin phép ra ngoài! – Nó kính cẩn thưa

- Khoan, ở lại chờ chúng tôi dùng trà xong rồi mang ra ngoài luôn – Hấn không cho nó ra ngoài

- Nhưng...Nhưng

- Không nhưng gì cả - Hấn nói và quay sang Lan Anh – Em ngồi xuống đây dùng trà đi!

Hấn kéo Lan Anh ngồi xuống bên cạnh hấn, uốn chuyển rót trà vào ly đưa cho Lan Anh

- Em uống đi. Nhân viên anh pha trà ngon lắm! – Câu nói này cổ tình đá động đến nó

- Wow...Ngon quá anh ạ! – Lan Anh nháy mắt khen

Nó đứng bên cạnh được hấn xem như không khí, toàn tâm hướng về Lan Anh. Hai bọn họ nói chuyện trên trời dưới đất, thân thiết vô cùng. Nào là anh anh em em rồi “ Em ăn cơm chưa?”, “Em đến đây có mệt không?” ; “ Anh làm việc chắc cực nhọc lắm!”, “ Em lau mồ hôi cho anh nha!”. Như để chọc tức nó hơn, nói chuyện chỉ thân mật thôi cũng đã đành, lại còn cố gắng nói lớn tiếng, liếc mắt xem nó thế nào...

Nhận ra rằng Bảo Hân đã buồn rầu, hấn gạt đầu với Lan Anh tha cho nó. Hấn nhẹ giọng lên tiếng

- Ngọc Hân, cô mang trà ra ngoài đi!

Nó không nói gì, gạt đầu và lặng lẽ mang trà ra ngoài phòng giám đốc. Bây giờ thực sự nó đã hiểu được cảm giác của hấn lúc trước. Đau lòng nhưng không cách nào làm gì được! Nó bắt giắc rút điện thoại gọi ột người

[Em nghe] – Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói ầm áp hơn!

- Hôm nay em rảnh không Hải?

[Cũng không làm gì chị!]

- Đi Café đi, quán cũ!

[Dạ, em cũng sẵn tiện giới thiệu với chị một người quan trọng nè!]

- Ừ, lát làm xong gặp nhau! – Nó tắt máy và trở lại làm việc, trong lòng vẫn chưa hết buồn

Trong phòng hấn, tiếng tin nhắn điện thoại của Lan Anh vang lên. Lan Anh vừa đọc tin nhắn vừa mỉm cười, nhìn qua cũng biết là ai nhắn. Đọc xong tin nhắn, nhỏ quay sang nói với Quốc Huy:

- Anh à, em chỉ ở lại chơi lát thôi! Xíu nữa em có hẹn rồi!

- Ừ cưng!

Quy luật thời gian mãi mãi tồn tại, thời gian vẫn trôi từng khắc qua một ngày làm việc. Nó đứng dậy, thu gom đồ đạc và đeo túi xách bước đi. Leo lên chiếc taxi quen thuộc, địa điểm dừng chân là “Coffe Mid”. Từng cơn mưa phùn nhẹ phớt đùa trên tóc, nó vừa đeo tai phone vừa bước vào quán, đương nhiên cũng trở thành điểm nhìn ọi người có mặt

Nó chọn chiếc bàn cũ, nơi cũng khá khuất, nơi đây có thể nhìn được những hoa thường xuân tươi tắn đung đưa trong gió. Mùi hương nhẹ dịu của những cây hoa hồng hồng trắng xung quanh khiến con người ta rất dễ chịu.

Đợi khoảng 5 phút, từ xa kia, một chàng thanh niên trẻ tuổi tuần tú tiến lại bàn nó. Tiếng đi nhẹ cộng với việc đang đeo tai nghe khiến nó không để ý. Anh chàng dùng tay mình che mắt nó. Nó tháo tai nghe lạnh lùng:

- Bỏ xuống nếu không muốn chết
- Chị vẫn vậy! – Anh chàng bỏ tay và kéo ghế ngồi xuống đối diện nó
- Em đến rồi còn làm trò! – Giọng nói nhẹ kèm theo nụ cười không vui
- Tính chọc chị - Hải cười
- Em tính giới thiệu ai với chị?
- Chị đợi lát, cô ấy cũng sắp đến!

Hai người nói chuyện hồi lâu thì Hải liên vẫy vẫy tay gọi cô gái đang bước vào quán. Nó không có thói quen nhìn người lạ, vẫn ngồi yên đợi cô gái đến đây, mắt vẫn không rời điện thoại

Cô gái với chiếc đầm hoa, gương mặt khá hiền lành và tao nhã cất tiếng gọi: “Hoàng Hải” – Hoàng Hải là tên của Hải

Cô gái đến gần hơn, thấy cô gái trước mặt đang chăm chú nhìn vào điện thoại, lên tiếng chào hỏi

- Em chào chị - Nghe qua lời giới thiệu của Hải rồi nên cô gọi bằng chị

Nó cũng rời mắt khỏi màn hình, đưa đôi mắt buồn ngược nhìn cô gái trước mặt. Và...

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, cô gái này...

48. Chương 48: Kế Hoạch Trả Đũa

Một cô gái với gương mặt hồng hào, hàng lông mi cong trên đôi mắt to tròn, vẻ đẹp dễ thương của cô công chúa nhỏ. Cô gái này, nó đã gặp rất nhiều lần rồi, còn nói chuyện nữa cơ mà, có sao lại ở đây?

- Chị Hân? – Cô gái ngạc nhiên khi nhìn thấy nó
- Sao lại ở đây? – Nó cũng hỏi lại
- Ủa, hai người biết nhau sao? – Hoàng Hải xen ngang
- Ai đây Hải? – Nó nhìn Hải
- Đây là bạn gái em chị. Cô ấy tên là Lan Anh – Hoàng Hải nói rõ, đoạn quay sang Lan Anh – Em ngồi xuống đây đi!

Lan Anh ngồi xuống, không biết giấu mặt chỗ nào. Trái Đất quả đúng là tròn mà, gặp ai không gặp lại gặp ngay Bảo Hân. Linh cảm không tốt đang sắp sửa ập đến

- Bạn gái em thật sao? – Nó nghi ngờ
- Dạ, đương nhiên. Chúng em sắp đính hôn mà! – Hải không ngần ngại trả lời
- Vậy còn Quốc Huy? – Nó khó chịu hỏi Lan Anh
- Dạ...Dạ... - Trong khi Lan Anh còn chưa kịp trả lời thì Hoàng Hải nói hộ:

- Ý chị là Hoàng Lê Quốc Huy?
- Ừ
- À, anh Huy là anh họ của Lan Anh đó chị - Hải vui vẻ giới thiệu
- Chuyện này là thế nào? – Nó quay hỏi Lan Anh
- Chuyện gì chị? – Hải thắc mắc
- Im lặng – Nó bảo Hải
- Nói đi Lan Anh – Quay sang Lan Anh với vẻ lạnh lùng
- Dạ, tới nước này em sẽ khai tất tần tật – Lan Anh ừ ừ
- Thực hành đi! – Nó vẻ ra lệnh
- Thực ra anh Huy là anh họ của em, anh ấy không có bị mất kí ức hay gì cả. Anh nhờ em giả làm bạn gái để chọc tức chị chơi đó! Thật ra anh ấy nhớ chị nhiều lắm!
- Quốc Huy, anh được lắm – Nó khá giận
- Chị à, chị đừng giận! – Lan Anh an ủi
- Được, có một điều kiện – Nó cười, âm mưu trỗi dậy trong đầu nó
- Điều kiện gì ạ? – Hải thắc mắc
- Cho chị mượn Hoàng Hải tí! – Nó nháy mắt
- Hả?? – Cả Hải và Anh đồng thanh
- Gậy ông đập lưng ông – Nó nói
- Tụi em vẫn chưa hiểu
- Vậy nè [...] – Ba người tùm lại to nhỏ
- Chị hiểm thật! – Lan Anh khen đều
- “Coffe Mid” hôm nay thật nhộn nhịp, vui vẻ hơn thường ngày, có ba con người cười nói với nhau vui vẻ và ẩn chứa một bí mật “động trời”
- Khoan chị. Chuyện này hơi ghê rồi đấy! – Hoàng Hải tỏ vẻ ngăn cản
- Không có đâu, thử anh ta xem sao? – Nó cứng cỏi
- Làm luôn chị! – Lan Anh khá thú vị vì chuyện này
- Em mà học theo đi Anh! – Hải “đe dọa” Lan Anh
- Ba con người, mỗi người một lời dưới cơn mưa phùn phấp phới, không khí nơi đây khá tĩnh lặng nay đã thay đổi, cộng thêm mùi hoa nhẹ nhàng rất lí thú
- Hoàng Hải đưa Lan Anh về, nó một mình với chiếc tai phone bước đi trên con đường. Đôi môi khê nở nụ cười mỗi khi nghĩ đến kế hoạch trả đũa của mình. Nhận rằng cô yêu hắn thì là sự thật đấy, nhưng liệu tình yêu có mãnh liệt đến mức có thể từ bỏ tất cả? Liệu hắn có yêu nó như vậy, sẵn sàng vì nó mà huy sinh không? Câu trả lời phải đợi đến khi vén màn kế hoạch độc địa
- < công=“” ty=“” h&h=“”>>
- Phạm Ngọc Hân sẽ đảm nhiệm chức vụ thư kí của tổng giám đốc bắt đầu từ ngày hôm nay – Đây là tiếng của chị Hương ngay sau khi nhận lệnh từ cấp trên
- Cái gì?? – Nó bất ngờ to mắt nhìn
- Hân sướng rồi nha!! – Cả phòng hùa nhau trêu chọc nó

Nó tức giận lắm, đóng kịch chọc tức nó còn chưa vạch mặt mà còn chuyện thư kí này. Nó chạy nhanh vào phòng Quốc Huy

“ Rầm” – Nó cả gan đập tay lên bàn vì nó biết Quốc Huy không bao giờ tức giận với nó. Quả đúng Quốc Huy không chấp trách

- Anh xem tôi là gì mà cứ dày dạn vậy?

- Nợ - Hấn bình thản phát lên một tiếng “nợ”

- Này, tôi không thiếu tiền anh nhé! – Nó phân minh

- Nợ ân tình còn lớn hơn nợ tiền!

- Ân tình gì?

- Công cô về, xoa bóp chân cho cô, cho cô ngủ trên giường quý của tôi. Còn thêm cái áo khoác nữa – Lôi cả chuyện cũ ra nói

- Áo khoác gì? – Nó thật sự chưa hiểu chuyện này!

- Cái đêm đó đó, ưn!

Nó đã hiểu vấn đề, thì ra đúng là Quốc Huy thật, trực giác quả thật không sai!

- Nhưng vẫn không chịu làm thư kí! – Nó mạnh miệng

- Chê tiền hả? – Hấn lợi dụng chuyện này

- Tiền tôi có... thiếu! – Nó bí tắc, không dám nói chữ dư

- Vậy thì làm! – Hấn ung dung

“ Quốc Huy anh được lắm. Nhưng đấu với em anh còn chưa có trình độ!” – Nó cười chút gian suy nghĩ

“ Anh muốn em ở đây chứng kiến cảnh tình tứ của bọn anh tức chơi!” – Hấn cùng lúc suy nghĩ và cười gian

- Anh/cô cười gì? – Hai người hỏi đồng loạt

- Ờ thì có nhiều tiền là cười à! – Nó thản nhiên

Cuối cùng thì nó cũng đã trở thành thư kí riêng của tổng giám đốc – một chức vụ mà hàng người ao ước. Nói là thư kí mà như osin thôi, không làm việc hành chính gì cả, ngày ngày đợi lệnh của “tổng thống”

- Hân ơi pha trà!

- Hân ơi pha café

- Máy lạnh lạnh quá Hân!

- Thiếu ánh sáng quá!

- Nóng quá à!

- ...

Rất nhiều và rất nhiều. Nó nhần nhện thực hiện trong vui vẻ nhưng lại trả đũa. Pha trà thì đắng ơ là đắng, café thì giả vờ bùng nổ, dặn tăng máy lạnh thì đi giảm,... Quốc Huy nói Đông thì nó làm Tây. Thành ra người chịu hậu quả chỉ có hấn thôi!!

Ngày mới...Lan Anh theo lời dặn của chị hai đến công ty nhưng phải nói với hấn là đến để chọc tức nó.

Khác với mọi lần, nó vừa cười tươi vừa lướt web, em Lan Anh và hấn như người vô hình! Hấn buồn bã biểu hiện này, luôn nghĩ vấn nó đã có chủ!!

- Anh à, mai chúng ta đi chơi nhé! – Lan Anh nũng nịu đề nghị

Hấn không thể không chịu, nếu không chịu chẳng phải để lòi đuôi giả người yêu sao?

- Đương nhiên được! Em thích là anh chịu liền!

- Hân, mai cô đi cùng chúng tôi! – Hân đề nghị nó

- Để làm gì anh? – Lan Anh cười hỏi hân nhưng thật ra cũng biết câu trả lời

- Để cô ta trả tiền chứ gì!

“ Anh ơi là anh, ra thương trường bao lâu lại để rơi vào lưới chị Hân như vậy!” – Lan Anh suy nghĩ và gật đầu đồng ý

“ Phen này anh tiêu rồi!” – Nó cũng nghĩ bụng và vui vẻ nhận lời giám đốc

- Rất sẵn lòng!

Hân vui vẻ vì mai nó theo thì bơ vợ một mình sẽ phát ghen thôi nhưng đâu ngờ người mai sẽ ghen lại là bản thân mình...

49. Chương 49: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Đêm nữa lại sang, ngày mới lại đến mang theo niềm vui, nỗi buồn mới. Nắng ban mai nhẹ xuyên qua khe lá, rọi qua mái tóc bông bênh của bao nhiêu người

Địa điểm tập trung cho chuyến đi hôm nay cũng chính là nơi lý tưởng cho việc mua sắm đó là trung tâm thương mại Golden. Nơi đây khá sang trọng, giá cả đồ dùng không dễ gì người bình thường có thể đụng đến. Quả nhiên ý đồ của hân muốn để nó thừa nhận mình là tiểu thư Phạm Trương

Hân và Lan Anh đã có mặt tại Golden trước. Lan Anh diện một chiếc váy mới thiết kế của công ty cùng với một túi xách hàng hiệu. Hân phong cách cũ quần jean cùng áo thun nam tính sành điệu. Về mặt cùng gam màu như áo cặp cũng được hân chuẩn bị cho kế hoạch chọc ghen!

Nó cũng đã đến, quần jeans kiểu và chiếc áo phông màu hồng phấn, mái tóc buộc một bên khá cá tính. Nó bước đến và nở một nụ cười rạng ngời

- Chào hai người

- Chào chị/ Chào cô – Hân và Lan Anh lên tiếng

- Vào trong thôi! – Hân khê gọi

- Chờ chút – Tiếng nó cản bước đi

- Ai nữa? – Hân nheo mắt hỏi

Lan Anh biết chắc người này nên không hỏi han gì. Nó im lặng chờ người đó đến

Từ xa kia, anh chàng cao ráo, sáng sủa, mang áo thun và quần jean đến gần. Chính là Hoàng Hải với vai trò khác, không phải là em của nó nữa mà nhảy lên chúc “anh”. Hoàng Hải cười với nó trước vẻ tức điên của hân

- Anh đến rồi à? – Nó ríu rít hỏi

- Ừm. Chào anh, anh là giám đốc của Hân? – Hải đưa tay ra bắt như chào hỏi

Hân không tiếp chuyện cũng không bắt tay với Hải, lạnh lùng hỏi nó

- Ai đây?

- Bạn trai tôi đây. Giám đốc thấy có đẹp trai không, có oai phong không, ga lăng không...

- Đủ rồi – Hân cắt ngang lời nói của nó

- Chào anh – Lan Anh đưa tay chào hỏi như chưa từng quen biết như kế hoạch

- Hân hạnh gặp em! – Hải nháy mắt

Nói rồi hắn khoác lấy tay Lan Anh vào trung tâm thương mại

Lan Anh thấy anh mình như vậy thật buồn cười, cô quay lui sau đưa ngón cái lên tỏ ý thành công với nó và Hải

Giới thiệu tí về Hải: Hoàng Hải là con của bạn thân ba nó, quen biết với nó cũng khá thân. Cậu sang Anh đã được 5 năm, hai năm gần đây chị em mới liên lạc với nhau. Về Lan Anh thì hai người sắp đính hôn rồi!

- Đi thôi em, à quên anh! – Nó vẫn không quen khi thay đổi xưng hô

- Chị này – Hải cười

Tuy kém nó 2 tuổi nhưng khi họ đi chung thì rất giống một cặp đôi. Mỗi lần bắt gặp nó đi cùng Hải là mọi người cứ tấm tắc khen hoàn hảo, may là Lan Anh chứ nếu người khác chắc ghen chết!!

- Sau này đừng dẫn bạn trai theo! – Hắn hơi khó chịu

- Giám đốc à, anh biết nhà tôi nghèo, đặt chân đến đây còn chưa có chứ sao trả nổi tiền cho anh! – Nó đau khổ kể lể

- Tôi có thể trả mà!

- Không được, bạn trai tôi giàu có mà, dễ thương, cưng chiều tôi nữa này, đương nhiên phải giới thiệu cho giám đốc biết mặt! – Phải không anh? – Nó nói và quay sang Hải

- Yêu em nhất! – Hải và nó nhìn nhau cười cười hạnh phúc

- Đây là nơi công cộng – Hắn lạnh nhạt

- Kệ chúng tôi! – Hải và nó đồng thanh

Tưởng đâu hôm nay có thể vui vui vẻ vẻ chọc nó tức ai ngờ người sôi máu lại chính là bản thân mình. Hắn hầm hực lôi Lan Anh gom đồ trong trung tâm cho hạ hỏa

“ Anh ơi, không ngờ anh lại có ngày này!” – Lan Anh cười

Bốn người họ dắt nhau đến khu thời trang để hai cô công chúa chọn thử đồ. Nó chọn chiếc váy màu xanh nhạt dây chéo, viền đồ còn đính một số viên đá nhỏ lấp lánh. Lan Anh chọn một chiếc áo ren kiểu, chiếc váy rời xếp ly và một chiếc thắt lưng nhỏ. Hai người hí hửng vào phòng thay đồ

Cuối cùng cũng bước ra...

Mỗi người một vẻ, kẻ nóng người lạnh nhưng đều như cô công chúa bước ra từ chuyện cổ tích. Quốc Huy đưa mắt nhìn chằm chằm Bảo Hân, vẻ như rất hài lòng. Hoàng Hải mỉm cười khen ngợi đối với Lan Anh và quay trở về vai diễn. Nó thấy hắn nhìn mình thì vờ như không thấy, nó liền quay sang cười nói với Hoàng Hải

- Em đẹp lắm! – Hải nháy mắt

- Chuyện, em biết mà! – Nó và Hải cực kì thân mật dưới ánh mắt rục rủa của người bên cạnh

- Đi tính tiền – Hắn buộc lấy lí do cùi mía này để ngăn cản tình tứ

Bốn người họ tiếp tục đi đến nhà hàng cao cấp. Món ăn được bày trí khá đẹp mắt nhưng mắt người nào đó chẳng đẹp tí nào ^^ . Lan Anh, Hoàng Hải và cả nó cùng gấp thức ăn cho nhau, nhường nhịn nhau. Riêng hắn “canh” Hải gấp món nào là lấy đũa chặn lại tức thì không cho Hải đụng đến. Thức ăn trong chén hắn đã nhiều vậy mà còn gấp thêm cho bằng được

Hắn bịa nhiều lí do đi chỗ này chỗ nọ để phá cảnh thân mật của nó. Cuối cùng không chịu nổi cơn ghen lập tức gọi về

- Về thôi!

- Còn sớm mà giám đốc! – Nó cãi bướng

- Vậy thì ở lại mà tình tứ - Hắn nói trong tức giận

- Khoan đã. Biểu hiện này người ta bảo là ghen đấy ạ! – Nó trên

Hắn lúng túng không biết giải thích gì cả:

- Thì...Thì tôi có Lan Anh rồi nhé! – Một câu trả lời chẳng liên quan gì!

Nó nhìn Lan Anh cười thầm... Và cùng nhau ra về. Bây giờ hắn có muốn chở nó cũng chẳng được! Đành ngậm đắng nuốt cay nhìn nàng lên chiếc Lamborghini khác ToT...

- Anh Huy, có cần giải thích không? – Lan Anh lộ đầu vờ dò hỏi ý Quốc Huy

- Không, cứ tiếp tục diễn. Anh không tin thằng đó có thể đem lại hạnh phúc cho Hân.

- Vậy anh làm được chắc! – Lan Anh cười

- Được, được mà! – Hắn đảm bảo

- Chị ấy mà lấy người khác rồi thì đừng hối hận về trò giả vờ này!! – Lan Anh nhắc nhở

-...

Hai anh em nói chuyện trên xe hồi lâu. Hắn hoàn toàn không biết nó đã rành rọt mọi kế hoạch của hắn từ lâu...

50. Chương 50: Em Xin Lỗi

Nó hằng ngày đều được ở chung với hắn, luôn bày trò khiến hắn tức điên, thỉnh thoảng còn gọi điện nói chuyện tình tứ với Hoàng Hải

- Hải hả, anh làm việc có mệt không?

[...]

- Lát nữa chúng ta đi ăn nhé!

[...]

- Bye anh. Chụt... - Nó hôn lên màn hình điện thoại

Hắn nghe lời nói một phía từ nó mà máu ghen sôi sùng sục

- Cấm nghe điện thoại trong giờ làm việc – Hắn ra lệnh

- Từ trước giờ đâu có cấm đâu

- Bây giờ cấm!

- Anh vô lí quá vậy? – Nó bướng

- Không vô hay lí gì cả. Cấm là cấm

Trước sự cứng cỏi của hắn, nó cũng đành chịu thua.

Từng ngày từng ngày vẫn âm thầm trôi qua trong tức giận. Quốc Huy cả tháng nay chỉ ở bên Anh, mọi công việc bên Việt đều dẹp sang một bên. Tuy nhiên tập đoàn đều đi lên đều đều

Kế hoạch tiếp theo phải có Lan Anh làm chất xúc tác

- Anh, tối nay chúng ta đi biển nha! – Lan Anh nài nỉ. Hỏi cho có lệ chứ cô biết trước mặt chị Hân chắc chắn sẽ gật đầu liền

- Đi chứ em, ôn lại tình cảm! – Trước mặt nó hắn rất thân mật

“Vậy là kế hoạch đã thành công bước đầu. Việc còn lại trông chờ vào chị và anh Hải đấy!” – Lan Anh lên lấy điện thoại nhắn tin cho Bảo Hân

“Em làm tốt lắm!” – Nó rep lại tin nhắn với vẻ mặt hừng khởi

– Tôi –

Đêm nay biển thật đẹp, trăng vàng gợn sóng trên mặt biển. Bước chân của bao người vẫn in trên cát và xóa đi bởi sóng. Lan Anh là hướng dẫn viên du lịch dặt Quốc Huy đến nơi đã sắp đặt. Nơi đây lung linh sắc màu như được ai đó kì công trang trí. Tại đây có một người con trai và một người con gái đang âm mưu một chuyện...

- Anh Huy, ai giống chị Hân quá! – Lan Anh giả vờ nhìn thấy nó

- Ủ, ai bên cạnh ấy? – Hân nhói lòng khi thấy người nào bên cạnh nó

- A, hình như anh hôm bữa ở trung tâm thương mại á! – Lan Anh vẽ chắc chắn

Hân kéo Lan Anh hùng hổ đi đến, cảnh trước mắt khơi lại dòng hồi tưởng trong đầu hân. Trên nền cát rộng, hình trái tim lung linh đỏ mộng, bên trong còn nổi bật lên chữ “H <3 h”,=“” khùng=“” cảnh=“” chẳng=“” thay=“” đổi=“” gì=“” nhiều=“” so=“” với=“” ngày=“” của=“” 3=“” năm=“” trước=“” nhưng=“” dòng=“” người=“” đã=“” đổi=“” thay.=“” bây=“” giờ=“” hoàng=“” hải=“” đã=“” thay=“” thế=“” vị=“” trí=“” của=“” hân=“” lúc=“”>

Hoàng Hải quỳ xuống trước mặt nó, tay cầm chiếc nhẫn lấp lánh trong màn đêm

- Làm vợ anh nhé Hân!

Nó chưa kịp trả lời thì hộp nhẫn trên tay Hoàng Hải đã bị rơi xuống đất

- Không được nhận lời – Hân to rõ nói

- Tại sao? – Hoàng Hải muốn biết lý do

- Cô ấy là người tôi yêu

- Quốc Huy, chẳng lẽ anh đã nhớ? – Nó hoảng hốt hỏi

- Anh không bị mất kí ức gì cả. Tất cả là trò chơi anh dùng để gạt em thôi. Lan Anh là em gái của anh – Vội vàng giải thích trước khi quá muộn

“ Điều này em biết cả rồi!” – Nó nghĩ vu vơ và thầm bụng cười

- Muộn rồi! – Tiếng Hoàng Hải phá vỡ cuộc trò chuyện giữa hai người

Bầu trời đêm lấp lánh vì sao. Gió mỗi lúc một mạnh, gió lùa vào mái tóc của bốn con người đang có mặt bay tự do trong không trung

Nó đột nhiên ôm mặt khóc, hai hàng lệ thấm đượm cả khuôn mặt trắng hồng ấy. Những giọt nước mắt của nó dạt ra dấu chấm hỏi to đùng trong đầu hân

- Em sao vậy Hân?

- Em xin lỗi. Anh hãy quên em đi – Nó vẫn khóc

- Tại sao vậy? Em giận anh sao?

- Em... không còn xứng với anh nữa

Câu nói này hân có thể hiểu được

- Em nói anh nghe đi Hân!

- Cái này anh đừng kịch gạt em em đã rất đau khổ. Hôm ấy em quá chén, em...em đã là người của Hoàng Hải rồi! – Nó kể rõ trong tình cảnh đau khổ

Hân hối hận vì cái vở kịch này, vở kịch đã lấy đi người con gái mà anh yêu nhất. Giá như trước kia anh nhận nó, ôm nó vào lòng thì chắc hân sẽ rất hạnh phúc rồi!

“ Bóp” – Hân không kiềm chế nổi bản thân, dùng tay nắm thật mạnh vào mặt Hoàng Hải

- Mày thật là tên bỉ ổi mà – Hân chửi

- Hân à, theo anh về đi. Anh không quan tâm đến chuyện này đâu, người anh yêu chỉ có em thôi! – Hân quay sang Hân

- Muộn rồi Huy. Giá như lúc trước anh không bày r vở kịch này thì đâu có ngày hôm nay – Nó về trách móc, đôi mắt vẫn đỏ tấy vì khóc

- Vẫn kịp mà, anh sẽ lo cho em

- Em đã có con với Hoàng Hải rồi. Xin lỗi!

Hân đau đớn tột cùng, chua xót đắng cay. Bây giờ thật sự hân đã rơi lệ đấy. Khóc vì sự khờ khạo của chính bản thân

- SAO ÔNG TRỜI LẠI BẤT CÔNG NHƯ VẬY? – Hân hét lên để trời cao biển rộng có thể nghe thấy. Hân vọt chạy thật nhanh ra khỏi nơi đau khổ này

Lan Anh không đuổi theo, để một mình hân suy nghĩ. Cô ở lại “chép” kế hoạch với nó và Hải

- Chị làm diễn viên thì hoàn hảo luôn! – Hoàng Hải châm chọc

- Chị mà lì - Nó lấy tay lau khô nước mắt và cười rất tươi

- Ông anh này thật ác độc, làm anh ra nông nổi này! – Lan Anh xót khi nhìn vết bầm trên mặt Hoàng Hải

- Thì em bù lại cho anh đi! – Hải còn cười được

Lan Anh nhẹ nhàng nhón chân hôn lên má Hải một cái thật ngọt ngào

- Thôi hai đứa. Kế hoạch như cũ tiến hành nhé!

- Dạ! Em vẫn chưa hiểu sao chị thuyết phục được mấy bác tham gia vụ này – Hoàng Hải thắc mắc

- Chuyện, đơn giản thôi! – Nó nháy mắt

-...

Hân chạy trên bãi biển dài không biết bao lâu và dừng lại. Cũng là biển thôi nhưng âm u mù mịt, không có bóng dáng nó, chỉ riêng hân lạc lõng. Ừ thì khóc đấy, ai bảo đàn ông thì không biết khóc? Đau khổ đến tột cùng lệ vẫn rơi! Có lẽ giờ đây hân ghét biển lắm, chính tại nơi đây đã mang hạnh phúc của hân đi xa...

51. Chương 51: Lễ Đính Hôn

Cả hôm nay Quốc Huy không đến công ty, điều này nó có thể đoán trước được. Hân ở nhà bình tĩnh suy nghĩ xem sao, xem mình có thể vượt qua được không??

Cuối cùng hân đã có quyết định.

Nếu thật sự nó yêu Hoàng Hải, có thể hạnh phúc thì hân sẽ chúc phúc cho nó, xem nó là em gái để bảo vệ...

“Kieng koong...” – Hồi chuông cửa vang lên thúc giục

Sau một lúc lâu chủ nhà mới buồn rầu ra mở cửa, vẻ mặt phờ phạc thiếu ngủ, chắc hân buồn dữ lắm!

Mở cổng ra, một cặp đôi tay trong tay đứng trước mặt, trên tay còn cầm tấm thiệp mời

- Hai người đến đây làm gì? – Hân lấy lại tinh thần hỏi nó và Hoàng Hải

- Ngày mốt chúng tôi tổ chức đính hôn, dù gì anh là bạn của Hân nên mời chung vui! – Hoàng Hải vui vẻ gửi thiệp mời

- Tôi nhận nhưng đi hay không thì chưa biết, hai người về đi.

Họ ra về, nó cũng chẳng nói tiếng nào, tỏ vẻ mình có lỗi với Quốc Huy. Hân khép cửa, dựa lưng vào thành cửa, đắm chiêu suy nghĩ

“ Cái gì của mình thì sẽ mãi là của mình” – Câu nói này liệu đúng trong hoàn cảnh của hắn? Thật sự hắn chưa thể nào quên được nó, quên được nụ cười rực nắng ấy

Hắn nghĩ...nghĩ mãi...

Nếu thật sự nó có thể hạnh phúc thì hắn đứng nhìn cũng an lòng

~ Yêu một người là được nhìn người đó hạnh phúc

~Ngày mới lại đến, tinh thần đã lấy lại được một nửa, hắn mang vest lịch lãm đến công ty. Hắn lo sợ, thật sự lo sợ nếu nhìn thấy gương mặt ấy chắc chắn hắn sẽ không cho nó đi mất!

“ Cạch” – Cửa phòng được hắn mở ra, bên trong một người con gái đang say giấc, dường như cũng khá mệt mỏi. Hắn đến gần, cô vẫn chưa tỉnh giấc, như thường hắn cởi áo khoác trên người choàng lên người nó, nhẹ nhàng hôn lên vàng trán xinh. Lần cuối mà, lần cuối hãy để hắn được bày tỏ tình cảm của mình. Mùi bạc hà vẫn thoang thoảng xung quanh phòng...

Nó tỉnh dậy, vẫn chiếc áo này, vẫn mùi hương này... Trên bàn làm việc, Quốc Huy đang phê duyệt hồ sơ

- Quốc Huy! – Nó gọi hắn

- Ô, em ngủ đi. Anh nghe nói phụ nữ mang thai thường rất muốn ngủ! – Hắn nói vui vẻ nhưng trong lòng đau quặn

- Anh...anh – Chật dịch lỏng từ khóe mi rơm rớm

- Em đừng suy nghĩ nhiều. Mai anh sẽ đến dự lễ đính hôn của em

- Cảm ơn anh!!

Một buổi làm việc trôi qua trong hạnh phúc, thứ hạnh phúc đơn sơ giản dị

Lễ đính hôn được tổ chức tại nhà hàng tiệc cưới, tầng 2 của nhà hàng đã được bảo trồn gói, trang trí thật lộng lẫy nhưng... khách tham dự không bao nhiêu. Đính hôn mà, trang phục cũng không quá cầu kì, chỉ đơn giản là váy trắng cho nó và vest đen cho Hoàng Hải. Lễ đính hôn này thật lạ, như một buổi quay phim, cô dâu là đạo diễn phân vai và lời thoại cho diễn viên...

- Cấm ai vi phạm! – Nó nhấn mạnh

- OK! – Đồng thanh

Mọi người vào vị trí khi nghe tin Quốc Huy đã đến. Ba nó và ba mẹ Hoàng Hải ngồi trên làm chủ, phía dưới là Lan Anh và có hai vị khách đặc biệt là Anh Duy và Anh Thư. Duy và Thư buộc phải tham gia vào vở kịch này vì tội lừa gạt nó!!

Hắn trong áo sơ mi đóng thùng lịch sự bước vào, vẻ mặt có vẻ không lạnh lùng như trước. Hắn ngạc nhiên vì lễ đính hôn của tiểu thư Phạm Trương và công tử nhà quyền quý lại chẳng có ai, chỉ vồn vện có 7 người cả hắn. Ngạc nhiên hơn khi thấy sự góp mặt của Duy và Thư.

“ Đúng rồi, họ là bạn thân mà!” – Hắn nghĩ rồi bước đến ngồi gần Lan Anh

“ Tèn ten ten ten...” – Tiếng nhạc du dương trong buổi lễ, cánh cửa mở ra, nhân vật chính xuất hiện, một bức tranh hoàn hảo cho tình yêu

Nó khoác tay Hải bước vào trong lễ đường, đến trước mặt mấy bác. Ông bà cũng không ngờ hai đứa lại xứng như vậy, nếu ai nói Hải kém nó 2 tuổi thì khó lòng tin. Thảo nào Quốc Huy bị lừa dễ vậy!!

Ánh mắt hắn hướng về nó, phải chỉ người cầm tay nó lúc này chính là hắn...

Giải phải giống như thật, ba mẹ Hải phải theo kịch bản

- Hai con phải hạnh phúc nhé!

- Con xinh lắm Hân!

- Mau sinh cháu cho ông bà này!!

“ Ông bà sui” nói chuyện thật tâm đắc ^^

- Hân ơi, mày lấy chồng sao? – Thư vờ khóc lóc

- Chỉ mới là đính hôn thôi!

- Chẳng phải tụi bây đã có con sao? Chỉ tội là Quốc... - Thư ngưng lại lời nói và liếc mắt qua hân

- Không sao, miễn cô ấy hạnh phúc! – Hân điềm đạm trả lời

Lặng lẽ đi đến bên cạnh nó, ôm nó vào lòng, hân thì thầm:

- Sống tốt nhé!

Đoạn quay sang dặn dò Hải như một người “ba vợ”

- Yêu thương Hân nhé! Hân là hạnh phúc tôi giao lại cho cậu. Nếu cậu làm chuyện khiến Hân phải rơi nước mắt thì chắc chắn tôi sẽ kéo Hân về bên tôi!

- Vâng! – Hải tuân mệnh lệnh được giao phó

Nó đứng bên cạnh, cảm động về lời nói của hân. Chẳng lẽ nó khi bị bỏ rơi thì hân sẽ tiếp nhận sao? Tiếp nhận cả nó lẫn đứa bé trong bụng khi không phải là con mình? Có thể nào cao thượng như vậy! Mọi câu hỏi chỉ đợi màn kịch tiếp theo kết thúc...

Xong xuôi mọi chuyện đính hôn, mọi người cùng nhau tiễn Quốc Huy về trước

- Còn một bước nữa, cố gắng nhé! – Nó động viên “bạn diễn”

- Nhưng phải đợi một thời gian đã, mới đính hôn mà! – Lan Anh và Thư đưa ra cùng một đề nghị

- Ủ. - Vậy để Quốc Huy khỏi nghi ngờ, cho hân ta trở về Việt khóc một thời gian đã – Anh Thư hả hê với sự tưởng tượng về mặt Quốc Huy khi khóc! - Tầm một tháng sau đi! Chắc bây giờ Huy cũng đã đặt vé máy bay về Việt rồi, mày khỏi lo

- Tao phục mày ghê đó Hân!! – Thư khen

- Thử đi! – Nó cười

- Này, cảm nhé! An phận làm bà xã Anh Duy này đi! – Duy chen vào!

- Không cần – Thư xua tay

-...

Đúng như dự đoán của nó, sau buổi lễ đính hôn, hân đã đặt liền một vé về Việt bù đầu bù cổ vào công việc để quên đi một người. Nhưng nói thì vậy chứ làm đâu có dễ dàng gì, thời gian đã qua nhưng hình ảnh ấy vẫn không thể phai nhạt trong trái tim cũng như tâm trí hân...

Bù rồi nhé!! Sắp tới mình nhập học lại có lẽ việc ra chương sẽ chậm tí!

Love all

52. Chương 52: Cảm Ơn Anh!

Thời gian vẫn cứ thế trôi qua từng ngày, từng ngày...

Lan Anh và Hoàng Hải khoảng thời gian này có cơ hội để yêu đương lãng mạn. Nó vẫn là thư kí riêng toàn quyền quyết định mọi việc của công ty

Một tháng trôi qua trong lẳng lặng...

Mọi công việc của hần và Anh Duy đều khá thuận lợi. Ngay cái giây phút hần gần như buông xuôi hình bóng ấy, thành tâm chúc phúc Bảo Hân thì... Tiếng chuông điện thoại của hần bỗng vang lên, là số của Lan Anh

“ Có chuyện gì sao?” – Hần suy nghĩ và lo lắng bắt máy

- Anh nghe!

[Anh ơi. Hu hu] – Lan Anh khóc thành tiếng

- Có chuyện gì vậy? – Linh cảm mách bảo rằng có chuyện không may

[Chị Hân...Chị Hân...]

Nghe đến Hân, hần đứng bật dậy, hốt ha hốt hã

- Hân bị gì?

[Anh ta phản bội chị ấy rồi!]

- Cái gì??

[Chị Hân đang đau khổ lắm anh. Nhiều lúc chị còn nghĩ quẩn và bỏ đứa bé nữa] – Lan Anh khóc

- Em trong chừng Hân. Anh sẽ sang đó ngay!

[Nhanh lên ạ, không sẽ không kịp]

Hần vội vàng cúp máy, gọi cho số khác - Vé máy bay qua ngay lập tức

Chỉ cần hần lên tiếng, mọi chuyện đều được ưu tiên giải quyết hàng đầu

Sức nhớ quên gọi cho Thư và Duy, hần lập tức làm ngay

“ Thuê bao quý khách vừa gọi...” – Tiếng cô gái quen thuộc sau sự chờ đợi dài

- Chúng nó bận chuyện gì thế? – Hần bức tức nhưng rồi cũng bỏ qua, vội vàng lên máy bay

Từ Việt sang Anh cũng khá nhiều thời gian. Đủ để nó, Lan Anh và Hoàng Hải chuẩn bị ngoại cảnh và kịch bản

Anh Thư và Anh Duy không nghe máy cũng nằm trong dự tính, bởi hai người đã sang Anh trước đó một ngày để làm khán giả ần kịch cuối cùng này...

Máy bay tiếp đất an toàn. Hần không hành lí gì cả, chỉ một mạng ra khỏi sân bay, bắt chuyến taxi nhanh nhất đến nhà Hoàng Hải. Thật không may địa điểm nhà hần cũng chưa biết, vội vàng gọi Lan Anh

- Nhắn địa chỉ nhà cho anh – Nói vồn vện một câu duy nhất và cúp máy

Tài xế theo địa chỉ trên điện thoại chạy nhanh đến theo yêu cầu. Taxi dừng lại tại một ngôi biệt thự, hần bước xuống...

Đó là một căn biệt thự rộng với thiết kế và trang trí theo phong cách Ý tao nhã. Lạ thay cửa nhà không khóa, hần từ từ bước vào, âm thanh từ trong truyền ra khiến hần không khỏi giật mình.

“ Choang...choang...” – Tiếng vỡ chén, đĩa vang lên thót thanh

- Tôi lắng nghe thì sao?

- Chán cái bộ mặt cô lắm rồi!

- Cô không có quyền ngăn cản tôi

- ...

Lời nói lớn tiếng của một người con trai vang âm ỉ căn biệt thự, truyền vào tai hần. Giọng nói này quen mà, giọng của một người mà hần đã sẵn sàng nhường hạnh phúc của mình lại cho người đó...

Bước thêm vài bước nữa, vài bước nữa thôi hẳn sẽ biết được mọi sự thật. Anh hy vọng tai mình nghe chỉ là một sự nhầm lẫn nhưng không phải, hai mắt anh đang mở to rõ chứng kiến mọi việc xảy ra

“ Chát” – Một cái tát mà hẳn cho là mạnh giáng xuống gương mặt xinh đẹp ấy

Cô ấy ôm một bên mặt, không khóc nữa, có phải do tính cách hay đã hết nước mắt để rơi thêm lần nữa

- Cô vẫn chưa phải vợ tôi, không có quyền lên tiếng

- Chúng ta đã có con rồi mà!

- Đừng lấy đứa con ra, tôi đây còn lâu mới sợ

- Vậy em sẽ cho nó biến mất khỏi thế gian này! – Tức giận nó lấy hai tay đánh đánh vào bụng

Hoàng Hải giữ chặt hai tay nó lại, trái ngược lại với sự an ủi mà là sự tức giận

- Cô đừng làm vậy, quấy đủ chưa? – Nói xong Hải dơ tay lên có ý định đánh nó lần nữa

“ Bốp” – Cánh tay Hải bị tay một người khác giữ lại, không phải Bảo Hân

- Quốc Huy! – Nó nói có chút mừng rỡ nhưng vẫn xen lẫn sự đau lòng

- Xin lỗi đã để em phải chịu khổ! – Hân giữ hai vai nó an ủi

Nó lắc đầu nhẹ phủ nhận, mắt rưng rưng

- Wow. Người yêu cũ đến thăm luôn đấy! – Hoàng Hải châm biếm

“ Bốp...Bốp” – Hân quay sang đấm Hoàng Hải liên hồi hai cái vào mặt

- Mà đối xử với cô ấy như vậy sao? – Hân giận, trong đôi mắt hân lúc này chỉ có giận, giận và giận

- Quyền tôi thôi – Hoàng Hải nhếch mép

- Cô ấy đang mang thai đấy, biết vậy sẽ nguy hiểm thế nào không?

- Con tôi không phải con anh – Hải vẫn thái độ coi trời bằng vung

- Vậy được. Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy

- Anh làm được sao? – Nghi vấn của Hoàng Hải

Hân không trả lời với Hoàng Hải, quay sang phía Bảo Hân. Gương mặt được anh nâng niu yêu thương sao lại xanh xao, thiếu sức sống đến thế này? Chẳng lẽ một tháng qua Hân đã sống trong đau khổ sao? Thêm một sự hối hận, hối hận vì bản thân đã giao nó ột tên đê tiện, hèn hạ như vậy!

Ngay lúc này đây hẳn chỉ một lòng lo lắng cho Bảo Hân mà thiếu tỉnh táo để nghĩ đến một số chuyện

Thứ 1: Chẳng lẽ ông Cường – một người cứng nó hơn vàng lại để nó ra nông nổi vậy sao?

Thứ 2: Một người như nó, trước giờ có tiếng lạnh lùng sao lại rơi lệ hoài vậy?

Thứ 3: Làm nó tổn thương cũng đâu phải chuyện dễ dàng gì!

...

Nhiều lí do, quả thật đau khổ đã làm mất lí trí mà.

Hân ôm chặt vai nó, giọng nói vô cùng ấm áp:

- Về với anh đi Hân!

- Nhưng... - Nó vẻ khó nói

- Anh sẽ chăm sóc cho em thật tốt mà!

- Vậy còn con em, nó không mang dòng máu của anh.

- Anh sẽ xem nó như con ruột của anh mà. Em yên tâm nhé!

- Anh nói thật?

- Anh yêu em thật lòng, đừng theo tên kia nữa!

Nó khê gập đầu, ôm chặt hấn. Nó khóc, đây không phải là nước mắt diễn kịch mà là nước mắt thật sự trong lòng nó. Thật sự nó không ngờ tình yêu lại có sức mạnh như vậy, có thể khiến một người chấp nhận hy sinh! Nó thì thâm vào tai hấn: “ Cảm ơn anh!”

53. Chương 53: Hạ Màn

Hấn cũng vui mừng khi được ở bên nó, được chăm sóc nó là giá nào cũng sẽ trả. Đang choàng tay ôm chặt nó, sau lưng bỗng có âm thanh lạ

“ Bốp...Bốp” – Hoàng Hải mỉm cười vỗ tay rần rần.

Hấn buông lỏng nó ra, neho mắt nghi vấn nhìn Hải

- Cậu cười gì? Cười khi Bảo Hân ở bên tôi sao?

- Không đâu anh à! – Hải đột ngột thay đổi xưng hô

Nó dùng tay khê lau nước mắt, lên tiếng

- Hạ màn!

Hấn chẳng hiểu gì cả, “hạ màn” là ý gì? Chẳng lẽ có vở kịch nào ở đây ư?

Sau câu nói của nó, từng tràn pháo tay lần lượt vang lên. Lan Anh vỗ tay, ba nó vỗ tay, cả ba mẹ Hải cũng vậy, còn có tràn vỗ tay của Duy và Thư mà trước đây hấn không liên lạc được

- Có chuyện gì vậy? – Hấn hỏi

- Xin lỗi anh, anh Huy! – Hoàng Hải cười với hấn

- Xin lỗi chuyện gì?

- Vì bọn em đã đóng kịch lừa anh – Hải thừa nhận

- Lan Anh, chuyện này là sai? – Hấn quay sang phía Lan Anh

- Hải là bạn trai của em, không liên quan gì đến chị Hân cả. Kể cả chuyện anh với em đóng giả chị Hân cũng đã biết trước cả rồi!

- Chuyện này sao Hân? – Đến lượt hỏi nó

Nó nhìn hấn, nhìn bằng ánh mắt thân thương trù mến, ôn tồn kể mọi chuyện cho hấn nghe:

- Mọi chuyện xảy ra chỉ là một vở kịch thôi Huy à! Em muốn xem tình cảm của anh như thế nào?

- Chuyện cầu hôn trên biển, có thai,... tất cả đều là một màn kịch thôi sao?

- Ừm.

- Em còn chưa tin tình cảm của anh?

- Tin, em tin anh! – Nó nhỏ nhẹ nói

Hấn bỏ đi, bỏ chạy ra khỏi nhà Hoàng Hải, đi đến ngoại ô thủ đô, một nơi khá tĩnh lặng. Nó cũng đuổi theo xem như thế nào!

- Huy, anh bình tĩnh xem.

- Em kêu anh bình tĩnh sao. Em biết anh đau khổ không?

- Anh đau...Em thì không sao? Lúc đầu anh gặp em sao không chịu nhận chứ?

- Chuyện đó anh có lỗi, nhưng em còn tàn nhẫn hơn anh

- Tàn nhẫn!?

Hai người mỗi người một câu, dường như không ai chịu nhường bộ ai cả.

- Em về đi! – Hấn buồn bã thốt lên câu nói

Ý định của hấn chỉ là muốn nó xin lỗi trước, chịu làm hòa trước. Nhưng không ngờ kế hoạch lại thất bại đến bất ngờ. Bảo Hấn quay gót bước đi không thương tiếc

Hấn không ngờ nó sẽ đi mà không nói lời nào cả, kế hoạch bất thành, đành mở lời trước. Hấn lôi cánh tay nó lại, kéo nó vào lòng mình.

“ Trúng kế rồi nhé!” – Nó thâm nghĩ

- Anh xin lỗi đồ heo. Anh sai rồi, mọi chuyện là do anh nhé!

- Không chịu đồ heo! – Nó cãi

- Thôi thì để anh bù nha!

Nói rồi hấn dùng tay nâng cằm nó lên, cúi sát mặt nó, đưa môi lại gần môi nó. Dùng toàn bộ tình cảm của mình để trao cho nó một nụ hôn cháy bỏng. Nó cũng đáp trả bằng cả chân tình. Hơi thở hòa quyện cùng nhau, trái tim nhập thành một nhịp. Khao khát và yêu thương dồn nén suốt bao năm qua tạo nên một không gian ngập tràn hương vị tình yêu, mùi vị của ngọt ngào hạnh phúc...

- Bù rồi nhé heo! – Rồi môi khỏi nó, hấn trêu đùa

- Anh chơi gian quá! – Nó hơi ngượng

Dựa đầu vào vai hấn, vẫn là đôi vai này vững chắc hơn. Mùi bạc hà thoang thoảng này cũng thật quyến rũ. Nếu một ngày bắt nó rời ra hương vị thân thuộc này chắc chắn nó sẽ không bao giờ làm được.

Trở lại với nhà Hoàng Hải, bây giờ mọi người đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách

- Thưa bác, tụi con mới về! – Hấn kính cẩn thưa

- Ủ, mọi chuyện sao rồi? – ông Cường hỏi

- Ổn rồi ba à! – Nó cười

- Chúng bây làm tao hết hồn đấy – Thư trách móc

- Được rồi mà, than hoài!

- Tụi cháu vậy tốt rồi. Sẵn đây mời chúng cháu dự lễ đính hôn của Hải và Anh luôn! – Ba mẹ Hoàng Hải mừng rỡ nói

- Hai người đính hôn à? – Thư trêu

- Dạ chị!

- Khoan đã hai bác, lần này đính hôn là thật hay giả nữa ă? – Hấn dùng chuyện cũ ra trêu đùa

Cả gian phòng ngập tràn tiếng cười sau một màn kịch dài...

Ngày hôm sau, nó cùng hấn khoác tay thân mật đường đường chính chính vào “ H&H”. Cái tên này có lẽ ai cũng đã hiểu, nhớ đến nó nên hấn đã đặt tên tập đoàn như vậy: Huy và Hấn

Mấy cô nhân viên vốn không đồng tình bây giờ lên tiếng phản bác:

- Nay, đi làm không mang đồng phục. Tưởng mình là thư kí Giám đốc thì không cần chắc?

Hấn định lên tiếng thì được nó ngăn lại, có vẻ như nó muốn chính tay giải quyết

- Xin lỗi, tôi đã nghĩ việc ở đây!

- Nghĩ rồi sao còn vào đây, lấy tư cách gì? – Cô nhân viên bất lí

- Thừa tư cách. Đối tác quan trọng của công ty – Nó nói ngắn gọn

- Haha nực cười. Nghèo như cô mà là đối tác á?

Nó không nói gì, nở nụ cười nửa miệng và mở ví rút ra vài tấm thẻ nhỏ - danh thiếp

Bọn họ cầm đọc, đương nhiên họ biết danh tính của nữ giám đốc trẻ Phạm Trương Bảo Hân này.

- Cái danh thiếp này khó xin lắm đấy, sao cô có nhiều vậy? – Họ nói vậy bởi vì giám đốc nữ này chỉ nghe danh nhưng chưa thấy mặt lần nào.

- Phạm Trương Bảo Hân, Phạm Ngọc Hân cùng một người, chính là tôi! – Nó nhấn mạnh từng chữ, đến nước này thì không cần giấu làm gì nữa.

- Thật nực cười, chưa ngủ đã mơ.

- Hay tôi lấy tư cách thân phận khác đến đây nhé! – Nó cười

- Sợ rồi chứ gì? Xem cô còn tự cách quèn gì nữa?

- Quốc Huy! – Nó gọi

Hắn hiểu được ý này, cười nhìn nó và lấy bộ mặt sắt lạnh nói với bọn họ

- Người yêu tôi, có tư cách không?

- Dạ... - Bọn họ im đến lạ thường, không còn lí do nào để biện minh nữa

Hắn và nó để lại sau những bộ mặt khó coi và tình tứ đến thang máy bấm lên tầng 5. Từ khi biết rõ về thân phận của Bảo Hân thì từ trên xuống cười công ty đều nể nó 5 phần. Cả chị Hương cũng không ngờ rằng nó lại chính là người con gái giám đốc hằng đêm chờ đợi.

Lễ đính hôn của Hoàng Hải cũng được tổ chức đình đám, hy vọng hai người sẽ đi đến cuối con đường hạnh phúc.

Sau buổi lễ hắn, nó, Anh Thư và Anh Duy đặt vé máy bay quay trở lại Việt . Việt vẫn như ngày nào, tươi đẹp và an lành, nó rất nhớ nơi này – đất nước mà ba năm nay nó đã đi xa...

54. Chương 54: Hai Con Chuột Nhắt

Hôm nay, cả Duy và hắn có cùng một đối tác làm ăn. Hai người hẹn nhau cùng đi làm việc, đại diện bên đó cũng là một người trẻ tuổi nên nói chuyện hợp khẩu khí. Với chuyện vui trong lòng nên Duy và hắn uống nhiều, say bí tỉ. Anh Duy lảo về nhà hắn ngủ luôn, chồng chất lên nhau, lăn qua lăn về. Say thì say mà vẫn gọi cho người yêu

[Chuyện gì vậy?] – Nó bắt máy

- Ô...ừm...Anh...đang...ngủ...ở...nhà...mình...Ờ... - Người say nói chuyện thật vui!

[Anh lại uống say?] – Nó có vẻ khó chịu

“ Tút...tút” – Điện thoại gác máy, có lẽ hắn đang an giấc trên chiếc giường ấm

Về phía Anh Thư cũng không hơn không kém. Thư và nó bèn rủ nhau chơi một trò chơi...

Hai người đến nhà Quốc Huy, đoán biết chắc hai đại ca đang ở trong này. Anh Thư lấy son phấn, nó xin ít nhọ; tô tô, son son, trang điểm cho hai chàng thật “ xa hoa lộng lẫy”

“ Tách...tách” – Lấy điện thoại và nhân cơ hội này chụp vài tấm làm kỉ niệm! Xong nhiệm vụ, hai người trở về nhà và chờ đợi tin vui.

Sáng sớm, ánh nắng nhẹ chiếu vào khe cửa, đánh thức hai hoàng tử. Hai chàng nheo mắt, ngồi bật dậy khi nhận ra trời đã sáng. Họ nhìn nhau, nhìn chằm chằm vào gương mặt đối phương

- Hahaha – Hắn và Duy cùng lúc bật cười thật to

- Mà cười cái gì? – Họ đồng thanh

- Mặt mày... - Duy nói hấn
- Mặt mày kìa... - Hấn cũng buồn cười nói
- Mặt hai đứa mình? – Nhìn nhau đầy nghi vấn

Hai người chạy nhanh vào phòng vệ sinh, nhìn vào người trong gương. Ôi! Còn đâu những anh hùng sát gái! Người trông gương...trông thật ghê tởm, phần son lòe loẹt, nam không ra nam, nữ không ra nữ...

- Ai làm cái quái gì thế này?
- Lấy điện thoại ra xem – Hấn có vẻ đoán ra vấn đề

Các số vừa gọi của Huy: Hân Đồ Heo 9.00pm

Các số vừa gọi của Duy: Em Yêu 9.03pm

Dường như mọi vấn đề đã được sáng tỏ. Chắc chắn lợi dụng khi họ uống say đã quậy phá gương mặt điển trai này.

- Alo, em hả? – Hấn gọi nó
- [Em đây, có gì không anh!] – Nó vẫn giọng ngọt ngào ngây thơ
- Em sang nhà anh nha, rủ thêm Thư qua chơi luôn!
- [Làm gì anh?]
- Điều tra xem tối qua có hai con chuột nhắt nào vào nhà anh làm loạn nè!
- [Kêu em qua làm gì?] – Nó đánh trống lảng
- Không qua thì đừng trách anh

“ Tút...Tút ” – Vừa dứt câu nói hấn đã vội vàng cúp máy

Nó linh cảm không tốt nhưng vẫn phải đến chỗ Thư cùng đến đó. Hai người cúi mặt ủ rũ bước vào trong. Từ trên lầu bước xuống, hai anh chàng vừa mới tắm xong, gương mặt đã trở lại bình thường, mái tóc còn ướt làm cho vẻ đẹp trở nên hoàn thiện, quyến rũ lạ thường hơn

- Anh kêu tụi em đến làm gì vậy? – Nó và Thư giả nai như chưa xảy ra chuyện gì
- Chuyện quan trọng – Duy nói
- Hai con chuột nào gan thế nhỉ? Mà nhà anh có hư hỏng gì đâu! – Nó vừa nói vừa nhìn quanh nhà
- Không hư nhà mà hư chủ nhà – Hấn nghiêm nghị
- “ Nhan sắc ” bao nhiêu năm nay còn đâu! – Duy lên tiếng kêu oan
- Ồ, chuột gặm nhấm “ nhan sắc ”? Mà em nghĩ hai người đâu có nhan sắc, haha! – Thư trêu chọc
- Đưa điện thoại đây! – Hấn và Duy đưa tay đòi điện thoại từ nó và Thư
- Điện thoại ai? Đưa làm gì?
- Điện thoại hai con chuột nhà người. Đưa cho ông mau!

Nó và Thư đau khổ nhìn nhau, hành động bí mật này mà cũng đoán ra được!

“ Họ thông minh vậy sao? – Cả thư và nó có cùng suy nghĩ

Nhưng đâu phải tự nhiên mà hấn và Duy có thể đoán ra đâu. “Thông minh” ở chỗ là chạy đi xem lại camera trong phòng ^.^, đây cũng là sơ suất nó để lại. Hệ thống camera được lắp đặt kĩ càng, khi xem lại băng ghi hình, hấn và Duy trào máu khi thấy bản thân “ngọc ngà” của mình lại bị hai chuột nhắt tô son điểm phấn, vừa chụp hình vừa cười hả hê...

Nó , Thư giao điện thoại của mình cho hai chàng. Hai chàng liền mở mục lục hình ảnh ra xem, có file mang tên “ ảnh bí mật”, tiếc là nó và Thư để phòng trước nên đã cài mật khẩu

Duy lục tung đầu óc để đoán password này, Duy nghĩ một người như Thư chỉ toàn dùng ngày sinh. Duy thử bấm 1108 – mật khẩu sai; 0811 – sai, liệu mình bấm thử 1120 là ngày sinh của Thư và Duy, ai ngờ điện thoại báo “file được mở”. Duy cười thầm vì trí thông minh của mình, mặt lại không vui khi nhìn “hoàng tử” trong điện thoại: vừa xấu vừa gớm, Ồi trời ơi! Duy trợn mắt nhìn Thư, Thư trách bản thân sao cài mật khẩu dễ đoán như vậy cơ chứ!

Về phía hấn, nó cao tay nên mật khẩu khó đoán hơn. Hấn thử ngày tháng sinh, những con số liên quan đến nó và hấn tất cả đều sai. Nó ở dưới này cười cười khiến hấn tức điên

“ Chẳng lẽ mình lại thua ư?” – Hấn suy nghĩ và liệu mình bấm đại xem sao. Hấn gõ “bangtuyet” ai ngờ file mở ra, hấn vừa vui vừa xem hình ảnh

Bấm delete all là công việc của Duy và hấn sau khi thấy được bức hình

- Không mở được đâu, trả lại đi! – Nó đắc ý nhìn hấn

- Trả cho em này! – Hấn đưa điện thoại lại

Nó cười tươi mở file ra xem “chiến lợi phẩm” tối qua, ai ngờ trống trơn, không còn lấy một picture nào ^^

- Hai con chuột nhất nhà người thật to gan! – Hấn cùng Duy hét lớn

- Đâu...đâu có đâu! – Hai nàng một mực phủ nhận

- Còn chối, đáng chịu hình phạt – Hấn kiên quyết

- Phạt gì thưa đại ca? – Nó uể oải hỏi

- Nấu cơm, giặt đồ, quét dọn nhà cửa, chăm sóc hoa, chăm sóc cho ta cả đời! – Đồng thanh của Duy và hấn

- Sao làm cả đời được, bỗng cô nương còn phải lấy chồng! – Nó và Thư bác bỏ

- Thì lấy bọn ta. Haha ^^

- No never, không bao giờ và đừng mong chờ!

- Ba các nàng đã đồng ý rồi nhé! Nuôi các nàng tốn cơm gạo quá, gả đi cho xong – Hấn đùa

Nó, Thư lắc đầu. Làm vợ cứ như làm osin ấy!!

- Không phải osin đâu nhá! – Họ bỏ chạy nhưng không ai thoát được vì đang bị một vòng tay ôm lấy

- Em không cần làm, anh làm hết được chưa? – Duy nói nhỏ

- Xạo nữa. Người giúp việc làm thì có – Thư móc họng

- Ừm. Thế chịu lấy anh chưa?

Thư khẽ gật đầu, ngày này cũng đã đến

...

- Vợ là nhất, vợ là trời, nghe lời vợ hết! – Hấn nói lớn

- Anh học chiêu này đâu ra thế?

- Lấy anh nha heo!

Hấn cũng gật nhẹ đầu trong vòng tay của hấn

- Tổ chức đám cưới cùng ngày! Phone luôn cho Hoàng Anh đi! – Hấn vẻ ra lệnh

- Ừa, anh Hoàng Anh cũng cưới Ngọc Mai à? – Nó chẳng biết gì

- Ừm, anh ra lệnh đợi kết hôn chung đấy! Chứ bọn họ đính hôn lâu rồi

- À, ờ. Mà lỡ em không về lại thì sao?

- Anh tin em không thể bỏ một người hoàn hảo như anh đâu! – Hấn tự đắc

- Xí, nghe gồm !!

Đến cuối cùng ngày này cũng đã đến. Trước kia nó, Ngọc Mai và Anh Thư hứa cùng nhau kết hôn cùng ngày. Tưởng rằng không thực hiện được nhưng cuối cùng cũng xảy ra trong hạnh phúc...

Truyện sắp full rồi ấy nhé!! Thông báo trước tí... Nhưng vẫn còn vui lắm ^.>

55. Chương 55: Thiên Đường Hạnh Phúc

Hắn đưa nó đến mộ mẹ mình để báo tin vui. Đóa hoa thường xuân được đặt bên cạnh, gió thổi rung đưa những chiếc lá trên cành.

- Mẹ à, con dâu mẹ đây ạ!- Bằng giọng âm áp của một người con, hắn kính cẩn nói

- Bác còn nhớ con không? Đôi mắt của bác thật đẹp! – Nó cười mỉm

- Em gặp mẹ anh?

- Khi phẫu thuật bác và mẹ em đã từng nói anh cầu nguyện cho em, còn bảo anh là nơi tốt nhất để nương tựa!

- Vậy là đúng rồi. Mẹ à đúng tâm nguyện rồi ạ!

Họ nắm tay nhau chứng minh tình cảm của mình. Trên trời nếu hai bà mẹ linh thiêng hẳn sẽ vui lắm!

Đêm qua, ban mai đến. Ngày nay ba cặp đôi cùng đi thử đồ cưới. Đây là tiệm áo cưới lớn, tụ tập nhưng sare được thiết kế bởi những nhà thiết kế có tiếng trong cả nước

Lướt qua lướt lại, nó, Thư và Ngọc Mai chọn được những cái vừa mắt. Họ được nhân viên đưa vào phòng thử đồ riêng. Ba chàng hoàng tử ngồi ngoài nghe nhạc, đọc báo và cả...tự sướng!

- Cô dâu xong cả rồi! – Nhân viên nói lớn

Những tấm màn lần lượt mở ra...

Ngọc Mai với chiếc sare hồng phấn úp ngực, ren uyển chuyển. Thư sare trắng dây chéo, làm nổi bật dáng chuẩn của Thư

Nó tinh tế hơn, nhà thiết kế Ari tặng riêng cho nó một sare độc nhất. Với kiểu cách đơn giản không quá cầu kì, hay dây nhỏ trên vai, úp ngực, phía dưới xòe tung. Số đo ba vòng cũng như làn da trắng hồng của nó khá phù hợp với sare này.

Hoàng Anh và Anh Duy say đắm nhìn cô dâu trước mặt, đẹp lung linh diệu kì. Hắn vẫn mang bộ mặt chút lạnh đó ngấm vợ tương lai

- Wow. Phải bà xã anh không? – Hoàng Anh xoa xoa cằm

- Vợ này, em đẹp thật đấy! – Anh Duy cười hạnh phúc nhìn Thư

Nó nhìn hắn, chờ đợi một câu nói từ hắn. Đúng là hắn có nói nhưng...

- Nhà thiết kế Ari dạo này tay nghề lên!

Nghe câu nói này, nó tức giận hừng hực, không dạy chồng không được mà!

- Khỏi đám cưới, đi về! – Nó dùng dùng bước ra

- Heo vợ à, chồng chưa nói hết mà! Ari lên tay nhưng nhờ có em mà sare mới đẹp, vợ là đẹp nhất mà, đẹp hơn cả hai người kia nha! – Hắn ôm eo nó, không ngờ nhận được con mắt tức giận của hai nàng bên cạnh

- Nịnh vợ thì lỗi tội này vào làm gì? – Thư và Mai bức xúc
- Thì trong mắt anh vợ anh là nhất mà! – Hấn thản nhiên
- Đúng rồi đó em! – Duy và Anh can ngăn

Ba cặp đôi, ba hạnh phúc riêng. Một chặng đường dài đến cuối cùng họ đã tìm được nhau theo tiếng gọi con tim.

Từ trong ra ngoài Phạm Trương, H&H đều dốc sức chuẩn bị thật hoành tráng cho ngày lễ hệ trọng của sáu công tử, tiểu thư danh giá trong thương trường. Cuối cùng, ngày mong đợi, ngày quan trọng của cả đời cũng đã đến...Happy Wedding!

Hấn, Anh Duy và Hoàng Anh đều trong đồ vest thiết kế mới nhất đứng trên lễ đài chờ đón cô dâu của cuộc đời

Tiếng nhạc du dương...Ba cô công chúa với ba vẻ đẹp khác nhau được baba mình dẫn vào trong

- Ba giao Bảo Hân/ Ngọc Mai/ Anh Thư cho con, hãy chăm sóc thật tốt nhé! – Bạc sinh thành lần lượt dẫn dò và giao đứa con gái cưng cho con rể

Ba chàng cầm chặt tay ba nàng cử hành hôn lễ dưới sự chúc phúc của nhiều người. Hôn lễ chỉ là hình thức, vì trong trái tim mỗi người đã xem đối phương là một nửa của cuộc đời mình...

- Hôn đi, hôn đi... - Mọi người phía dưới ầm ĩ

Lần lượt nhìn nhau, ba chàng nói nhỏ với ba nàng

- Anh yêu em – Hoàng Anh
- Thư à, em là vợ anh rồi nhé – Anh Duy
- Công chúa tuyệt, em là định mệnh đời anh! – Hấn có câu nói lãng mạn và đặc biệt nhất

Nâng cầm cô dâu, ba chàng hôn lên môi nàng thật nồng cháy. Phía dưới mọi người vỗ tay, hò hét chúc mừng

Nó, Thư và Mai tung hoa cưới xuống phía dưới, những cánh hoa li ti bay tự do trong gió. Họ cầm tay chú rể của cuộc đời mình lên xe hoa trở về biệt thự riêng. Căn biệt thự đơn độc giờ đây đã có thêm một nữ chủ nhân xinh đẹp

Nó mệt nhoài khi mặc váy cưới cả ngày, vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ. Mùi lyly sữa tắm của nó thật tươi mát, nó quay về phòng mở tivi lên xem một cách vô tư. Hấn vào tắm xong từ lúc nào có lẽ nó cũng chẳng để ý

“Bụp” – Tivi tắt màn hình, nó mới giật mình nhìn sang, hấn đang quấn khăn tắm lau lau tóc ướt. Gương mặt nó lúc này có chút đỏ

- Anh...mang đồ vào xem – Nó lấp ba lấp bắp
- Mang đồ vào thì xem được gì? – Hấn cười gian
- “Heo ơi heo. Vợ chồng rồi đấy!” – Hấn buồn cười suy nghĩ khi nhìn gương mặt như cà chua của nó
- Em nhớ hôm nay là ngày gì không? – Hấn hỏi
- Ngày 2 tháng 8.
- Hồi sáng vừa làm gì? – Hấn tiếp tục hỏi
- Đám cưới – Nó vẫn thản nhiên
- Vậy tối nay làm gì? – Hấn nở nụ cười chút gian
- Làm...làm... - Nó ngượng ngịu. Thật sự quên mất mình đã lấy chồng, không còn đơn thân góa chiếc nữa. Đêm nay là... đêm tân hôn của hai người, nó vô tư đến mức không để ý ^^
- Em đã là vợ anh, ngại ngần gì nữa heo! Đừng nói là em quên nhá!

- Đúng...đúng...là...em quên mất là vợ anh. Hi hi – Nó khai nhận hy vọng “khoan hồng”

- Vậy để anh nhắc cho vợ nhớ!

Hắn đến gần giường, sát lại nó hơn, kéo môi nó sát lại môi mình, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên đó. Nó bị hôn đột ngột, 3s sau mới đáp trả nụ hôn này.

- Quyến rũ nhỉ? – Nó nói đùa hắn

Lẽ ra hắn chỉ tính trêu nó tí và tha cho nó hôm nay vì cả ngày đám cưới đã mệt rồi. Nghe câu nói này của nó, thật sự hắn không kiểm soát nổi bản thân. Bây giờ nó mới thấu hiểu được hai chữ “dục vọng”, cả người hắn nóng ran, từ nụ hôn nhẹ nhàng đến mãnh liệt hơn, từ từ xuống cổ...

Nó bất ngờ, đẩy hắn ra nhưng sao được, hắn mạnh nó yếu. Hắn dùng tay kéo chiếc khóa sau lưng nó xuống, chiếc váy ngủ trên người nó bị kéo xuống, quăng vào một góc tường và...

Nó theo lời dẫn dụ của hắn cùng nhau đi đến đỉnh điểm của hạnh phúc

Màn đêm lung linh trong màn sương nhẹ...

~Một tuần là khoảng thời gian hưởng tuần trăng mật – một kì nghỉ ngơi hạnh phúc cho các cặp vợ chồng son. Nó và hắn đều thích biển nên địa điểm cho chuyến đi là đảo : Hòn đảo được mệnh danh là “thiên đường biển đảo”

Cầm tay nhau đi trên đường biển rộng, gió biển thật mát, trăng lên cao lung linh trên nền trời sao. Những dấu chân in trên cát mịn...

Nghỉ chân ở một góc trên bãi biển, một nơi có thể ngắm nhìn biển rõ nhất. Nó tựa vào vai hắn, bờ vai vững chắc đủ để đỡ che cho nó hết cả chặng đường đời. Hắn nhìn nó ấm áp, thò tay trong túi áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ. Chiếc hộp này giống để nhẫn, nhưng để làm gì, họ kết hôn rồi mà!?

- Gì vậy anh? – Nó nhìn chiếc hộp

- Em mở ra xem sao!

- Wow. – Bên trong chiếc hộp, một cặp nhẫn bạch kim rất đẹp, một nam một nữ. Thiết kế rất tinh xảo, hoàn mỹ, mẫu này chưa từng có trên thị trường. Viên đá nhỏ đính quanh nhẫn, mặt nhẫn rất đặc biệt, chữ H thanh tao, uyển chuyển. H&H, cặp nhẫn chiếc nào cũng mang một chữ H cả, thì ra là do hắn thiết kế. Nhiều đêm liên thức trắng trên bàn làm việc là vì lí do này. Hắn muốn mình và nó là cặp vợ chồng hạnh phúc nhất...

Hắn lấy ra đeo cho nó, nó cũng đeo ngược lại cho hắn. Cầm tay nhau, cặp nhẫn phát sáng trong màn đêm. Một nụ hôn nữa trong đêm nay, nụ hôn nhẹ nhàng hạnh phúc.

- Em chưa thấy cặp nhẫn nào bao giờ!

- Do anh thiết kế dành riêng cho chúng ta. Trên trái đất không có cặp thứ hai đâu!

- Cảm ơn anh! – Nó ôm chặt lấy hạnh phúc của mình chính là hắn

Họ đã tìm được nhau...

Hai trái tim, một nhịp đập...

Hai con đường, một lối rẽ...

Đừng vội bỏ truyện nhé! Chưa full đâu, lúc nào full sẽ nói ^.> ... Ngoại truyện vui ^^

56. Chương 56: Làm Vợ Ghen

Tập đoàn H&H vẫn như ngày nào phát triển. Doanh nhân thành đạt hắn cũng đã giành về. Việc bây giờ mà hắn ao ước thực hiện là : Chọc cho vợ ghen. Hắn muốn nhìn nó khóc, mắt mình, trông thật đáng yêu

>.

Kế hoạch được lên sẵn với sự trợ giúp của đàn em thân cận nhất của hắn cũng là phó tổng của công ty.

Cầm xấp hình trên tay, hắn vừa xem vừa đắc ý.

- Em làm tốt lắm Khang! – Hắn khen

- Anh, chị nhà... - Khang vẻ sợ sệt

- Yên tâm, làm chị nhà càng giận càng tốt. Em đi đi!

Khang tuân lệnh thực hiện, cậu đến nhà Quốc Huy, bấm chuông vào gặp phu nhân tổng giám đốc

- Em đến có chuyện gì không?

- Có chuyện này... Nhưng không biết có nên nói không! – Khang run run

- Nói nhanh

- Dạ...đàn em bắt gặp anh Huy vào khách sạn với một cô gái. Còn có ảnh nữa ạ!

- Đưa ảnh chị xem

Khang đưa ảnh cho nó coi, nó cầm xấp ảnh trên tay, nhanh nhẹn nhìn thật kĩ...

Hắn từ công ty về, bụng dạ hả hê khi nghe vợ mắng, nhìn vợ ghen và rồi dùng ngon ngọt an ủi vợ >> vợ hết giận. Ôi, kế hoạch thật mỹ mãn làm sao!

Về đến nhà, cửa nhà không khóa, không có nó trong phòng khách, nhà bếp cũng không.

“ Chắc trên phòng ngủ ôm gấu khóc rồi!” – Hắn vui vẻ suy nghĩ và chạy lên phòng

Mở cửa phòng ra, không có tiếng thút thít, gian phòng yên lặng hoàn toàn...

Hắn hoảng hồn khi nhìn quanh phòng. Một cô gái mặt trắng bệch nằm bất tỉnh trên sàn, những viên thuốc nhỏ trắng lán dài, vài miếng mề chai văng tứ tung. Bảo Hân nằm đó, không mắng không ghen, nó không nói một lời nào. Bức thư để lại hơi nhòe đi, có lẽ do nước mắt, bên cạnh bức thư còn kèm theo đơn li hôn.

Hắn cầm bức thư lên, rơi nước mắt vì những câu từ trong đó

“ Huy à! Chúng ta mới kết hôn được ít lâu mà anh đã chán em như vậy sao? Cảnh giường chiếu của hai người em đã thấy cả rồi! Em đau lắm, buồn lắm, sống trên thế gian này làm gì nữa? Em muốn chết, muốn nhắm mắt để không còn thấy anh bên người khác! Anh chán em cũng được, đơn li hôn em đã kí, mong rằng sau khi em ra đi anh sẽ sống hạnh phúc! Dù thế nào đi nữa, em vẫn muốn nói rằng: Em yêu anh! Hoàng tử của đời em!

Bảo Hân”

Chữ đã nhòe nay càng nhòe hơn vì chất dịch lỏng từ mắt hắn. Hắn ân hận, lại ân hận một lần nữa. Bế nó trên tay chạy thật nhanh ra ngoài, nó mà xảy ra chuyện gì chắc hắn không sống nổi. Chỉ muốn chọc nó tí thôi ai ngờ nó lại nghĩ quẩn như vậy!

Nằm trên tay hắn, nó khê hé đôi mi, đưa tay lên vuốt mặt hắn. Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay nó, hắn khê mấp máy

- Anh xin lỗi!

- Anh đừng nói vậy! Có lẽ do em làm sai gì nên anh mới chán... - Nó nói nhỏ, gần như hết sức lực

- Heo à, anh nói dối, anh muốn làm em ghen thôi. Thật sự anh không chán em. Anh yêu em, heo ngốc!

Nó nở nụ cười nhẹ hạnh phúc, buông lỏng bàn tay khỏi mặt hắn, đôi mắt nhắm lại, chìm vào giấc ngủ...

>

- Bác sĩ, vợ tôi có sao không? – Hấn hốt hoảng
- Cậu làm chồng kiểu gì vậy? Cô ấy bị viêm màng não mới hết mà lại để dùng thuốc ngủ - Bác sĩ khá giận
- Vậy...vợ tôi có nguy hiểm gì không ạ? – Sự lo lắng bộc lộ khá rõ qua nét mặt cũng như lời nói
- Cũng may là liều lượng rất nhỏ và đưa vào bệnh viện kịp thời, khoảng 2h nữa cô ấy sẽ tỉnh dậy!
- Vâng, cảm ơn bác sĩ!

Hấn trở lại phòng bệnh, nhìn người con gái đang nằm trên giường, xanh xao thế kia!

Thời gian qua đi, nó nhúc nhích tay, hé mi tỉnh dậy, bên cạnh nó có một người bên cạnh – chồng nó đưa đôi mắt hồi lỗi nhìn nó

- Anh xin lỗi. Em tha thứ cho anh nhé!
- Đơn li hôn. Anh đã kí chưa? – Nó nói bằng vẻ mặt lạnh lùng
- “ Xẹt...xẹt” – Tờ đơn bị hấn xé tan tành
- Sau này cấm em làm chuyện đại dột như vậy – Hấn tức giận
- Tất cả đều do anh cả
- Ủ do anh. Em đừng giận nữa! – Ôm nó vào lòng, hấn tử tế nói

Nó rúc rích cười thầm, cười vì trò này của mình thật là hay!

~~ Trở lại thời gian trước

~~Khi cầm những bức ảnh trên tay ngấm lui ngấm tới. Trái với vẻ tức giận của một người vợ, miệng nó khẽ nở một nụ cười

- Điều tra xem cô ta là ai, khứ liền! – Nó lạnh nhạt

Khang giật mình vì câu nói này, danh bất hư truyền. Bảo Hân giải quyết công việc quyết đoán và nhanh gọn

- Chị à, chị nên hỏi lại anh xem! – Khang khuyên
- Anh chị xử sau. Cứ xử con nhỏ này trước
- Chị, lỡ người ta bị anh ép buộc thì sao?
- Cứ xử. Mà sao em bênh con nhỏ này thế?- Nó cười hỏi
- Dạ....Dạ... - Khang bí đường để lộ sơ hở. Cô gái trong ảnh là mặt bạn gái nó, sợ bị nó nghi ngờ nên đành hy sinh đưa em yêu vào ghép ảnh!
- Khai không thì bảo!

Khang ngậm ngùi khai sạch sành sanh mọi chuyện

- Cứ bảo với anh chị đã trúng kế. Chuyện còn lại để chị lo

Thế là nó mua hộp thuốc ngủ, đổ đầy ra sàn, đập vỡ luôn chiếc bình thủy tinh xuống đất. Ngoáy ngoáy viết vài chữ coi như thư “ tuyệt mệnh”, rắc rắc vài giọt nước để chữ nhòe đi như khóc! Canh giờ làm việc về của hấn và uống ít thuốc ngủ, nằm bất động xuống sàn cho giống như thật.

Vậy là hấn một phen sập bẫy, hoảng hồn hú vía một phen. Chưa cần hỏi đã khai nhận mọi chuyện!

Sau khi xuất viện, hằng ngày hấn dành trọn thời gian bên nó. Tự tay nấu cháo tít bò, gà hầm,... bồi bổ cho nó. Không để nó đến công ty, suốt ngày lẫn quẩn trong nhà cũng đã gần 2 tháng ^^ (cưng vợ quá).

Nó chán nản, bây giờ khỏe thật rồi mà, khỏe như trâu luôn !! Nhất quyết đòi đi làm cho bằng được, hấn lên tiếng can ngăn nhưng lòng nó vẫn không xiêu.

Giờ tan việc, hần muốn đón nó đến nhà hàng Ý ăn một bữa thật thịnh soạn. Vừa đến công ty, ánh mắt nổi lên tia tức giận khi thấy nó vui vẻ trò chuyện với một đồng nghiệp nam. Không những thế trên tay còn không đeo nhẫn cưới. Hần phóng xe bỏ đi, chạy về nhà một mình.

- Hồi sáng em làm gì? – Hần vừa chạm mặt nó trên phòng đã vội hỏi

- Thì đi làm.

- Vậy ra về còn nói chuyện với ai nữa vậy? – Hần vẻ mặt không được vui

- Đồng nghiệp công ty, chẳng lẽ không được sao? – Nó gắt.

Gần như cãi vã nhau, từ ngày làm vợ hần, nó luôn được bảo bọc che chở. Biết là hần yêu nó thật lòng, không muốn nó khổ đấy! Nhưng tại sao quần nó, hay suy nghĩ vớ vẩn như vậy? Sợ mất vợ chẳng? Nó không nhận nổi, hôm nay thật sự phải nói rõ ràng để còn biết mà sửa chữa nữa chứ...

57. Chương 57: Hạnh Phúc Trọn Vẹn

- Nói chuyện với đồng nghiệp thì việc gì phải tháo nhẫn cưới ra?? – Hần khá khó chịu

- Có lí do thôi!

- Lí do gì cơ chứ. Gái có chồng mà lại không đeo nhẫn cưới – Hần bực tức và tính ra khỏi phòng

- Anh thật vô lí

Nghe câu nói này xong, cửa phòng lập tức đóng lại, hần phóng xe đến Bar làm vài ly rượu

Đang trong Bar với tâm trạng cực tệ, điện thoại hần bỗng đổ chuông. Là số của quán gia Kim

- Tôi nghe

[Cậu chủ à, cậu đến bệnh viện nhanh đi]

- Bệnh viện, ai trong đó? – Hỏi vậy thôi chứ hần lo lắng khôn nguôi

[Sau khi cậu đi được ít lâu, cô chủ đã... ngất xỉu]

Hần đứng bật dậy, cầm chiếc áo khoác, vừa ra khỏi Bar vừa nói với bác Kim

- Bệnh viện nào, phòng mấy?

[...]

- Được, tôi đến ngay! – Hần cúp máy, chạy với vận tốc cao đến bệnh viện nó nằm

< bệnh=“” viện=“”>>

Hần đến hỏi bác sĩ về tình hình sức khỏe của nó. Vì uống vài li Whisky nên người có mùi rượu

- Bác sĩ, vợ tôi cô ấy sao vậy?

- Cậu mà là chồng hả? Uống rượu cho cổ rồi bỏ vợ bỏ con

Hần đơ người, bác sĩ hiểu lầm rồi chẳng!

- Vợ thôi chứ con không có ạ! – Hần móc họng lại bác sĩ

- Cậu này, vợ có thai 4 tuần rồi mà kêu không! Vô trách nhiệm vừa thôi

- Có thai, bác sĩ nói có thật không? – Hần lay lay tay bác sĩ

- Chẳng lẽ đùa

- Cảm ơn bác sĩ, tôi sắp làm ba rồi đấy !! – Hần vui quá chùng

Chạy vào phòng nghỉ ngơi của nó, riu rít như con chim non

- Hân ơi, bà xã ơi,, la la vui quá!

Nó im lặng, chỉ thầm cười trong bụng

- Đừng giận mà! I am sorry wife! – Hân chớp chớp mắt

- Anh đã biết mình sai chưa?

- I know, I knew it wife love (Anh biết, anh biết điều đó vợ yêu) – Lại giở chiêu nịnh nọt. Mặc dù là chiêu cũ nhưng hiệu quả vẫn mới >

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cũng đã đến ngày nó sinh nở. Vừa mừng vừa sợ, mừng là của hân, sợ là của nó. Hân mừng khi con sắp chào đời, nó sợ vì đau. TvT . Phụ nữ mà, đúng là khổ . Họ nhất quyết không muốn biết giới tính của đứa bé cho đến ngày sinh. Nó thật mong muốn con mình là bé trai, không phải vì trọng nam khinh nữ hay nói dối gì đó đâu! Chẳng qua là vì nó không muốn con gái phải khổ đủ điều như mình...

Ngày sinh đã đến...

- Anh à, em đau quá!

- Cố lên, có anh bên cạnh nè!

Nó nắm chặt tay hân, cầu xé căn đũ thứ. Nói là nó đau chứ thật ra hân còn đau hơn nó... Kinh, thế này thì chẳng dám sinh đứa thứ hai quá!

- Oe...oe.. – Tiếng khóc của em bé vang lên trong phòng sanh, nó thở phào nhẹ nhõm

- Chúc mừng anh chị, là bé trai, nặng 3kg , mẹ tròn con vuông!

Hân tới bế con mình, chà ơi, sao mà dễ thương quá! Chiếc mũi giống y ba mình, làn da trắng, đôi mắt thì học mẹ nhé!!

Bé con đến bên vợ:

- Cảm ơn em!

- Đưa con em xem nào! – Hai vợ chồng cùng đứa con mới chào đời vui mừng rối rít

Mừng chẳng được bao lâu, khoảng 5 tháng sau:

- Anh, dậy thay tã cho con đi – Nó mắt nhắm mắt mở lay tay hân

- Con của em mà! – Hân không chịu dậy

- Không phải con anh chắc!

- Cùng dậy đi, hazi mệt quá! – Ban đầu vợ chồng tính thuê vú nuôi, nhưng lại thương con, muốn chăm sóc cho con, cứ tưởng khỏe lắm, ai ngờ người đẩy người nhường...

Ngày ngày mai, một người vú nuôi được “triệu hồi” đến. Bà ấy cũng có thâm giao với gia đình nhà nó nên vợ chồng hết sức yên tâm!

~~ 7 năm sau

~~~ Mẹ ơi, hun mẹ cái nhá! – Bé Minh Hoàng nũng nịu chạy đến bên mẹ

Minh Hoàng, cái tên mà vợ chồng nhà hân quyết định đặt tên cho con. Huy, Hân, Hoàng: một gia đình chữ H. Ôi thật dễ thương

H : Hân hoan

H: Happy

H: Hạnh phúc

Chữ H, cái chữ có thể nói là nhiều niềm vui. Một gia đình có ba, có mẹ, có con thật yên bình...

- Hoàng, sao con cứ giành mẹ với ba thế? – Hấn cạnh tranh “công bằng”

- Mẹ là của con, sao lại là mẹ của ba. Vợ của ba mới đúng ạ! – Minh Hoàng mới 8 tuổi đầu mà đã nói chuyện rất khôn khéo

- Ai bày con bắt bẻ ba thế?

- Dạ, chính ba đó, ba dạy là không được để thua người ta đâu! – Minh Hoàng chu chu miệng

- Người ta là khác, baba sao là người ta?

- Baba cũng là người!

Hấn đuổi lí với đứa con bé nhỏ này

- Cắt con đọc truyện tranh 3 tháng – Hấn sử dụng “chiêu tiểu nhân”

- Baba vĩ đại, baba cao cả, “nhường” mama lại cho baba đó, baba đừng lấy truyện tranh của con! Con nói cho baba nghe, Conan ra tập mới rồi...

- Vậy con ngủ riêng nhé! – Thừa nước đục thả câu

- Không được không được...

- Cắt truyện... - Hấn chưa nói hết câu bé con đã nhảy vào

- Dạ được, dạ được!!

Cái chiêu của hấn rất hiệu quả, trẻ con mà, lợi dụng điểm yếu sẽ được!!

- Gia đình mình sang nhà Thư với Duy đi! – Nó cắt ngang cuộc trò chuyện

- Dạ được, bạn Thảo bên nhà cô Thư dễ thương lắm! Nói nhỏ ama với baba nghe, sau này con lấy bạn ấy đấy! – Cậu nhóc ngại nè!

- Con dở trò gì nữa? – Nó hỏi

- Bạn ấy thích con đó. Hí hí. Một người đẹp trai, hào hoa như con mà! – Dường như Minh Hoàng chưa hiểu được hai chữ hào hoa

Hấn và nó xoa xoa đầu đứa con mình và sang nhà Duy

- Tại nhà Duy–

- Hoàng ơi.. Tớ đây nè, ra đây chơi trò gia đình đi!

- Tớ là chồng, cậu là vợ, búp bê là con nhé! – Minh Hoàng chạy nhanh tới

Hai cặp vợ chồng đứng nhìn hai đứa con ngây. Công nhận chúng vô tư thoải mái ghê

- Đây Thư, tuần sau tổ chức cho tụi nhỏ đi chơi một chuyến đi! – Nó ý kiến

- Ủ được đó! – Thư gật liền, nhu cầu đi chơi của chị Thư rất nhiều !!

- Đây Hoàng, Thảo lại đây ba nói! – Hấn gọi

- Có mặt thưa baba vĩ đại

- Tuần sau tụi con đi chơi không nè?

- Thảo/Hoàng đi thì con đi – Cả hai nhóc đều đồng thanh! Xem ra tình cảm không đơn thuần rồi!!

Bốn bậc phụ huynh mỉm cười.

- Thảo ơi... Con đừng tin thằng Hoàng, nó cũng như ba nó đấy! – Thư lườm

- Con rất chung tình! – Hoàng cãi lại...

Hai cặp vợ chồng, hai đứa con ngoan đùa chuyện vui vẻ trong căn biệt thự màu nắng. Màu nắng – màu của ấm áp và hạnh phúc...

Khoảng 2 hôm nữa có Ngoại Truyện nhé! Gắng chờ lát

~~

58. Chương 58: Ngoại Truyện 1: Sự Trở Lại Của Nhã Phương

Một ngày đẹp trời nữa lại đến, động trời là hôm nay cả hai vợ chồng nhà nó đều đưa Minh Hoàng đến lớp. Gia đình ba người, con cầm tay ba mẹ đi ở giữa, họ cười nói với nhau, thì thoảng lại lấy tay véo má con thơ.

Họ đi trước, phía sau vẫn thấp thoáng một bóng người phụ nữ

- Hai người hạnh phúc rồi, tôi cũng không ân hận! – Người phụ nữ ấy lắm bầm

Một chú nhóc, nhìn cũng trạc tuổi với Minh Hoàng thôi. Cậu bé nhìn mẹ mình vậy bèn thắc mắc

- Mẹ ơi, mẹ quen cô chú trước mặt sao? Có cả Minh Hoàng nữa!

- Không có gì con à! Minh Hoàng, ý con nói chú bé này sao?

- Dạ, Hoàng là bạn thân của con đó mẹ ạ!

“Bạn thân, trùng hợp thật. Mà cũng phải, mong là tụi nhóc sẽ không giống mình và Bảo Hân!” – Người phụ nữ buồn rầu suy nghĩ và dắt con vào trường học

...

- Con này, con đưa tờ giấy này cho bạn Minh Hoàng giùm mẹ nhé! – Người phụ nữ hôm qua dặn con mình

- Dạ!

< lớp=“”>>

- Hoàng ơi.. Mẹ tớ đưa tờ giấy này ẹ cậu! – Quân nhẹ nhàng đưa cho Minh Hoàng

- Đưa ẹ tớ sao?

- Ừm, đúng vậy

- Được rồi, về tớ sẽ đưa ẹ!

Buổi học lặng lẽ trôi qua... Minh Hoàng lại lon ton cùng cô bạn Thảo về nhà

- Mẹ, ba con đi học mới về! – Hoàng thưa

- Con cưng của mẹ!! – Nó yêu đứa con này

- Mẹ này, có cô gì đó gửi ẹ ạ! – Hoàng đưa tờ giấy lúc nãy ẹ mình

- Con gặp cô ấy khi nào?

- Dạ con cô ấy học chung lớp với con đưa cho con ạ!

- Ừ, con thay đồ đi!

Nó mở tờ giấy ra đọc, bấy giờ cũng có hân ở đó

“Hân, Huy à... Bây giờ có lẽ hai người hạnh phúc rồi. Nhìn hai người như vậy tôi cũng yên tâm, không cần rứt nữa! Tôi nhờ sự khoan hồng của Quốc Huy đã xin vào làm ở một công ty lớn và có một gia đình hoàn thiện! Quân con tôi và bé Hoàng con hai người là bạn thân của nhau, tôi hy vọng hai người sẽ không cảm lẫn tụi nhỏ. Hy vọng tình cảm bạn thân này sẽ bền vững, không đấu đá nhau như tôi và cô! Một lần nữa

tôi xin lỗi cô! Câu xin lỗi này tôi đã tính nói lâu rồi nhưng không có cơ hội, mong là sẽ không trễ khi nói câu nói này!

Nhã Phương kí bút!”

- Nhã Phương? – Nó thốt lên

- Có lẽ là vậy! Lúc trước khi em sang Anh, anh đã nể tình bạn bè tha cho Nhã Phương một con đường sống, bây giờ chắc cô ấy đã hối hận! – Hấn chêm vào

- Không được, cô ấy phải gặp mặt em! – Nó một mực muốn gặp lại người bạn này

- Nhưng làm sao? Chắc cô ta không muốn!

- Em có cách. Minh Hoàng ơi, xuống đây mẹ bảo này! – Nó cười với hấn và gọi cậu con trai xuống

- Con làm theo mẹ nói nhé! [...]

- Sao vậy ạ? – Minh Hoàng chưa đủ khả năng hiểu

- Con cứ việc thực hiện, yên tâm đi!

Hôm sau, Hoàng vẫn đến lớp như ngày nào, chỉ khác một điều là Hoàng không nói chuyện cũng không cười với Quân nữa. Quân rất buồn mà không hiểu lí do, Quân nhất quyết phải hỏi cho kĩ

- Này Hoàng, cậu sao vậy? – Quân lo ngại hỏi

- Tớ không muốn chơi với cậu nữa – Hoàng lạnh lạnh

- Tại sao?

- Về hỏi mẹ cậu đi! Có gì thì đến nhà tớ

Nói rồi Minh Hoàng một mạch bỏ đi, bỏ lại đằng sau một gương mặt buồn. Quân buồn rầu về nhà hỏi mẹ mình, tại sao tình bạn tốt đẹp như vậy lại vì một tờ giấy hôm qua đánh cắp?

- Mẹ , mẹ đã làm gì mẹ Minh Hoàng? – Quân hơi khó chịu

- Mẹ đâu làm gì đâu!

- Vậy tại sao Minh Hoàng lại không chơi với con nữa, tất cả là tại mẹ, tại mẹ - Quân chui vào lòng mẹ

- Mẹ... - Nhã Phương nói không nên lời

- Hay là mẹ đến nhà Minh Hoàng đi! – Quân đề nghị

- Mẹ không thể đến đó được

- Sao chứ? Con không chơi với mẹ nữa! – Bé Quân giận lấy bỏ lên phòng khách

Mặt ngoài Nhã Phương nói là không đi nhưng cô không thể nào để tình bạn của con mình bị ảnh hưởng bởi tầng lớp trước. Nhã Phương quyết định đến nhà Bảo Hân

“ Kình Koong...Kình koong”

-Anh à, thấy em đoán đúng không? – Nó cười với hấn

-Bà xã đúng là.. – Hấn cũng khá vui

Nó ra mở cửa, vẻ mặt lạnh tựa như không biết gì

- Nhã Phương, cô đến đây làm gì? – Nó nói bằng vẻ mặt oán hận, trách móc

- Chẳng lẽ cô chưa đọc tờ giấy đó? – Phương hơi ngạc nhiên

- Đọc rồi thì sao?

- Vậy cô vẫn không tha thứ cho tôi?- Nhã Phương chút buồn

- Không. Hơn nữa tôi không cho con mình chơi với con cô – Nó vẫn lạnh

- Tôi ở đây, cô muốn làm gì cũng được, miễn sao đừng bắt tội nhỏ phải cách xa nhau – Vẻ như Nhã Phương rừng rưng khóc

- Không bao giờ- Câu trả lời vẫn chỉ có một

Đến mức này, Nhã Phương biết mình sai nhiều, nó chắc không tha thứ được. Nhã Phương định bụng xin lỗi nó thật nhiều mà vẫn vô dụng, hết cách, cô bèn khụy chân xuống...

Hành động này của Nhã Phương khiến nó không thể tiếp tục diễn vở kịch này nữa. Nó đỡ lấy người Nhã Phương ngăn cô quỵ xuống

“ Bốp...bốp” – Trần pháo tay từ trong nhà tiến ra, đó là của Quốc Huy

- Vợ à, em diễn giỏi thật, vẫn giống như ngày nào! – Hấn hình như nhắc đến chuyện cũ

- Ông xã quá “khen” – Nó nhấn mạnh chữ khen

- Diễn gì vậy? Hai người diễn kịch sao? – Nhã Phương thắc mắc

Hai vợ chồng mỉm cười với nhau, nó lên tiếng nói rõ với Nhã Phương

- Phương à, tớ đã không giận cậu nữa đâu, chỉ là tớ muốn cậu xuất hiện nên bày trò thôi – Mặt nó bây giờ đã không còn lạnh nhạt nữa

- Còn chuyện Hoàng không chơi với Quân cũng là do cậu bày trò?

- Đúng rồi!! – Hấn chen vào luôn

- Quốc Huy, cảm ơn cậu đã cho tớ cơ hội để có được hạnh phúc! – Ánh mắt biết ơn hiện lên trên gương mặt Nhã Phương

- Không có gì, chuyện qua rồi mà! – Hấn mang chút vui vẻ

-...

Ba người nói chuyện phiếm với nhau một lúc lâu, kể về chuyện của Nhã Phương và chồng cô, Nhã Phương có người chồng rất yêu thương cô, đứa con ngoan, rất hạnh phúc

- Cháu chào cô! Ba mẹ à con sang nhà Quân nhé! – Bé Hoàng chạy từ trong nhà ra

- Nhớ nói rõ mọi chuyện nha con! – Nó dặn Hoàng

- Dạ, mà lát chắc con sang nhà bạn Thảo ăn cơm luôn ạ!

- Lại nữa, không biết đây là nhà của con hay bên kia là nhà con nữa – Hấn xiên xỏ con mình

- Cả hai ạ! Thưa cả nhà con đi! – Hoàng thưa tất cả rồi chạy đi

Minh Hoàng chạy lon ton đến nhà Quân – bạn thân của cậu

- Quân ơi, cậu đâu rồi – Hoàng tìm khắp căn biệt thự

- Hoàng hả, tớ nè! – Quân vui mừng

- Sao cậu lại không chơi với tớ vậy? – Quân tiếp tục hỏi

- Không có đâu! Để tớ kể cho nghe [...] – Hoàng từ từ giải thích

- Ra là vậy. Chúng mình vẫn là bạn?

- Tất nhiên rồi! – Hoàng cười

Hai người bạn tốt, hai bậc nam nhi ưu tú. Họ đã kết thân, hy vọng cho tình bạn này sẽ trường tồn mãi mãi.

59. Chương 59: Ngoại Truyện 2: Con Ngủ Riêng, Ba Mẹ Nhanh Có Em Nhé!

Xong cuộc trò chuyện với cậu bạn Quân, Minh Hoàng bèn lên sang nhà Thảo – người mà cậu cho là “vợ tương lai”.

Minh Hoàng vừa vào nhà, trong nhà Thảo đã phát ra những lời nói cùng với những tiếng cười giòn tan

- Wow, Thảo sắp có em rồi nha! – Thảo xoa xoa bụng mẹ - Em à, em nhớ chị tên Thảo nhé!

- Thảo ơi, em nó không nghe con nói đâu! – Anh Duy xoa đầu Thảo

- Con tin em sẽ thông minh như con nè! – Thảo vỗ vỗ ngực tự hào

- Con bé này! – Đến lượt Anh Thư xoa đầu Thảo

Gia đình ba người hình như đang nhắc đến thành viên thứ 4 sắp ra đời. Từ ngoài Hoàng đã nghe vội chạy vào trong

- A, mình sắp có em vợ ^^ - Cậu vừa cười vừa nói

- Hoàng ơi là Hoàng – Duy bó tay

Hoàng đang cười mặt bỗng phụng phịu

- Cô chú ơi, sao ba mẹ con không sinh em cho con?

- Cô hỏi nhé! Thế con ngủ chung với ba mẹ hay ngủ riêng? – Thư cười

- Dạ chung ạ, Minh Hoàng yêu mẹ lắm! – Mắt Hoàng sáng rực

- Thế là không có em đúng rồi – Thư xoa đầu nhóc con

- Vậy làm sao ạ?

- Cô dặn Hoàng nhé! Hoàng phải ngủ riêng một phòng nè, thế sau này Hoàng mới có em được!

- Hoàng ơi, đúng rồi đấy! Lúc trước ba tớ dặn là tớ phải ngủ riêng nên bây giờ tớ mới có em này! – Thảo vô tư nói quên mất ba dặn chuyện này giữ bí mật

Anh Thư trợn mắt nhìn Duy, ban đầu Thư tưởng con bé tốt đột xuất ai ngờ do baba yêu quý này ép. Mà thôi cũng kệ, nhờ vậy mà mới có đứa nữa ^.>

Ăn cơm với gia đình Thảo xong, Hoàng xin phép về nhà thật nhanh để kêu ba mẹ sinh em

- Thưa ba mẹ con đã về!

- Út cứng của mẹ về rồi đấy hả?- Nó nhéo má con

- Con không muốn làm út cứng đâu! – Hoàng lắc lắc cái đầu

- Sao vậy? – Hấn hỏi

- Con muốn có em ạ! – Hoàng phụng phịu

- Em bé á? – Hai vợ chồng ngạc nhiên, chẳng phải trước kia Hoàng đã từng đòi hỏi

Suy nghĩ một lát, Minh Hoàng lấy lời của cô Thư vừa nãy nói với ba mẹ

- Ba mẹ yên tâm , con sẽ sang phòng khác ngủ. Ba mẹ muốn làm gì thì làm!

Sau câu nói này, nó với hấn bật cười, mặt cũng có chút ngượng

- Ai bảo con vậy? – Hấn hỏi

- Bạn Thảo cũng ngủ riêng phòng khác, vì vậy nên bạn ấy sắp có em rồi ạ! – Hoàng vô tư trả lời

- Cô Thư có em bé? – Nó ngạc nhiên

- Đúng ạ!

- Con này không nói với tụi mình! – Nó giận

- Vậy nha baba, con đi lên phòng đây. Hihi – Minh Hoàng chạy lên tầng trên để lại vợ chồng trẻ

Đêm khuya đến, hấn tăng ca ở công ty nên thường thì hôm nay sẽ ngủ lại ở công ty luôn. Chỉ còn mình nó ở nhà với chiếc giường rộng êm. Nó lăn dài ngủ, tư thế ngủ thì đẹp và quyến rũ mê người rồi!!

Cử phòng mở ra, một người bước vào, nó vẫn say giấc vẫn không hay biết gì. Người đó bước đến bên giường, vén tóc lên tai nó để lộ gương mặt đẹp tựa thiên thần ấy.

- Dậy đi! – Giọng nói này vừa quen thuộc vừa ấm áp

Nó trong mơ màng nghe tiếng ai gọi mình, mắt nhắm mắt mở kêu rên:

- Minh Hoàng, để yên ẹ ngủ, con quậy quá!

- Vợ - Người đó chính là hấn, hấn thì thào vào tai nó

- Con đừng phá nữa, đừng học theo ba con! – Nó vẫn xua xua tay không chịu mở mắt

- Hoàng Lê Quốc Huy – Hấn lớn tiếng đọc tên mình

- Đó là tên ba con, mẹ biết!

- Phạm Trương Bảo Hân, em dậy ngay cho anh! – Bây giờ giọng nói không đùa nữa, pha chút giận hờn, chồng yêu dấu mà cũng nhận không ra!

Đúng là có hiệu nghiệm nha! Giọng nói lạnh lạnh này thì Hoàng không có được, có mỗi Huy sở hữu thôi. Nó ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt, mở to tròn nhìn người trước mặt

- Anh, sao anh lại về giờ này? – Nó ngơ ngác

- Về xem em có ngoại tình với thằng khác không thôi! – Hấn trêu

Nó giận quay mặt sang chỗ khác, vợ mình vậy mà còn nghi ngờ, thật là quá đáng mà!

Hấn quay sang ôm eo nó

- Heo ngốc, anh đùa mà!

- Anh đùa kì quá! – Nó uất ức

- Mà sao anh về giờ này? – Nó vào vấn đề cũ

- Về thực hiện nghĩa vụ - Hấn mặt nghiêm

“ Nghĩa vụ?” – Nó suy nghĩ mãi mà không ra ý nghĩa của hai từ này

- Nghĩa vụ gì vậy anh?

- Yêu cầu của bé Hoàng – Hấn cười

- Hoàng? – Nó dùng lại suy nghĩ. Khuôn mặt chóng đỏ vì chuyện lúc sáng mà Minh Hoàng đề nghị

- Sao vậy heo? – Hấn đùa

Nó lắp ba lắp bắp, ông chồng này đúng là bày trò

- Đây...em..không... chịu đâu đấy!

- Không chịu? – Hấn nhấn mạnh

- Đúng rồi!

- Em xem nhà người ta sắp có baby đến nơi kìa! – Hấn chút đều

- Thôi vì Minh Hoàng! – Hấn quay lí do sang Hoàng

- Vì con hay vì anh?

- Vì cả hai – Vừa nói xong hấn vừa đẩy nó nằm trên giường

Một đêm tình ái hạnh phúc giữa ai người...

Thư mang thai đã được 3 tháng, hôm nay hai gia đình cho tụi nhỏ đi nhà hàng ăn một chuyến

Thức ăn được bày biện trên bàn rất thú vị, đầy đủ dinh dưỡng. Và châu này Duy trả ^^

- Ăn nhiều lên con kia! – Nó gấp thức ăn cho Thư

- Mày cũng vậy! – Thư dứt thẳng cho nó ăn, không ngờ

“ Ơe...”

- Đây vợ làm sao vậy? – Hấn lo lắng

- Em không biết, dạo này hay vậy!

- Hân, có chưa? – Thư hỏi

Mặt nó ngu ngơ chưa hiểu. Thư bèn lôi nó lại gần thì thầm

Nghe Thư nói xong, nó lắc đầu

- Thôi, mày chắc...

- Chắc gì Thư? – Hấn hỏi vợ

- Chắc giống tui! – Thư cười hả hê

- Ý là... - Hấn chỉ chỉ bụng Thư

- Chuẩn rồi!

Hấn vui mừng quay sang vợ, vui vui mừng mừng

- Thật á??

- Em nghĩ vậy!!

- Mai đi kiểm tra. La la la!!

- Hoàng, Hoàng có em kìa!! – Thảo nói

- Hihi.. nhờ cô Thư đấy!! – Hoàng vui mừng

Hai gia đình, gia đình nào cũng có tin vui. Họ đang đón chào thành viên mới sắp hiện diện trên thế gian này!

60. Chương 60: Ngoại Truyện 3: Viên Mãn (end)

9 tháng 10 ngày trôi qua trong sự cứng chiều của hai ông chồng.

Thư và nó trải qua từng cơn đau đớn đã hạ sinh hai chàng hoàng tử bé bỏng

Duy mừng quá trời, vậy là gia đình có trai có gái vui quá rồi!

Cả hấn và nó cũng vui đều, sao cũng là con họ cả!!

- 15 năm sau-

Tiếng nhạc du dương trong căn phòng rộng được bày trí đặc biệt. Hôm nay là ngày cưới của Minh Hoàng đó!

Một cậu nhóc ngày nào bây giờ đã trưởng thành, nhóc trở thành một vị hoàng tử trong mắt bao người con gái. Nhưng trong mắt cậu, công chúa của cả cuộc đời vẫn chỉ có một người chính là Thảo

“ Vợ tương lai” – Bao năm qua Hoàng vẫn gọi vậy. Nhưng bây giờ đã khác, Thảo đã trở thành người vợ của cả cuộc đời cậu

Duy nắm tay con gái cứng đi lên thăm đồ trao cho chú rể. Hoàng là người mà Duy có thể tin tưởng để giao đứa con gái này

- Chúc hai con hạnh phúc! – Duy cười

- Dạ, cảm ơn ba! – Hoàng kêu một tiếng ba và nắm lấy tay của cô dâu cuộc đời làm lễ cưới.

Họ trao nhau chiếc nhẫn đẹp, trao cả nụ hôn nồng cháy cho nhau...

Ở phía dưới, những bậc sinh thành cùng hai đứa em trai của hai người đang trò chuyện với nhau Em trai của Thảo là Nam, em trai của Hoàng là Huấn, cả hai cậu sau đều rất điển trai, mỗi người một tài năng riêng. Huấn – nó và hấn đều quyết định lấy tên con bằng chữ H, vậy là có Đại gia đình H !!

Mọi chuyện của công ty H&H đều toàn quyền do Hoàng quyết định. Cổ phần hấn 20% , Hoàng 50%, Huấn 30%. Tuy nhiên Huấn mới 16 tuổi vả lại Huấn không muốn quản lí nên mọi chuyện đều giao cho anh hai.

Đêm tân hôn giữa Hoàng và Thảo thì khỏi bàn !!

< sáng=“” hôm=“” sau=“”>>

Không hiểu đêm qua có chuyện gì mà sáng sớm Thảo mang gương mặt bí xị xuống nhà. Bởi không có con gái nên hấn và nó hết mực thương yêu đứa con dâu này

- Thảo, thằng Hoàng bắt nạt con hả? – Câu hỏi đầu tiên của nó khi thấy mặt Thảo, đi bên cạnh vẫn có Hoàng

- Dạ không có gì đâu mẹ! – Hoàng nhảy vào

- Mẹ không hỏi con. Ngồi xuống nói mẹ đi, mẹ xử cho

Hoàng kéo ghế cho vợ mình ngồi

- Mẹ ơi, con không biết đâu! – Thảo làm nũng

- Chuyện gì con? – Nó

- Hoàng, anh ấy bắt con sinh con!

- Vậy là đúng rồi! – Hấn cười

- Không đâu ba, những 11 đứa, huhu!!

- Vậy càng tốt! – Nó và hấn đồng thanh

- Ba mẹ nữa!!

- Chị à, yên tâm , còn có Huấn đây! – Huấn an ủi Thảo

- Đúng là chỉ có em!

- Ý kiến của em là phải 12 đứa, đá bóng phải có dự bị =)) – Huấn đánh vỡ hy vọng của Thảo

- Huhu- Thảo ăn vạ

- Thôi cả nhà đùa con đó. Vào ăn sáng nào!! – Nó gọi cả nhà đứng dậy vào bàn ăn

Cuộc sống cứ thế từng ngày trôi qua. Nó cùng hấn bên nhau an hưởng hạnh phúc về già (chưa già đâu, còn tươi ^^). Thảo và Hoàng cũng đã có một mụn con, đích tôn của cả nhà nhé!!

Cậu thương nè, Chú thương nè, ông bà ngoại, ông bà nội thương nè, ba mẹ thương nè! Baby thật sung sướng đó nha!!

Huấn và đã tốt nghiệp đại học, Huấn không nối nghiệp cha mà theo con đường sự nghiệp riêng. Hấn cũng không cấm cản, cứ để con theo đuổi đam mê của bản thân. Huấn trở thành một họa sĩ tài năng, bởi vẽ mà

năng khiếu từ nhỏ. Nam thì khác, không theo đuổi được ước mơ trở thành phi công, đành phải quản lí công ty thay ba mình!

Từ ngày Hoàng tiếp quản tập đoàn, mọi chuyện vẫn tốt, vẫn vương tâm phát triển. Nó và hân hạnh phúc bên nhau, vợ hiền, con ngoan, dâu thảo, cháu hiếu thật là hoàn hảo!

Ngày nghỉ tuần này, đại gia đình cùng nhau đi picnic ngoài trời . Địa điểm vẫn là cánh đồng hoa thường xuân đầy kỉ niệm.

- Cháu, tới đây với bà! – Trông nó cũng không già mà đã lên chức bà!!

Đứa cháu nội lon ton chạy đến ôm ông bà mình.

Về phần Thảo và Hoàng đã giao con cho ba mẹ tách riêng đi hẹn hò riêng...

- Thảo, cái này tặng em! – Hoàng đưa ra một sợi dây chuyền lấp lánh

- Đẹp thật, cảm ơn anh!

Hoàng vòng tay đeo sợi dây chuyền cho Thảo

- Cảm ơn anh về chuyện gì? – Hân hỏi nhỏ vào tai Thảo

- Vì anh đã ở bên em, đến với em, mang hạnh phúc đến cho em... Cảm ơn anh về tất cả!

- Anh cũng cảm ơn em về tất cả!!

Hoàng kết thúc câu nói bằng một nụ hôn ngọt ngào trên đôi môi xinh đẹp ấy. Nụ hôn nồng nàn cháy bỏng...

- Hoàng, Thảo lại đây chụp ảnh gia đình nào! – Tiếng gọi của hân kéo hai người về với thực tại

- Dạ, con đến ngay! – Hoàng trả lời

1...2...3... Tách...

Có ngay một tấm ảnh thật ấn tượng, 6 người của một đại gia đình cười tít mắt, người nào cũng mang một vẻ đẹp riêng. Cộng thêm ánh nắng đỏ hồng chiều tà khiến cảnh vật thêm mờ ảo

- Ba mẹ, ba mẹ đứng yên con vẽ một tấm nhé! – Họa sĩ Huấn nói với ba mẹ mình

- Đương nhiên rồi! Con của ba là họa sĩ nổi tiếng mà! – Hân tâm đắc

- Nổi gì đâu ba, con phải học hỏi – Huấn gãi gãi đầu

- Em trai, vẽ cho người mẫu anh đây một tấm đi! Không chừng em bán được khá tiền với vẻ đẹp đó đó, haha! – Hoàng vỗ vỗ ngực

- Thôi ông, nghe gớm! – Thảo xen ngang mơ mộng

- Ai ông, vợ nói lại xem?

- À, ông xà ấy mà!! – Thảo chữa cháy

- Anh đùa thôi, lát vẽ cho gia đình anh một tấm! - Hoàng đề nghị

- Dạ! – Huấn gật đầu

Nó và hân đứng cạnh nhau, hân ôm ngang eo nó, trông chẳng khác gì uyên ương!

Ai bảo đã có cháu cơ chứ, nhìn vào cứ như mới một con, vẫn khiến bao ánh mắt ngưỡng mộ như ngày nào!

Với tay nghề của Huấn, không khó để tạo ra một bức tranh hoàn chỉnh như thật. Hai vợ chồng với mái tóc trong gió, ánh hoàng hôn hồng đỏ khung cảnh. Phía dưới bức tranh còn có những chữ thư pháp cho chính tay Huấn viết : “Tử hiếu song thân lạc, Gia hòa vạn sự hưng”

Ngắm tuyệt tác của con trai, nó xoa đầu con rồi quay sang nhìn hân bằng ánh mắt và nụ cười viên mãn.

Về phía gia đình nhỏ của Hoàng

- Ba, trả bánh lại cho con!
- Ba không trả!
- Huhu. Mẹ ơi...
- Đừng đùa con nữa mà!
- Anh dùng miệng đút em ăn bánh nha!
- Anh này, có ba mẹ đằng kia kìa, cả con nữa...
- Thôi kệ họ!
- Ba, con không biết, trả bánh. Huhuhu...

-...

Đứng nhìn gia đình ba người của con trai, hắn và nó càng hạnh phúc viên mãn hơn. Hai người quay về hướng gió núi, đứng nhìn ánh mặt trời từ từ lặn dần...lặn dần

~~Sống phải biết mình là ai?

- Đừng vì lòng sĩ diện mà làm khổ cha mẹ
- Đừng vì giàu sang mà khinh kẻ nghèo hèn
- Đừng vì tiền mà bán rẻ lương tâm
- Đừng coi mình khôn ngoan để học cách lừa dối

~~Nhớ rằng: “Cuộc sống rất ngắn. Đừng lãng phí nó bởi một nỗi buồn. Hãy là chính mình, luôn vui vẻ, tự do, và trở thành những gì bạn muốn!” – Ngọc ExO 11/8/2015

Đây là truyện đầu tay nên có thể mắc khá nhiều sai lầm, mọi người thông cảm! Cảm ơn tất cả thời gian qua đã đón đọc!!

Hẹn gặp mọi người ở truyện mới: Mạnh Mẽ Lên Nhé! Anh Sẽ Bên Em!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-hoang-tu-bang-yeu-cong-chua-tuyet>